شمېره

(ناول)

رفیع الله زیار

د کتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم: ٦٦۰ شمېره

لیکوال: رفیع الله زیار

خپرندوی: مومند خپرندویه ټولنه – جلال اباد

برېښنالیک: Momand.books@gmail.com

پښتی: ایملیار ساجد

چاپ کال: ۱۳۹٤

د چاپ نوبت: لومړی

د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځای: د مومند خپرندویې ټولنې تخنیکي څانګه

د چاپ حقوق له خپرندویې ټولنې سره خوندي دي.

ننګرهار: عبدالمجید مومند کتاب پلورنځی – مخابراتو څلورلاری

اړیکې: ۰۷۰۰٦۲٦۱٦۱ – ۰۷۷۷٦۲٦۱٦۱ – ۰۷۸۱٦۲٦۱٦۱

کابل: اصلاح و افکار کتابپلورنځی / خیبر کتابپلورنځی / دارالسلام کتابپلورنځی / مستقبل کتابپلورنځی./ پکتیکا: علمي کتابپلورنځی/ کندهار: امیر کروړ کتابپلورنځی / افغان کتابپلورنځی./خوست: غرغښت کتابپلورنځی / رحیمي کتابپلورنځی/ لمر کتابپلورنځی / سباوون کتابپلورنځی./ هلمند: سیدجمالالدین کتابپلورنځی / عرفان کتابپلورنځی / تاج [illegible]

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

ډالۍ

اسدالله غضنفر ته چې تل يې نثر ليکلو ته هڅولی يم او نصيراحمد احمدي ته چې يو تکړه پښتون ناول ليکونکی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوي چې يوازې يې مياشت د ناويتوب تېره شوې وه، د تنارة له غاړې پاڅېده او د کور له دروازې نه د باندې په منډو شوه. په لار کې يې ټيکرۍ (پړونى) غاړې ته ولوېده. سلګۍ يې ورو، ورو په چيغو بدلې شوې. په منډه کې يې فرياد لا په زوره شو. د زړه له درده يې پر اوږو ککړ لاسونه سره موښل. پر نازک او ګلابي مخ يې ترمې اوښکې رواني وې.

ناوي ژړل او له سلګو سره يې فرياد کاوه، خو د هغې په خبرو څوک نه پوهېدل او يوازې يې د ولې، ولې غږ تر جوماته رسېده.

د جومات پيټاوي ته دوه سپين ږيري ناست وو. يوه د امسا پر څوکه ځمکه ټکوله او هغه بل يې نسوار تو کړل. د ناوي غږ يې واورېده. د صحنې د ښه ليدو لپاره يې عينکې پر سترګو سمې کړې او په زوره يې وويل:

- زوى يې مړ کړې هغه ښځه چېرې منډې وهي؟

هغه بل يې د خير له غږ سره ځواب ورکړ:

- نه پوهېږم، خو شېبه وړاندې مې ډزې تر غوږ شوې.

په دې وخت کې د کلي له يوې تنګې کوڅې نه موټر راووت. مخ پټې وسله وال په کې سپاره وو. په تېزۍ سره د جومات له مخې تېر شو. سپين ږيري يې په دوړو کې پټ کړل. يوه يې له دوړو نه د پټکي په شمله خوله پټه کړه او ويې وويل:

- په کلي څه بلا راغلې ده...

هغه بل يې خبره پرې کړه:

- څه ته ګورې؟ در څه چې ورشو.

دا يو سپين ږيرى لږ په غړو کې ښه و، خو دا بل يې د امسا په زور ودرېده او د پېښې پر لور روان شول.

سپين ږيري چې څو قدمه وړاندې تلل، نو د ځوانانو ډله له کټ سره يو ځاى ترې مخکې شوه.

د پېښې ځاى ته تر ټولو وړاندې ناوي رسيدلې وه. هغه ځوان يې په وينو لژند وليد چې مياشت وړاندې يې خپل ټول راتلونکى ژوند ورسره تړلى و، خو له دې وروسته دا خوږه هستي ترې تللې وه.

وژل شوى ځوان د کلي په تنګه لار کې پروت و. کله، کله به يې نرى باد توري څڼې وښورولې. باد يې سپينه لمن هم نه پرېښوده. يو نيم وخت به د باد څپه تېزه شوه او د خاورو کمزوري دوړه به يې پر مخ تېره شوه، خو پر مخ چې يې کومې خړې نښې ښکارېدې، هغه دوړې نه، بلکې په اوږو ککړ لاسونه پرې کش شوي وو.

د کلي ځوانان راغلل. د ځوان جسد يې پورته کړ. ناوي د زاړه توت ډډې ته داسې حيرانه ولاړه وه لکه خوب چې ګوري. دلته يې د يوه سپين ږيري غږ واورېده:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لورې څه وکړو؟ دا به د خدای ج خوښه وي.

هغه بل يې هم پرې راغږ کړ:

- ورځه لورې کور ته لاړه شه او صبر ولره.

په زاړه توت کې د مرغيو وزرو رپرپی جوړ کړ او د توت څو پاڼې د ناوي پر جړو ويښتانو راولوېدې. د باد تېزې څپې د توت له څانګو او پاڼو نه شغا پورته کړه او ناوي پر زنګېدلو قدمونو د کور پر لور داسې روانه شوه؛ ته وا اوس کور ته نه، بلکې څوک يې په زوره بنديخانې ته بيايي.

سپين ږيري په فکر کې ډوب وو. يوه ته ټوخی ورغی. خولې ته يې لاس ونيو او په زوره يې وټوخل.

هغه بل يې له ځان سره وويل:

- دا ټکه له کومه شوه چې پر دې خواره کورنۍ راولوېده؟

د امسا ټکا واورېدل شوه او دواړه له هغه ځايه روان شول.

کلی د ځوان پر وژل کېدو خپه دی. د ماښام په خړه کې سپين سري ښځې ليدل کېږي چې غمجنې کورنۍ ته ور روانې دي. د کلي د نن شپې چوپتيا ژړا او فريادونو ماته کړې ده.

د ګيدړو او شغالانو اوازونه ډېر کم اورېدل کېږي، ځکه نن د کلي فضا سويو کرېکو نيولې ده. د وژل شوي ځوان سپين ږيری پلار پر کټ ناست دی. يس سورت تلاوت کوي. زوی ته د جنت او ځان ته د صبر غوښتنه کوي. کله، کله د زوی هغه اواز اوري چې په تيليفون کې يې په ټيټ اواز ورته ويلي وو:

- پلاره زه يې وويشتم.

- چا؟

٦٦٠ شمېره پولیسي ناول

د زوی غږ يې ورک شوی و. يوازې يې د هغه د لوېدلي لاس غږ په تيليفون کې اورېدلی و.

د وژل شوي ځوان سپين ږيري پلار چې دا غږ اورېدلی و، نو له پښو او لاسونو يې دمه ختلې وه؛ يوازې يې دا غږ کړی و:

- يا الله زوی مې چا وواژه؟

ناوي د خپل خسر غږ د تناره پر غاړه په داسې حال کې اورېدلی و چې شيبه وړاندې يې څو ټيټې ډزې هم تر غوږ شوې وې، نو ځکه يې منډې وهلې، تر څو د ژوند ملګری وګوري چې ژوندی دی او که مړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وژل شوي ځوان پر کور دغه له ویره ډکه شپه سبا شوه. په کوڅو کې د سپین ږیرو ټوخي واورېدل شول چې جومات ته روان وو. مرغیو هم ډول، ډول اوازونه کول او بلبلو خوږې نغمې ویلې، خو د ځوان کورنۍ ته د غم سریندې ښکارېدې.

لا له جومات څخه خلک نه وو راګرځېدلي چې څو رنجر موټر د کلي په تنګو کوڅو کې راښکاره شول. دوړې یې جوړې کړې. پر سر یې شنه څراغونه روښان وو او کله، کله به یې ویروونکي هارنونه کول. شیبه وروسته د وژل شوي ځوان کور ته ورسېدل او له بریک وهلو سره دروازې خلاصې شوې. پولیس یوې او بلې خواته خواره شول. یو دنګ او ښایسته ځوان راښکته شو. مخابره یې په لاس کې وه. د رنجر له سویچ بورډ څخه یې د یادښت کتابچه او نور ثبتونکي وسایل رواخیستل او یوه پولیس ته یې ورو وویل:

- څوک شته؟

- صاحب! هغه دی یو سپین ږیری له جومات نه را روان دی.

آمر یې سر وخوځاوه او څه یې ونه ویل.

سپین ږیری راورسېده. سلام یې وکړ او په کمزوري غږ یې پوښتنه وکړه:

- قوماندان صاحب! څوک مو په کار و؟

- د هغې کورنۍ کس غواړم چې تېر ماښام یې څوک وژل شوي دي.

سپین ږیري په لړزانده غږ ور لنډه کړه:

- هغه زه یم.

- ته د وژل شوي کس څه کېږې؟

- پلار یې یم.

- خدای دې رحم پرې وکړي.

- له خپله غمه وساتل شې.

سپین ږیري خیرن دسمال له واسکټ نه راوویست. پر ګونځې مخ را رواني اوښکې یې پاکې کړې، خو لاندې شونډه یې لا رپېده. د پولیسو مشر د سپین ږیري دغه حالت ته په زیر، زیر کتل او وروسته یې له خولې نه سوړ اسویلی وویست.

وروسته د سپین ږیري پام شو چې راغلي پولیس یې همداسې په لار کې درولي، خوله یې خبرو ته جوړه کړه او د پولیسو آمر ته یې وویل:

- راځئ حجرې ته.

آمر نورو پولیسو ته وکتل او زیاته یې کړه:

- هلکانو تاسو اوسئ، زه زر راځم.

ټولو په یوه غږ ځواب ورکړ:

- صاحب! سمه ده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وژل شوي ځوان پلار مخکې او د پوليسو آمر ورپسې، حجرې ته ننوتل. د دوی په ننوتو سره توتکۍ له کړکۍ نه ووته. سپين ږيري زاړه نيالي پر پټو له دوړو وڅنډله او د پوليسو آمر ته يې وويل:

- راځه، دلته کېنه.

د پوليسو آمر کېناست او تر بڼو لاندې يې د سپين ږيري څېرې ته کتل. سپين ږيری له آمر سره نږدې کېناست او په فکر کې داسې ډوب لاړ ته وا پر دې دنيا يې هېڅ برخه نشته، خو شېبه وروسته د آمر دغه غږ په هوښ کړ:

- کاکا! کېدای شي چې مېلمانه درته را ډېر شي، نو که زه او ته خپل کار خلاص کړو، ښه به وي.

- د څه شي کار؟

- د پېښې په تړاو مې څو پوښتنې درنه کولې.

- ويې کړه.

- د زوی نوم دې څه و؟

- چمن ګل

د پوليسو آمر د يادانښت په وړه کتابچه کې چمن ګل وليکه.

- څه کار يې کاوه؟

- په ښار کې يې يوه وړه ټپرۍ (غورفه) درلوده چې په هغه کې به يې ژاولې، بيسکټ او نور شيان خرڅول او خېلخانه يې ساتله.

- دا پېښه څه وخت رامنځته شوه.

- پرون مازديګر.

- پوهېږې چې زوی دې چا او ولې يې وواژه؟

- نه پوهېږم چې دا ټکه له کومه راولوېده.

- له چا سره خو به بد نه لرې؟

- نه، تر اوسه مې مېړی هم تر پېښې نه دی لاندې شوی.

- ستا زوی ته خو به کله ګواښ نه و شوی.

سپين ږيری په ځای کې وښورېده او د پوليسو آمر ته يې وويل:

- دا ګواښ يې څه بلا ده؟

- مطلب مې دادی چې چا خو به اخطارونه، نه وي ورکړي؟

- ماته يې څه نه دي ويلي.

- تيليفون يې ګرځاوه؟

- هو!

- ښه، کېدای شي چې تيليفون يې ماته راکړې؟

- خو هغه مې د زوی نښه ده. تاته يې څنګه درکړم.

- زه غواړم چې مالومات ترې واخلم او بېرته يې درته راوړم.

- سمه ده.

د وژل شوي ځوان سپين ږيری پلار له ځايه پاڅېده او کور ته لاړ.

د پوليسو آمر په خېرنه حجره کې يوازې پاتې شو. د حجرې تيرانو ته يې وکتل. د کلونو کلونو لوګي ور پورې نښتي وو. د لوګيو نه اوږده جوړ شوي تارونه باد ښورول. بيا يې ټول ديوالونه تر نظر تېر کړل. وروسته يې څو ساړه اسويلي له خولې وويستل. د پېښې په اړه يې فکر کاوه، خو د سپين ږيري ځورونکي حالت يې ذهن ګډوډ کړی و.

د پوليسو آمر (متين) لا په حجره کې په همدې کش مکش کې و چې د پلاستيکي بوټونو ګړپې شو. څو شېبې وروسته سپين ږيری په حجره ورننوت. په خېرنو لاسونو کې يې پر څو تسمو تړلی تيليفون نيولی و.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیده یې راوړ او ور یې کړ. د پولیسو آمر تیلیفون روښانه کړ او له سپین ږیري یې وپوښتل:

- پرون مازدیګر یې چاته زنګ وهلی او دادک څوک دی؟

د سپین ږیري زړه راډک شو او په ټیټ غږ یې وویل:

- چې کله یې وویشت، نو ماته یې زنګ وواهه.

پولیس سر وښوراوه او څو شیبې غلی شو. بیا وروسته یې د وژل شوي ځوان پلار ته وکتل او بیا یې د هغه ځای پوښتنه تري وکړه چې د سپین ږیري زوی په کې وژل شوی و.

سپین ږیری د پولیسو له آمر سره پلی لاړ او هغه ځای یې ور وښود چې د زوی جسد یې ترې راوړی و.

د پولیسو آمر له جیب نه وړه کمره راوویسته. له ځای نه یې انځورونه واخیستل. ټولې نښې یې تر نظر ترې کړې. هغه کاغذ ته یې پام شو چې په یوه بوټي کې نښتی و. وړاندې ورغی. کاغذ یې رواخیست. په ګډوډ خط لیکلې څو جملې یې داسې ولوستې: " موږ مجاهدین به هېڅکله هغه څوک ژوندي پرې نږدو چې امریکایانو ته جاسوسي کوي. مرګ په امریکا او د هغې پر جاسوسانو. "

کاغذ یې جیب ته کړ. پولیسو منډې کړې. ټول رنجرو ته وختل. د پولیسو د آمر په مخابره کې غږ شو:

- زویه پېښنه دې ولیده؟

- هو صاحب!

- څنګه ده؟

- صاحب! هغه نورو پېښو ته ورته ده.

د مقابل لوري غږ ورک شو.

د کلي په منځ درمند کې برېوکۍ له ځان سره پلاستیکي خلطې تاو، راتاو کړې او پر هغو خلکو یې هم دوړې راوړې چې پر پولیسو راټول شوي وو. له دوړو نه چا په شملو خولې پټې کړې او چا سپوږمو ته د ځادرونو څنډې ونیوې.

په اسمان کې غونډۍ، غونډۍ وریځې ګرځېدې چې د ځمکې پر ځینو برخو یې سیورې خپور کړی و او په ځینو برخو یې بیا لمر د رنګینیو ډکې، پستې د وړانګو ګوتې وهلې.

کله، کله به د کلي په ډنډونو کې چې خلکو به اوبه ترې څښلې، د چونګښو د کرکور غږونه واورېدل شول. پولیسو خپل کار پای ته رسولی و، نو ځکه رنجرو تېز حرکت وکړ. د کلي فضا د رنجرو د ټایرونو شغا ګډوډه کړه. د وژل شوي ځوان پلار په دوړو کې لړه شیبه له شا پسې وکتل. له هغه وروسته د کور پر لوري روان شو او کلیوالو هم په سپین ږیري پسې په زنګېدلو قدمونو حرکت وکړ.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټک، ټک سره د دفتر دروازه نيمه پرانيستل شوه، خو بېرته يې بند کړه. د پوليسو آمر د راځه غږ وکړ. خدمتگار راننوت. سلام يې واچوه او ورو يې وويل:

- صاحب! چاى غواړئ؟

- هو، يوه پياله راوړه.

- سمه ده.

څو شيبې وروسته خدمتگار د چايو پياله له يوه چاکلېټ سره پر مېز ورته کېښوده. د متين څېرې ته يې د سترگو په کونجونو کې وکتل. بيا له کوټې ووت او دروازه يې په ځان پسې بند کړه. په دفتر کې خاموشي شوه. د پوليسو آمر د تر سره شوو پېښو په اړه فکر کاوه. سر يې سم نه خلاصېده چې دا کار چا او د څه لپاره يې کړى دى. په اوږده فکر کې ډوب

و. بالاخره يې سر وخوځاوه او له ځان سره يې وويل: " داسې شواهد هېڅ نه پيدا کېږي چې وژل شوي ځوانان دې د امريکايانو جاسوسان ثابت کړي. بيا يې له ځان سره زياته کړه:

- خامخا ددې پېښو تر شا څه پټ دي.

د پوليسو د آمر زمزمې کرار شو. چوپتيا حاکمه شوه، خو دا ځل د کوټې چوپتيا د ديوالي ساعت ټلۍ ماته کړه. د سهار نهه بجې شوې. آمر سترگې وموښلې. چاکلېټ يې خولې ته واچوه. چاى يخ شوى و، نو ځکه يې غټ غړپ تر ستوني تېر کړ. د مېز پر سر ايښى تيليفون وشرنگېده. د چاى پياله يې کېښوده. غوږۍ يې پورته کړه:

- صاحب! امر وکړئ.

- زويه! يو ځل زما دفتر ته راشه.

- سمه ده.

د پوليسو آمر له چوکۍ نه پاڅېده. هينداري ته ودرېده. کولا يې پر سر سمه کړه. خپلې څېرې ته يې وکتل او له غرورو نه په ډکو قدمونو د دفتر له دروازې ووت. څو شيبې وروسته يې د يوه بل دفتر دروازه ټک، ټک کړه. د ورتگ اجازه ورته وشوه. ورغى، له سلام سره يو ځاى يې پر چوکۍ ناست سړي ته پښنه ووهله.

پر چوکۍ ناست سړي چې سرې پټې يې پر دېرېشۍ لگېدلي وې، د پوليسو ځوان آمر ته د کېناستو اشاره وکړه او هغه هم د مېز تر څنگ پر چوکۍ کېناست.

چا چې سرې پټې لگولې وې، دا سړى جنرال و. ږيره او سر يې سپين وو، خو ږيره يې پاکه خرېيله او پر تندي يې څو تاره سپين ويښتان پاتې وو. که څه هم جنرال سپين ږيرى و، خو په څېره کې يې رعب او دبدبه لا

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې وه. له هېواد سره يې زياته مينه لرله. په زړه کې يې رحم و او ځوانانو ته به يې له وطن سره د مينې کولو روحيه ورکوله. د پوليسو آمر هم هغه څوک و چې جنرال يې سمه روزنه غوښته.

جنرال ځوان آمر ته وکتل. آمر لکه وارخطا چې وي، لاړې يې تېرې کړې. ځان يې سم کړ. جنرال خبرو ته خوله جوړه کړه او په خوږه لهجه يې ترې وپوښتل:

- متينه زويه! د وژل شوي کس په اړه دې څه پيدا کړل؟

- صاحب! د ځوان وژل کېدل هغه نورو پېښو ته ورته دي.

- هاهاهاها (ترخه خندا) دا هم د امريکايانو جاسوس و؟

- صاحب! په ليک کې يې همدا ورسره ليکلي و، خو امريکايان وايي چې له موږ سره په دې نوم څوک نشته او بل هېڅ داسې شواهد پيدا نه شول چې وژل شوی ځوان جاسوس ثابت کړي.

جنرال له خپلې چوکۍ پاڅېده. لاندې شونډه يې تر پاسنۍ شونډې لاندې کړه. يوه شيبه يې د دفتر له کړکۍ د باندې وکتل. له هغه وروسته يې متين ته مخ کړ او ويې ويل:

- ددې پېښو تر شا ډېر څه پټ دي. دا بايد روښانه کړو چې دا ځوانان ولې او د کوم هدف لپاره په مرموز ډول ووژل شول، خو... د خو له کلمې ويلو سره جنرال يوه شيبه غلی شو. بېرته يې خبره پيل کړه:

- متينه زه غواړم، دغه قضيه ته وځېرې.

- صاحب! ستاسو چې څنګه خوښه وي.

- ددې قضيې څېړنه پيل کړه. که په کوم ځای کې درته ستونزه جوړېده، نو زه درسره مرسته کوم.

- سمه ده.

جنرال يوه شيبه د متين په څېره کې سترګې وګنډلې. دواړه چوپ وو. لږ وروسته جنرال د خبرو لپاره غاړه تازه کړه:

- زويه! ته پوهېږې چې په دنيا کې کوم انسانان پياوړي دي او څوک پرمختګ کولی شي؟

- صاحب! تاسو ښه پوهېږئ.

- متين جانه هغه څوک ډېر پر مختللي دي چې په ژوند کې ښه هدف انتخاب کړي او بيا هغه ته د رسېدو لپاره قوي هوډ، پوره حوصله او زغم ولري.

متين پوه شو چې جنرال له ما نه څه غواړي، نو ځکه يې ورته وويل:

- صاحب! زه چې کوم هدف راته ټاکم، نو هغه ته د رسېدو لپاره به ډېرې سختۍ او کړاوونه وزغمم، خو ځان به ور رسوم.

د جنرال له شونډو سره سپين برېتونه هم ونښورېدل او په خندا يې وويل:

- له قوي هوډ او زغم سره چالاکي، هوښياري، هنر او پوهه هم شرط دي. يو پوليس خو بايد په دې کې له نورو ډېر مخکې وي.

متين چې نوې پوهه او نوې تجربې تر لاسه کولې، نو د جنرال خبرو ډېر خوند ورکړ او د هغه هره خبره يې ښه په خوند اورېده.

جنرال بېرته په خپله چوکۍ کېناست، له لږ فکر کولو وروسته يې ژوره ساه واخيسته. غاړې ته نږدې تڼۍ يې پرانيسته. بيا يې متين ته وکتل او ويې ويل:

- د وژل شوي ځوان د مالوماتو دوسيه؟

- صاحب! داده، ها درواخله.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنرال عينکې پر سترګو کړې. په يوه لاس يې د دوسيې پاڼې واړولې. د مالوماتو لوستل يې پيل کړل. څو پاڼې چې يې ولوستې، نو عينکې يې د پوزې پر سر کېښودې. متين ته يې وکتل او بيا يې زياته کړه:

- ده ته هم په همغه شمېره زنګ وهل شوی چې په اخر کې ۲۲۰ ده؟

- صاحب! ځوان ته له وژل کېدو لږ مخکې له هغې شمېرې نه پنځه ځلې زنګ راغلی...

جنرال د متين خبره پرې کړه:

- پر وژل شوي ځوان چې کوم ليک اچول شوی و، له نورو هغو سره يې توپير شته ؟

- نه، دا هم هغه نورو ته ورته دی لکه يوه سړي چې ليکلی وي.

جنرال د تندي پر څو سپينو ويښتانو لاس تېر کړ. د دفتر چت ته يې وکتل. حيران ښکارېده، خو له متين نه يې د خپلې حيرانۍ پټولو هڅه کوله. په دفتر کې چوپتيا خوره شوه. کله، کله به د کړکۍ نه راغلي باد د مېز پر سر کاغذونه وښورول او چوپتيا به يې ماته کړه. کله، کله به د کړکۍ پله له ديوال سره ولګېده، خو له اورېدې انساني چوپتيا وروسته جنرال غاړه تازه کړه او په ټيټ اواز يې وويل:

- متينه! څه فکر کوې چې د شوو پېښو تر شا د طالبانو لاس دی؟

- صاحب! موږ چې په عملياتو کې هر څومره کسان د وسله والو طالبانو په نوم نيولي، نو اکثره يې د طالب په جامه کې بل څوک وي او نور هدفونه لري.

- نور انتظار په کار نه دی، ځکه کېدای شي دا ډول پېښې نورې هم وشي او ځوانان يې قرباني شي.

- زه به خپل کار پيل کړم.

جنرال له خپلې چوکۍ پورته شو. متين يې په غېږ کې ونيو. پر دواړه مخه يې ښکل کړ او ورته ويې ويل:

زويه! دغه جنګ ځپلی هېواد درته په تمه دی. ولس له تانه غواړي چې له شره خلاص شي. پلرونه او ميندې تاته هيله لري، تر څو يې اولادونه په وينو کې ونه لمبېږي. د هېواد هره دره، دښته، غر او نور درنه د امن او سولې راوستل غواړي.

- صاحب! زه به هم په پوره ايمانداری له خپلو خلکو، د هېواد له هرې درې، دښتې، غر او هرې لويشتې نه دفاع کوم.

متين خپل آمر ته سلام وکړ او ترې روان شو، خو تر دروازې چې رسېده، نو جنرال پسې غږ کړ:

- يوه شېبه.

متين ودرېده. جنرال ورغی. د دېرشۍ له جيب نه يې يوه اله ورکړه او ورته ويې ويل:

- که په کوم ځای کې له خطر سره مخامخ کېدې، نو ددې الې په سر کې دغه وړه تکمه کېکاږه. کله چې دا شين غمی روښانه شي ستا غږ موږ ته رسېږي. که چېرې دې دا تکمه زياته کېکاږله، نو شين غمی سور کېږي او کله چې سور شو، نو ته چې په هر ځای کې يې هغه ځای موږ پيدا کولی شو.

متين له جنرال نه اله واخيسته. مننه يې ترې وکړه او له دفتر نه ووت.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متين د لاسونو ګوتې په يوه او بله کې سره تېرې بېرې کړې. زور يې ورکړ او ټکونه يې ترې وويستل. وروسته يې له جيب نه مبايل رواخيست. د نظامي ځارنوال شمېره يې په کې رواړوله. پر اوکې يې غټه ګوته ټينګه کړه. تر اخره پورې زنګ تېر شو، خو پورته يې نه کړ. متين تيليفون کېښود. په لاس تړلې ساعت ته يې وکتل. ستن يې پر څه کم يوولسو ولاړه وه، خو سانيه ګر تاوېده. لږ صبر يې وکړ. نظامي ځارنوال پسې ورک شو. بيا يې تيليفون واخيست. زنګ يې وواهه. څو تلې چې ورغلې، نو د ځارنوال غږ واورېدل شو او په ستړې اواز يې وويل:

- بلې!

- صاحب! سلام.

- وعليکم وسلام.

- څنګه داسې ستړی يې؟

- دلته له يوه رذيل نه اقرار اخلم. امر وکړه!

- ځارنوال صاحب هيله کوم! يوه شمېره درته لېږم که يې خاوند او هغه مکالمې راته راپيدا کړې چې د وژل شوو کسانو سره غږېدلې دي.

- سمه ده، خو مکتوبي يې راوليږه.

- صاحب! مننه کوم.

- الله دې مل شه.

متين هغه شمېره چې په اخري کې ۲۷۰ وه، د وژل شوو کسانو له هغو شمېرو سره چې اړيکې يې ورسره نيولې وې؛ مکتوبي نظامي ځارنوال ته وسپارله، تر څو د شمېرې خاوند او د هغوی هغه مکالمې پيدا کړي چې له وژل شوو کسانو سره غږېدلې دي.

متين ذهني ستړيا احساسوله. زر، زر يې ديوالي ساعت ته کتل، ځکه غوښتل يې چې مازديګر شي او د خپل کلي پر لور وخوځېږي.

ورځ تېره شوه. مازديګر شو. متين د خپل کار له دفتر نه راووت. سپينې جامې يې پر تن وې او د خپل کور پر لوري روان شو. پر لار يې هڅه کوله، تر څو له شاوخوا شنو ونو، بوټو، د مرغانو له ښايسته اوازونو، د اوبو له زړه وړونکي شور او نورې طبيعي منظرې نه خوند واخلي، خو فکر يې ګډوډ و او له هېڅ شي يې مزه نه شوه اخيستلی.

له څه مزل کولو وروسته متين کور ته ورسېده. لمر خپلې زرينې وزرې ورټولې کړې او له غرونو واوښت. د ماښام خړه خوره شوه. په تياره کې د ماښام څکلکو د وزرونو رپرپې واورېدل شو. سپوږمۍ د ځمکې مخ رڼا کړ، خو لږه موده وروسته غرونه، غرونه ورېځې د اسمان پر مخ رابښکاره شوې. د سپوږمۍ تر مخ په منډو تېرېدې، خو داسې ښکارېده لکه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

https://momandpublications.com

سپوږمۍ چې له وریځو نه منډې وهې. کله به یې سپوږمۍ پټه کړه او کله به ترې ښکاره شوه. د کایناتو پاچا د طبیعت ډېره ښایسته منظره جوړه کړې وه او هر څه یې په حرکت راوستلي وو.

کله چې وریځو د اسمان مخ پر خپلو سپینو او پومبیي وزرونو پټ کړ، نو د متین د ګاونډیانو غږونه هم واورېدل شول. هلۍ زر، زر لوښي ټول کړئ چې باران راغی، هلۍ، هلۍ... د متین مور هم پاڅېده. له انګړ نه یې لوښي برنډې ته وړل. متین هم له ځایه پورته شو، تر څو له مور سره مرسته وکړي، خو مور یې پرې نښود او ورته ویې ویل:

- زویه! ته لاس مه ور وړه، ځکه ټوله ورځ ستړی یې.

- ادې! ته یې ماته پرېږده چې زه یې درسره یوسم. نه یم ستړی.

مور یې له ځان سره وخندل او متین په حیرانۍ ترې وپوښتل:

- ولې دې وخندل؟

- زویه چې کله ستا ناوې راشي، نو هم به زه له کاره خلاصه شم او هم به ته راته هوسا شې.

که څه هم د متین پر زړه د مور خبره خوږه ولږېده، خو رنګ یې د هغې پر وړاندې له شرمه تک سور شو او بې له دې چې څه ووایي، برنډې ته لاړ.

وریځې کراري، کراري له سپین نه په تور رنګ بدلېدې. له یوې شیبې نه بلې ته د تالندې غږ ویروونکی کېده. د باران غتو، غتو څاڅکو د کوټو پر بامونو ګرب ګروب جوړ کړ. شیبه وروسته باران په شرکنده وربدل پیل کړل. په دې تېز باران کې د متین دوی دروازه وټکېده. مور یې د خیر غږ وکړ او ور روانه شوه، خو متین راوګرځوله:

- ته صبر ادې! زه ورځم.

متین دروازې ته ورغی. تونپانچې ته یې لاس کړ چې هسې نه کوم خطرناک څوک وي. بیا یې ترې وپوښتل:

- څوک یې؟

- زه یم.

- ته څوک یې؟

- په لار کې راباندې ناوخته شو. اوس باران ایسار کړی یم.

متین غږ وپېژانده چې د هلک دی. دروازه یې پرانیسته. هلک یې ولید. تر جرو ویښتانو یې اوبه څڅېدې. باران لوند خیشت کړی و. متین ورته د راننوتو وویل. هلک چې شاوخوا لس کلن و، کور ته ننوت.

متین دروازه زنځیر کړه. اړم یې پسې واچوه. شا ته یې وکتل. هلک همداسې باران ته ولاړ و، نو ورته ویې ویل:

- ته ولې ولاړ یې؟ در څه کنه.

هلک که څه هم وړوکی و، خو کورنۍ تربیه یې ښه وه. په ټیټ غږ یې راپاته کړه.

- ته مخکې شه.

متین هلک ته وکتل. زړه یې پرې وسوزېده. تر لاس یې ونیو. برنډې ته یې بوت. مور ته یې غږ کړ: ادې وچ کالي ورته راوړه. د متین مور هلک ته وچ کالي رواخیستل. هلک ورته وویل:

- خپل کالي مې وچېږي.

د متین مور یې پر سر لاس تېر کړ:

- زویه دا کالي لږ درنه لوی دي. وایې غونډه چې خپل کالي دې وچ شول، نو بدل یې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک کالي واغوستل. له ډوډۍ نه يې څو ګولې وکړې، خو ځان يې موړ نه کړ. د هلک حالت خراب ښکارېده. متين ترې پوښتنه وکړه:

- ناروغ يې؟

- نه

- نو ولې دې ډوډۍ ونه خوړه؟

- موړ يم.

- نوم دې څه دی؟

- باور.

- د کوم کلي يې؟

هلک پوزه کش کړه او د کلي نوم يې ورته وښووه.

متين ورته وويل:

- په هغه کې، خو څو ورځې مخکې د چمن ګل په نوم کس چا وژلی و.

د هلک په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې. د برنډې تيرانو ته يې وکتل او غلی شو.

متين څو شيبې وروسته بيا ور ياده کړه:

- هغه دې پېژانده؟

هلک له يوې ورې سلګۍ سره ځواب ورکړ:

- هغه مې ورور و.

متين د هلک په خبره ټکان وخوړ. پر پوښتنه کولو پښېمان و، خو اوس اوبه له ورخه تېرې وې. د دواړو تر منځ خاموشي شوه. متين له ډېر خپګانه د هلک خبرې ته نه شو کتلی. د باران زور ختلی و او يوازې يو نيم څاڅکی و چې ځای، ځای به يې د څک او پوک غږ واورېدل شو. په انګړ کې د پښو ښکالو راغله. له دې سره د پيالو شرنګ هم واورېدل شو.

د متين مور له نغري نه چای را روان کړی و. متين ځان ته بالښت سم کړ او هلک ته يې وويل:

- دا مې درسره وعده ده چې ستا د ورور قاتلانو ته به سزا ورکوم.

هلک خپل واړه لاسونه سره ومونښل او په حيرانۍ يې له خولې ووتل:

- څه؟

- زه پوليس يم.

- هغه بله ورځ چې زموږ کور ته راغلی وې؟

- هو! همغه يم.

هلک غلی شو او نور يې څه ونه ويل.

متين له ځايه پاڅېده. کوټې ته لاړ. څو شيبې وروسته بېرته راغی. هلک ته يې هغه په تسمو تړلی تيليفون ورکړ چې د وژل شوي ځوان له پلار نه يې اخيستی و. هلک تيليفون واخيست. په لاس کې يې څو ځلې ايخوا دېخوا کړ. په زير، زير يې ورته وکتل او بيا يې په واړه غږ زياته کړه:

- دا خو زما د ورور تيليفون دی.

- هو! دا ستا د ورور دی. دا درسره يوسه او ستا پلار ته يې ورکړه.

هلک تيليفون جيب ته کړ او غلی شو.

چای وخوړل شو. د خوب وخت و. ټول څملاستل. پر سيمه د شپې بړستن او چوپتيا دواړه خواره ووه. خو متين ته خوب نه ورته، ځکه د هلک اوښکې، د وژل شوي ځوان د پلار سخت حالت او د دوی ټوله کورنۍ يې سترګو، سترګو ته کېدله.

متين د دوی ساتنه پر ځان فرض بلله. دا يې مسؤوليت بلله و چې ظالمان پيدا او قانون ته يې وسپاري، خو دا کار هم اسان نه و. د سپيو

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غيا د متين د فکر لړۍ وشلوله. د شپې چوپتيا يې ماته کړه. متين پر اړخ شو. پر ځان يې ايت الکرسي چوف کړه، تر څو خوب ورشي. سترګې يې پټې کړې، خو خوب ترې الوتی و.

متين په همدې فکر کې دومره ډوب لاړ چې د ماشومتوب وختونه يې يو، يو سترګو ته ودرېدل. خپل د ماشومتوب ملګری ببری ورياد شو. هغه اوس په خوارۍ او غريبۍ پسې سعودي عربستان ته تللی دی. ببري به متين تر نيمو شپو کېښنولی و او له هرې خبرې سره به يې لنډۍ ورته ويلې، نو له دې امله متين د لنډيو د ګوډي نوم پرې اېښی و. خو وروسته يې دی هم داسې پرې اموخته کړ چې ببري به لنډۍ ورته وانه ويلې، نو ورځ به نه پرې تېرېده.

هغه هم ور په ياد شو چې د کلي خلکو به د متين او ببري ډله د کوڅو لنډغر بلل. ببري ته د کلي نجونو (لويشتيناک) ويل، ځکه پر ځوانۍ ټيټ، تور غنمرنګ، خو ډېر شوخ او له نخرو ډک انسان و.

که له يوې خوا د کلي نجونو هغه ته لويشتيناک ويل، خو له بلې خوا بيا د کلي نجونو په ودونو کې د ببري هغه لنډۍ ويلې چې اکثره وخت به ده په حجرو، بنډارونو او مېلو کې له منګي سره يو ځای د انډيوالانو د خوشالۍ لپاره زمزمه کولې.

ببري پر ټولو کليوالو تېر نظر کاوه. په هر چا پورې خندا خو دده عادت و. په کلي کې به چې د کومې سپين سرې ښځې چرګه ورکه شوه، نو بې له پوښتنې به سيده د ببري کور ته تله. اکثره وخت به يې خپل ښاروي د ځرولو پر مهال د نورو فصلونو ته ور پرېښودل چې څو ځله د کلي خلکو

ناغه هم ترې واخيسته. خو له دې ټولو سره، سره بيا هم د کلي خلکو د کلي مالګه باله او ويل به يې: ببری چې په دې کلي کې نه وي، نو دا کلی په هغه ورځ وران بولئ.

متين بيا د ببري په پرتله غلی، کمې خبرې کوونکی و. له دې امله په کلي کې پر مړ شيطان مشهور و. کليوالو به ويل: ببری چې هر څومره شوخي کوي، نو دا لارې متين ورته ښايي، خو متين به د تل په څېر غلی و او هېڅ به يې نه ويل.

په مکتب کې د ببري يوازې نوم و، خو متين به همېشه حاضر و او درسونه به يې ويل. کله چې متين له دولسم صنف نه فارغ شو، نو له ډېرې غريبۍ نه مجبور شو چې پوليسو ته ورشي او ببری ملګری يې سعودي عربستان ته په مزدورۍ کولو پسې لاړ.

هغه وخت چې متين پوليسو ته ورغی. د کلي خلکو په ډېر بد نظر ورته کتل، ځکه کليوال په دې عقيده وو چې که هر څوک ملي پوليسو او يا ملي اردو ته ځي، نو دوی په خپل کور کې ځای نه لري. غله وي. پر نشو روږدي وي او دې ته ورته نورې ډېرې نيمګړتياوې لري. که څه هم په پوليسو کې دا ستونزې موجودې وې، خو ډېر يې له هېواد سره د مينې په خاطر ورغلي وو. څوک غريبۍ پسې اخيستي وو او چا نور مجبوريتونه درلودل.

متين همداسې وينښ په کټ کې پروت و. ساعت ته يې وکتل. شپه تېره وه. سهار نږدې و، خو لا هم متين له فکر کولو نه، نه و خلاص. بالاخره نور سترې شو. له کټه پاڅېده. انګړ ته کوز شو. سپوږمۍ ته يې وکتل. ښايسته وه. د کلي زاړه ديوالونه، پخوانۍ ماڼۍ او ډنګ، ډنګ چينارونه د سپوږمۍ په رڼا کې ښکلي ښکارېدل. کله، کله به نري باد د رامبېل

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چامېلو بويونه د متين تر سپوږمو راورسول. د سپوږمۍ په رڼا کې دغه ښکلي منظره او د شپې خاموشه خاموشي په زړه پورې وه.

متين لا د کايناتو په ښايست کې ډوب و چې ملا لاوډسپيکر ته پوکی ور وکړ او د سهار په اذان يې د شپې لمن ور ټوله کړه.

کله چې لږ رڼا ولګېده، نو متين کوزه واخيسته. اودس يې تازه کړ او له هغه وروسته پر لمانځه ودرېده. کله چې يې لمونځ وکړ، نو هلک يې له خوبه راپاڅاوه. ترې ويې پوښتل چې لمونځ دې نيولی؟ هغه له خوب نه ډکې سترګې وموښلې او ويې ويل: هو. متين کوزه ورکړه: ها، واخله، لمونځ وکړه.

له لمانځه وروسته يې مور چای راوړ. دواړو چای وڅښه. له چای څښلو وروسته هلک خپل کلي ته روان شو او متين د خپل دفتر پر لور.

د ورځې دوه بجې وې چې پر مېز ايښې تيليفون وشرنګېده. متين د تيليفون ښيښې ته وکتل. شمېره د نظامي څارنوال وه. غاړه يې تازه کړه او د اوکې پر تڼۍ يې ګوته ټينګه کړه:

- صاحب! سلام.

- وعليکم وسلام.

- له مخابراتو او ټکنالوژۍ وزارت نه د شمېرې په اړه د مالوماتو کڅوړه راغلې ده.

- څارنوال صاحب! ډېره مننه کوم.

- د مننې وړ نه ده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځارنوال تيليفون کته کړ. متين له پاڅېدو سره سم د مېز له سر نه کولا واخيسته او پر سر يې کړه. د دفتر له دروازې ووت. ساتونکی هم پسې روان شو. متين د مخابرې تنې د لاس په غتهه ګوته ونيوه. خپلو کسانو ته يې امر وکړ، تر څو د ټک لپاره تيار شي.

متين چې رنجر ته رسېده، نو پوليس تيار په رنجرو کې سپاره وو. متين د رنجر په مخ سيټ کې کېناست او ټولو په يو وار حرکت وکړ. له لږ مزل وروسته د نظامي ځارنوال دفتر ته ورسېدل. متين ورغی. ساتونکی په دروازه کې و. ويې ويل:

- له ځارنوال صاحب سره څوک شته؟

- يوه شيبه صبر.

ساتونکي د دفتر دروازه ټک، ټک کړه. بيا ورننوت:

- صاحب متين راغلی.

- راويې لېږه.

متين ځارنوال ته ورغی. ستړې مه شې يې سره وکړه. ځارنوال د چای ست وکړ، خو متين ورته وويل: له کاره دې نه باسم. ځارنوال د مالوماتو کڅوړه ورکړه او متين ترې رخصت شو.

کله چې متين په خپل دفتر کې د مالوماتو کڅوړه خلاصه کړه، نو د تذکرې له کافي نه نيولې د شمېرې د ثبت تر پاڼو پورې ټول اسناد موجود وو. هغه شمېره چې په اخر کې ۲۲۰ وه، له هغو شمېرو سره ټولې نيولې اړيکې او کړې خبرې اترې يې په يوه سي ډي کې اچولې وې.

متين ټول مالومات وکتل. وروسته يې سي ډي لپټاپ کمپيوټر ته واچوله. پر اډيو فايل يې کلېک وکړ او تيليفوني مکالمې يا خبرې اترې داسې پيل شوې وې:

لومړی له هغې شمېرې نه چې په اخر کې ۲۲۰ ده، بلې ته زنګ کېږي. څو ټلی ورځي او بيا اوکې کېږي:

- څه وايې؟

- چېرته يې؟

لومړنی کس ځای ورته ښايي، خو په اخر کې د ۲۲۰ مې شمېرې خاوند زياتوي:

- زما کار دې ځنډګه کړ؟

- دا زه نه شم کولی.

- ګوره غريب سړی يې ډېرې پيسې به وګټې.

- زه دا ډول مرداري پيسې نه غواړم.

- ښايسته ځواني لرې نور دې خوښه.

کله چې د ۲۲۰ شمېرې خاوند وروستۍ جمله تکرار کړي، نو په دې وخت کې تيليفون پرې شي. متين هغه خبرې اترې هم واورېدې چې له چمن ګل سره دده له وژل کېدو وړاندې شوې وې، او دا هم له نورو هغو سره ورته وې.

د پوليسو آمر دومره پوه شو چې د ۲۲۰ شمېرې کس، ځوان ته په اول کې د پيسو وړانديز کوي او په وروستۍ جمله کې ګواښ. نور کار ستونزمن و، ځکه په تيليفوني خبرو کې هم مالومه نه وه چې د ۲۲۰ شمېرې خاوند له مقابل لوري نه څه غواړي؟ يوازې دومره پوه شو چې دا کومه ډله ده او کېدای شي د خاصو هدفونو لپاره کار کوي.

متين د هغه کس د تذکرې کاپي را واخيسته چې ۲۲۰ شمېره پرې ثبت شوې وه. پر ديوال ځړول شوي نقشې ته ورپاڅېده. ټوله يې تر نظر تېره کړه. په تذکره کې ليکل شوې ولسوالي او کلی يې په کې پيدا کړل. سره

https://mohmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرښه یې ترې تاو کړه. له هغه وروسته یې د ولسوالۍ امنیه قوماندان ته خبر ورکړ تر څو دده تر ور سېدو پورې کلی محاصره کړي.

د پولیسو آمر له دفتر نه قهرېدلی ووت. د بوټانو دروند غږ یې په دهلېز کې انګازې جوړې کړې. شا ته یې دده خاص ساتونکی و. رنجرو ته ورسېدل. دده تر امر لاندې پولیس تیار وو. متین رنجر ته وخوت. مخابره کې امر وشو: حرکت وکړئ. ټولو رنجرو په یو وار داسې حرکت وکړ ته وا ټایرونه یې ځمکه څیري.

له لږ مزل وروسته متین له خپلو کسانو سره یو ځای محاصره شوي سیمې ته ورسېده. د ولسوالۍ پولیسو له کلي نه څوک د باندې نه پرېښودل. کلیوال بامونو ته ختلي وو. ټول حیران وو. نه پوهېدل چې څه پېښه ده. متین له خپلو کسانو سره د تذکرې د خاوند کور مخې ته ودرېده. په رنجر کې له نسب شوي لاوډسپیکر نه غږ وشو:

- تور سرې دې یوې خوا ته شي. موږ تلاشي کوو.

د کور له ننه ځواب ورکړل شو:

- په کور مه راننوځئ. دادی درغلم.

څو شیبې وروسته له کور نه سړی راووت. د متین مخې ته ورېده او ورته ویې ویل:

- څوک مو په کار دي؟

متین یې څېره تر نظر تېره کړه. په خپله د تذکرې خاوند و. ځواب یې ورکړ:

- ته مې په کار یې.

د پولیسو آمر خپلو کسانو ته مخ ور واړوه. د سړي د نیولو اشاره یې ورکړه. پولیسو د سترګو په رپ کې د سړي لاسونه تاو کړل او ولچک یې ور واچول. سړي ناري کړې:

- ولې مې نیسئ. څه ګناه مې کړې ده؟

بل پولیس پرې راغږ کړ:

- وه هلکه خوله یې ور بنده کړه.

تر څنګ ولاړ پولیس یې په خوله یو دروند سوک ورکړ. د نیول شوي کس سر وګرځېده. لاړې یې تو کړې. وینې ورسره ګډې وې. په سترګو کې یې اوښکې ولیدل شوې او له یوه سوک سره یې چیغې وهل بس کړل. نیول شوی سړی یې لاس تړلی رنجر ته روان کړ. د کلي ماشومانو منډې کړې. سره خواره واره شول. څو شیبې وروسته سیمه له کلابندۍ نه خلاصه شوه. کلیوال سره راټول شول. له دوی نه یوه یې پوښتنه وکړه:

- دا خوارکی یې ولې ونیوه؟

هغه بل یې له اورته (وریت) جوار نه څو دانې خولې ته واچولې او ځواب یې ورکړ:

- د بمبرو په خاله کې به یې لاس وهلی وي.

د دریم هم صبر ونه شو. خبرو ته یې خوله جوړه کړه. غږ یې نری و او ویې ویل:

- دا سړی ماته ددې ولا نه ښکاري.

څو نورو یې هم تبصرې وکړې. له هغه وروسته هر یو په خپل کار پسې روان شو.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه دومره تياره وه چې د لاس ګوتې نه ښکارېدې. له باندې نه هم د څه شي اواز نه راتلو. د تذکرې خاوند هڅه کوله، تر څو پوه شي چې دا شپه ده او که ورځ؟ خو نه پوهېده. پر ځمکه پروت و. يوې او بلې خوا ته وښويېده چې که چېرې يې په کوټه کې پر څه شي پښې ولګېږي، خو نه نيالي په کې وه، نه فرش او نه هم نور شيان. له اوږده ځنډ وروسته د کوټې اوسپنيزه دروازه بېرته شوه. کوټې ته له رڼا سره سم د پوليسو آمر راننوت. دوهم کس له شا نه چوکۍ پسې راخيستې وه. متين پر چوکۍ کېناست. سړي ته يې يوه شيبه وکتل. له غصې نه يې د سترګو رنګ بدل ښکارېده. د تذکرې خاوند يې هم په ليدو وډار شو. لاړې يې تر ستوني تېرې کړې. رنګ يې تښتېدلی و. ان تر دې چې له وېرې يې د ترلو پښو ګوتې هم رپېدې. متين ورته وويل:

- که مې پوښتنو ته سم ځواب راکړې، کېدای شي چې رحم درباندې وشي.

- زه په خپله ګناه نه پوهېږم.

- يوازې زما پوښتنو ته ځواب راکړه.

سړی غلی شو. متين پوښتنه وکړه:

- څه نومېږې؟

- امين جان.

- د پلار نوم ؟

- شريف ګل

سړي خپله ولسوالي او کلی ور وښودل. متين له تذکرې سره دده ځوابونه وکتل، يو يې هم غلط نه و، نو بله پوښتنه يې ترې وکړه:

- په اخر کې چې ۲۲۰ ده، هغه شمېره ستا ده؟

- د څه شي شمېره؟

- د تيليفون نمبر درته يادوم.

سړی په ځای کې وښورېده. سر يې ديوال ته تکيه کړ او ځواب يې ورکړ:

- دا نمبر زما نه دی.

متين له چوکۍ نه پاڅېده. په کوټه کې يې قدم وهل پيل کړل. سړي په ړندو، ړندو ورته کتل. د پوليسو آمر ژوره ساه واخيسته او د تذکرې خاوند ته يې وويل:

- ياده شمېره اووه کاله وړاندې ستا په نوم ثبت ده. ستا د تذکرې کاپي، د ثبت پاڼې او ټول اسناد له موږ سره شته، نو بيا څنګه ستا نه ده؟

- خو له هغې راهيسې ما ډېر نمبرونه بدل کړي دي.

په کوټه کې يو ځل بيا چوپتيا خوره شوه، خو د ساه اخيستلو سمسومی اورېدل کېده. متين د امين جان پر ځواب فکر کاوه. بېرته راغی. د لاس ترلي امين جان مخې ته چې پر ځمکه پروت و؛ کېناست او ترې ويې وپوښتل:

- ته وايې چې ما ډېرې شمېرې بدلې کړي دي. تا به بدلې کړي شمېرې چا ته نه وي ورکړي ؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امين جان څو شيبې غلی شو. فکر يې وکړ او وروسته يې په حيرانتيا ځواب ورکړ:

- اوس راياده شوه.
- څنګه؟
- هغه شمېره چې په اخر کې ٢٦٠ ده، ما جبار ته ورکړې وه.

متين له چوکۍ نه سپک پورته شو. په داسې حال کې چې قدم يې واهه، سترګې يې په امين جان کې نيولې وې او بيا يې پوښتنه وکړه:

- جبار څوک دی؟
- پخوانی انډيوال مې دی، خو دا درې کاله کېږي چې نه مې دی ليدلی.
- چېرې اوسېږي؟
- په (سره کوښن) کې. (سور کوښن د خوست ولايت په تنګي ځدراڼو کې يوه سيمه ده).
- همغه سور کوښن چې له شمالي وزيرستان سره پر پوله پروت دی؟
- هو.
- اوس هلته ورتللی شې؟

امين جان پوزه کش کړه او ويې ويل:

- نه
- ولې نه شې تللی؟
- ځکه چې اوس د سره کوښن د زېغونځيو په ځنګلونو کې ټول طالبان دي.
- په تيليفون خبرې ورسره کوې؟
- مخکې مې خبرې ورسره کولې، خو اوس يې نمبر اکثره وخت بند وي.
- هغه ستا انډيوال دی. که يې راوغواړې درته راځي؟

- مخکې راته، خو اوس نه پوهېږم.

د پوليسو آمر (متين) ورمېږ کوږ او راکوږ کړ. ټکونه يې ترې وويستل. د لاسونو ګوتې يې سره ور وستې. ځان يې سره کش کړ. يوه شيبه يې د امين جان سترګو ته په زير، زير وکتل، خو دا کتل يې د امين جان لپاره ډېر ويروونکي و. امين جان په ځای کې وښورېده او متين ورته وويل:

- زما خبره ښه په غور واوره. که دې د هغه سړي په نيولو کې راسره مرسته وکړه، نو زه به هم مرسته درسره وکړم او که چېرته دې مرسته ونه کړه، نو تر اخره پورې به په دې تياره کوټه کې تر شکنجو لاندې وې. بچي به د در په در ورې ګرځي او نور ورونه به دې هم ونيول شي. نور ستا خوښه ده چې مرسته کوې او کنه؟

د امين جان ويره څو برابره شوه. ستونی يې وچ شو او زارۍ يې پيل کړې:

- آمر صاحب! د خدای ﷻ لپاره واوره بچي لرم. د ګټې وټې مې هم څوک نشته او...

د پوليسو آمر يې خبرې پرې کړې او په چيغو يې وويل:

- هغه کسان مور، پلار، خور، ښځه، بچي او کور نه لري چې ستاسو ظالمانو لخوا وژل کېږي؟ وو ايه! د هغه په نيولو کې مرسته کوې او کنه؟

امين جان د (نه) په ټول سر وښوراوه.

متين دومره په زوره چيغې کړې چې دده له درانه غږ سره امين جان له ډېرې ويرې په ځای کې سپک وغورځېده. لړزې واخيست. دواړه غلي شول. يوازې يې يوه او بل ته کتل. لاس تړلي سړي له ويرې نه د سترګو په کونجونو کې د پوليسو آمر څاره، خو متين بيا له ډېرې غصې نه دده په څېره کې سترګې ګنډلې وې. په کوټه کې چوپتيا حاکمه وه. امين جان نه

https://www.mandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېده چې څه به ورسره کېږي، خو ناڅاپه د چوکۍ پښې پر سیمنټو کش شوې. زوږ یې په کوټه کې انګازې جوړې کړې. متین پاڅېده او په زوره یې غږ کړ:

- هلکه څه شوي؟

یو بل پولیس په بیړه دروازه کې ودرېده. غټې غټې سترګې، غټ، غټ اندامونه، پلنې اوږې یې درلودې او متین ته یې وویل:

- صاحب! امر وکړئ.

- ددې سړي عقل سر ته راوله.

- په سترګو صاحب.

لاس ترلي سړي چیغې کړې:

- د خدای ج لپاره آمر صاحب! ما مه وهئ. ما څه نه دي کړي. متین له کوټې نه ووت. د سړي چیغې یې همداسې تر لرې ځایه اورېدې.

په کوټه کې لومړی یو تت څراغ ولګېده. بیا درانه اوسپنیزه دروازه وترل شوه. په دروازه پسې د غټ قید اړولو په کوټه کې انګازې جوړې کړې. امین جان له ویرې په زوره، زوره ساه اخیستله. سختې لړزې نیولی و. ټول بدن یې په خولو کې لوند خیشت و. په همدې حالت کې یې د همغه پولیس پلنو اوږو، غټو، غټو لاسونو او اندامونو تماشه کوله چې د دروازې پر بندولو اخته و. ترلی سړی نه پوهېده چې پر ده به څه قیامت راولي او څه به ورسره کوي.

پولیس دروازه وتړله. مخ یې امین جان ته کړ. پر تشو یې لاسونه ونیول. یوه شیبه یې د امین جان څېره تر نظر تېره کړه. له هغه وروسته یې لاندېنۍ شونډه پر پاسنیو غاښونو وچیچله او پسې را روان شو. بندي سړي خبرو ته خوله جوړوله، خو خبرو ته پرېنښودل شو او پر مخ یې دروند

سوک وخوړ. مخ یې درد وکړ. ورسره جوخت یې په نس کې سخت درد محسوس کړ. دا درد د لتې و. بالاخره یې د بدن پر نورو برخو د پولیس درنو ګزارونو زور واخیست. امین جان نور نه پوهېده چې کوم ځای یې درد کوي او له ډېر درد نه داسې اوښت، لکه مار.

بندي سړی نور د ډېرو وهلو له لاسه بې حاله پروت و. پولیس په ساه کې لوړ و. په پراخ تندي یې خولې راماتې وې. پښه یې د امین جان پر اوږه کېښوده. زور یې ورکړ، خو هغه نه ښورېده. دغه وخت دروازه وټکېده. پولیس ورغی. اوسپنیزه دروازه یې خلاصه کړه. متین ورننوت او پولیس ته یې وویل:

- حالت یې څنګه دی؟

- اوس بې حاله شو.

- چوکۍ ته یې پورته کړه.

- صاحب! سمه ده.

پولیس پرې ورټیټ شو. امین جان یې د ماشوم په څېر رواخیست. پر چوکۍ یې کېناوه. د امین جان سر ځوړند و. خوله یې وینې وه. مخ یې پړسېدلی و. سترګه یې شنه ښکارېده. متین د پولیس پر اوږه لاس کېښود او زیاته یې کړه:

- ورشه په یوه لوښي کې اوبه راوړه.

پولیس په چوپه خوله له کوټې ووت. شیبه پس د اوبو له ډک سطل سره راغی او آمر ته یې ورکړ. آمر له امین جان نه څو قدمه شاته شو، تر څو لوند نه شي او د اوبو ډک سطل یې د هغه پر مخ ورخالي کړ. امین جان څو سړې، سړې سلګۍ وکړې. سترګې یې وغړولې، خو سترګو یې سم لیدل

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کول. هر څه ورته خړ ښکارېدل. مخامخ ورته ولاړ متين داسې مالومېده لکه کوم نقاش چې پر ديوال تت انځور رسم کړی وي.

د امين جان ځان سخت درد کاوه. خوله يې وچه وه. اوبه يې وغوښتې.

متين لږ اوبه ور وڅښلې او ورته ويې ويل:

- د ۲۲۰ شمېرې خاوند په نيولو کې را سره مرسته کوې؟

امين جان د (هو) په ډول سر وښوراوه. څو شيبې غلی و. يوازې يې سترګې يوې او بلې خوا ته اړولې. د خبرو کولو هڅه يې وکړه، خو ژبه يې درنه وه. متين ولاړ پوليس ته وکتل او ويې ويل:

- چې حالت يې لږ ښه شي، بيا خبر راکړه.

- په سترګو صاحب!

په دهليز کې د بوټونو درروند غږ واورېدل شو. داسې غږ چې د متين تر دفتر رسېده. متين چې د کار مېز ته ناست و، زر، زر يې د يونوفورم تنۍ وتړلې. ځان يې سره سم کړ. سړی ددې پر ځای چې دروازه وټکوي، په دفتر ورننوت.

کله چې متين هغه وليد، نو جنرال نه، بلکې خدمتګار يې و.

متين د خدمتګار پښو ته وکتل. د پوليسو درانه بوټونه يې پر پښو وو. متين په غصه وويل:

- تا ولې د پوليسو بوټونه پر پښو دي.

خدمتګار ځواب ورکړ:

- صاحب! په امنيه قوماندانۍ کې کار کوم او بل د جنرال صاحب خدمتګار يم.

- څه له دې ځايه ورک شه چې ودې نه ګورم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- صاحب! زه درنه ورک کېږم، خو ته جنرال صاحب غوښتی يې.

خدمتګار له دفتر نه ووت. متين له شا نه برګ، برګ پسې وکتل او له ځان سره يې وويل: دا څه بې ادبه او لوده انسان دی.

متين چې کله د جنرال دفتر ته ورسېده، نو د دروازې تر څنګ خدمتګار مسکی ولاړ و او متين ته يې په خندا وويل:

- ګوره جنرال صاحب ته ونه وايې چې بيا خپه کېږم.

- له مخې مې لرې شه، کنه بيا به دې خوښ شم.

خدمتګار يې خبرې پرې کړې:

ببښنه غواړم. بيا داسې نه کوم. بل که دې لږ ونه خندل، نو له مخې دې نه لرې کېږم.

متين يې په سترګو کې سترګې وګنډلې. تر ډېره يې ورته کتل، خو اخر مسکی شو. خدمتګار ژوره ساه واخيسته او ويې ويل:

- ايله مې زړه کرار شو. بله ورځ در سره ټوکې نه کوم.

متين د جنرال د دفتر دروازه ورو وټکوله. د ننه لخوا جنرال غږ کړ: مهرباني وکړئ!

متين ورننوت. سلام يې وکړ. جنرال د سلام ځواب ورکړ او د کېناستو يې ورته وويل. متين خبرو ته خوله جوړوله، تر څو له جنرال نه وپوښتي چې ولې دې راغوښتی يم، خو جنرال وار ترې مخکې کړ او ويې ويل:

- متين جانه! ته مې ددې لپاره راوغوښتې، تر څو هغه کور درته وښايم چې ستا د اوسېدو لپاره مې درته در کړی.

- صاحب! زه کور لرم، نو دا کور دې د څه لپاره نيولی؟

- دا کار مې، ځکه کړی چې د کليو ژوند ستا په څېر کسانو ته ښه نه دی.

- خو هغه زما کلی دی. په هغه کې رالوی شوی يم. کلی او کليوال کله پرېښودی شم.

جنرال پزه کش کړه. پر تندي روانې خولې يې پاکې کړې او زياته يې کړه:

- هغه څوک چې د يوه پوليس دنده پر غاړه اخلي، نو دا هر څه بايد پر ځان ومني.

- جنرال صاحب!...

جنرال په خپله چوکۍ کې شاته لاړ او د متين خبره يې پر دغه جمله غوڅه کړه:

- له دې وروسته تا او ستا کورنۍ ته خطر دی. بايد دا ومنې او ښار ته راکډه شې.

- صاحب! څنګه چې تاسو امر کوئ.

جنرال په ځای کې ودرېده. لاس يې ور اوږد کړ او ورته يې وويل:

- اللهﺝ دې مل شه.

متين د جنرال له دفتر نه راووت. طبعيت يې خټه و، ځکه د کلي پرېښودل ورته اسان نه و، خو مجبور و چې داد زهرو غړپ يې تر ستوني تېر کړی وای.

متين خپل دفتر ته راغی او د جنرال پر هغه خبره يې فکر کاوه چې ويل يې: "تا او ستا کورنۍ ته خطر دی. " په دفتر کې نور چوپتيا خوره وه، خو يوازې د هغې چوکۍ غچغچې اورېدل کېده چې متين په کې ښورېده.

متين تر ډېره فکر وکړ او له اوږده فکره وروسته دې پايلې ته ورسېده چې کېدای شي جنرال له هغه څه نه خبر وي چې دی پرې نه پوهېږي، نو ځکه يې تيليفون رواخيست او کور ته يې زنګ وواهه. مور يې په تاخچه کې اينبې تيليفون ته ورغله. لاس يې ور اوږد کړ هغه يې رواخيست. د

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټیکري (پړوني) په پیڅکه یې له دوړو پاک کړ. د اوکې کولو لپاره یې هغه تنې په غټه ګوته کېکاږله چې متین ورته ور ښودلې وه. بیا یې تیلیفون غوږ ته ونیوه او د زوی غږ یې واورېده:

- ادې سلام!

- والیکم سلام (وعلیکم سلام) زویه! څنګه یې؟

- ښه یم. ته څنګه یې؟

- شکر دی ښه یم.

- ادې یوه خبره مې کوله.

- وایه زویه، څه شوي؟

- نور څه نشته. یوازې مې غوښتل چې د کور سامان سره ټول کړې.

- سامان ولې ټولوې؟

- ماته امر شوی چې له کلي نه باید ښار ته کډه شې. ویل یې چې زموږ کورنۍ ته خطر دی.

د متین مور ددې خبرې په اورېدو ځو شیبې غلې وه، خو اخر یې خپل زوی ته وویل:

- زویه! زه یوازې د الله ج نه ستا د سر خیر غواړم. هر څنګه چې ستا خوښه وي.

متین د مور پر دغه خبره خوښ شو، ځکه ده فکر کړی و چې مور به یې دا خبره ورسره ونه مني. دوه ورځې وروسته متین هغه کلی چې ماشومتوب یې ټول هلته تېر شوی و؛ پرېښود او ښار ته یې کډه وکړه.

هغه پولیس چې پلنې اورېږي یې وې او له نیول شوو کسانو نه د اقرار اخیستو په موخه پر دنده ګومارل شوی و؛ د متین مخې ته ودرېده او ویې ویل:

- آمر صاحب! د بندي حالت اوس ښه دی.

- خبرې کولی شي؟

- هو، صاحب!

- سمه ده زه ورځم. له دې وروسته ډوډۍ په خپل وخت ورکوه.

پولیس خپل غټ سر وښوراوه او له دروازې ووت.

امین جان لاس تړلی په تیاره کوټه کې پروت و. د وهلو او ډبولو له لاسه یې بدن ډېر زخمونه او دردونه لیدلي وو. هر زخم یې ځان ته درد درلود. داسې درد چې د لاس تړلي بندي هره ساه ایستل یې په فریاد

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدلول، خو له دومره وهلو سره، سره لا هم په دې نه پوهېده چې آمر صاحب به نور څه ورسره کوي.

د تياري کوټې اوسپنيزه دروازه پرانيستل شوه. د امين جان سترګې رڼا وبرېښولې. د پلنو اوږو ولا پوليس راننوت. د زنداني بيا په ټټه کې خوړ شول او له ځان سره يې وويل: " عزرايل بيا راغی. " خو کله چې د پلنو اوږو ولا پوليس ورته رالنډ شو، نو دا ځل يې يوه ډوډۍ او په وړوکي کاسه کې لوبيا مخې ته ورته کېښودل. لاسونه يې د شا لخوا نه خلاص او مخ لوري ته يې ور ولچک کړل، تر څو ډوډۍ پرې وخوړلی شي.

امين جان که څه هم بنه وږی و او ډوډۍ ته يې زړه کېده، خو د خولې ټپونو يې دې ته نه پرېښوده چې ډوډۍ په خوند وخوري او ځان موړ کړي. لومړۍ ګوله يې خولې ته کړه. ژامو يې درد وکړ. ګولې هم د وينو خوند کاوه، خو لاس تړلی بندي مجبور و چې وېې خوري، ځکه لوږه هم زوروره وه. امين جان څو نورې ګولې په همدې ډول تر ستوني تېرې کړې، خو نور يې نه شول کولی چې ځان موړ کړي. کله چې يې د ډوډۍ خوړل بس کړل، نو د پلنو اوږو پوليس بې له دې چې څه ووايي؛ پرې ورټيټ شو. لونبې يې رواخيستل. د باندې ووت او په ځان پسې يې د کوټې دروازه وتړله.

امين جان نور له تياري سره عادت و، نو ځکه له تياري نه ځورېده، خو له دوو شيانو ډېر ځورېده چې يو يې پر بدن زخمونه وو او بل يې پر زړه. پر بدن زخمونه يې د هغه پوليس له امله وو چې غټ، غټ اندامونه يې درلودل او له ده نه يې د خبرو ايستل غوښتل. پر زړه زخمونه يې د هغه ملګري له لاسه وو چې ده پرې باور کړی و او هغه شمېره يې ورکړې وه چې په اخر کې ۲۲۰ ده او بل يې د خپلې کورنۍ بې سرنوشته پاتې کېدل و چې اوس به په څه حال وي.

ده ته خپل اولادونه يو، يو سترګو ته درېدل. هغه وړه لورکۍ ورياده شوه چې اوس ايله د نهه مياشتو وه. خپل مور او پلار، خويندې او واړه ورونه يې ټول د سترګو پر وړاندې د يوه فلم د صحنې په څېر تېرېدل. پر دې هم پوهېده چې اوس به سرګردان ورپسې ګرځي، خو هېڅ به يې له لاسه پوره نه وي. زړه يې راډک شو. څو اوښکې يې له سترګو نه راتوی شوې او له خولې يې ښېرا واورېدل شوه: " جباره! له خدای ج نه مې تباه او برباد غوښتی يې. "

امين جان په همدې فکرونو کې ډوب و چې متين کوټې ته ورننوت. مخې ته يې ودرېده او ورته ويې ويل:

- امين جانه! که راسره مرسته ونه کړې، نو له دې ځای نه دې وتل ګران دي.

امين جان په ځای کې ونښورېده او په کمزوري غږ يې ځواب ورکړ:

- زه چې په هر څه پوهېدم. هغه مې ټول درته بيان کړل.

- په هغه خبرو هېڅ نه کېږي. زه له تا غواړم چې تر جبار مې ورسوې. پوه شوې او کنه؟

امين جان څو شيبې د متين سترګو ته له ويرې په ډک نظر وکتل او وروسته يې وويل:

- يوه خبره رانه هېره وه.

- هغه کومه خبره ده چې درنه هېره ده او که چېرې د کار خبره نه وي، نو دا ځل دې ژوندی خښنوم.

- قوماندان صاحب! جبار به د هرې جمعې په شپه لالې ملنګ ته هم راتلو.

- دا خبره دې اول ولې نه کوله؟

- ومې ويل چې رانه هېره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ملنګ چېرته اوسېږي؟
- له شینکۍ غونډۍ سره نږدې کلي دی.
- ته له جبار سره کله هلته تللی یې؟
- هو!
- ډېر او که لږ؟
- دوه ځلې.
- جبار او ملنګ څه سره ویل؟

امین جان داسې خپله خوله جینګه کړه لکه کوم ځای چې یې درد کوي. لږ غلی شو او بیا یې متین ته ځواب ورکړ:

- هلته دوې کوټې وې. موږ به په یوه، ملنګ، جبار او څو نور کسان به په بله کوټه کې وو.
- له ملنګ سره څه ډول کسان ډېر کېناستل؟
- ما چې دا دوه ځله لیدلي، نو پاکستاني تبلیغیان ورسره زیات وو.

متین له ځایه پاڅېده. په کوټه کې یې قدم وهل پیل کړل. تر اوږدې شیبې یې د امین جان پر خبرو فکر وکړ او اخر دې پایلې ته ورسېده چې د ملنګ پر کور هم باید عملیات تر سره کړي.

کله چې د جمعې شپې د ماښام خړه رادې بره شوه، نو متین خپلو کسانو ته وویل: امین جان له کوټې راوباسئ او په موټر کې یې واچوئ. کسان یې ورغلل. امین جان یې لاس تړلی له تیارې کوټې نه راوویست او د رنجرې په باډۍ کې یې واچوه. متین امین جان ته خوله ورنږدې کړه او ورته ویې ویل:

- د ملنګ ځای ته مو سیده وروله او که کومه چلاکي دې وکړه، نو په هغه ځای کې دې په ګولیو سوری، سوری کوم.

امین جان په داسې حال کې چې لاسونه یې تړلي وو، متین ته د (سمه ده) په ډول سر وښوراوه. متین نور هېڅ ونه ویل. موټر ته وخوت او له خپلو کسانو سره د شینکۍ غونډۍ سره نږدې کلي ته د ملنګ پر کور د عملیاتو د تر سره کولو لپاره روان شو. رنجرې ګړندۍ روانې وې. له لږ مزل کولو وروسته له پاخه سړک نه خامې لارې ته کوز شول. په خامه لار کې یې هم پوره مزل وکړ. کله چې د شینکۍ غونډۍ تر څنګ کلي ته نږدې شول، نو متین ورته د درېدو امر وکړ. دده له امر سره سم ټول ودرېدل او متین ورته وویل: څو تنه وسایطو ته پاتې شئ او نور یې په ما پسې راځئ.

متین له لاس تړلي امین جان او خپلو کسانو سره یو ځای د ملنګ د کور پر لوري روان شو. توره تیاره وه. داسې تیاره چې د لاس ګوتې هم نه ښکارېدې. د دوی مزل د پولو او پټیو په منځ کې وه. شاوخوا نیم ساعت مزل یې پلی وکړ چې کلي ته ورسېدل. متین له امین جان نه وپوښتل:

- په تیاره کې یې ښودلی شې چې کور یې کوم یو دی؟

امین جان زیږ شو او په اشاره یې ځواب ورکړ:

- داسې چې لاړ شې، له کلي نه به ووځې او هلته د پاڼ پر غاړه یوازې دده کور دی.

متین یوه پولیس ته امر وکړ چې د امین جان خوله وتړي. پولیس یې نه یوازې خوله ور وتړله، بلکې هلته د ځمکو په منځ کې یې په کومه ونه پورې وتاړه.

متین د ملنګ د کور پر لوري د خپلو کسانو سره په منډو شو. کور یې شاوخوا محاصره کړ. څو تنه دروازې ته ودرېدل. دروازه یې په زوره، زوره وټکوله، څوک نه و چې در وازه پرانیزي. دوی لږ انتظار وکړ، خو متین

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وویل، دلته هر ډول ځنډ له خطر نه خالي نه دی. پولیسو دروازه ماته کړه او کور ته دننه شول. یوې او بلې خواته یې مرچې ونیوې. شاوخوا یې وکتل، خو څوک نه و. په احتیاط سره وړاندې لاړل. د ملنګ د کوټې تر دروازې ورسېدل. پولیس د کوټې ور په لته وواهه او غږ یې وکړ: ونه ښورېږئ. بیا هم له ننه، څخه د چا عکس العمل ونه لیدل شو. بالاخره پولیس د ملنګ خونې ته دننه شول. خو پر ملنګ یې په داسې حال کې سترګې ولګېدې چې مړی یې غوځې وې، د کوټې په منځ کې په وینو لژند پروت و او نور ټول هغه چې له ده سره وو؛ د پولیسو له ورتګ نه مخکې تښتېدلي وو.

متین د ملنګ جسد تر نظر تېر کړ. څو کونځې نیالۍ چې بومبه یې هم راوتلي وو، په کوټه کې بې ترتیبه پرتې وې. د ملنګ اوږدې تسبې دده په ګوتو کې همداسې بند پاتې وې. د څراغ د رڼا مخې ته په کوټه کې پاتې دوړې یوې او بلې خوا ته کېدلې.

متین له عادت سره سم یوه او بله خوا تر نظر تېروله چې په دې وخت کې یې یو نرۍ سنګېدونکی اواز تر غوږ شو. د اواز له اورېدو سره جوخت یې پر خپلو کسانو په مخابره کې غږ وکړ: ځغلئ، چې ماین دی. ټول پولیس په منډه شول او متین هم خپلې پښې له هغه ځایه سپکې کړې، خو لا د کور له دروازې نه، نه و وتلی چې یوه زوروره چاودنه وشوه.

له چاودنې سره سم په کلي کې د ماشومانو کریغې واورېدل شوې. د سپیو غپا ډېره شوه او د پولیسو له لوري احتیاطي ډزې هم پیل شوې. متین پزه کش کړه. د باروتو تریخ بوی یې محسوس کړ. خولې یې هم د خاورو خوند کاوه. ځان یې وښوراوه. تر خاورو او لوټو لاندې و. لاسونو او پښو ته یې حرکت ورکړ او پوه شو چې کوم ځای یې مات نه دی. زور یې

وکړ. له خاورو راووت. کله چې ودرېده، نو په ملا کې یې درد احساس کړ، خو دا درد ورته د اندېښنې وړ نه و. د پولیسو آمر د مخابرې تکمه کېکاږله، تر څو د خپلو کسانو د حالت پوښتنه وکړي، خو له کاره لوېدلي وه. په دې وخت کې چا څراغ په لاس دده پر لوري منډې وهلې او دا غږ یې کاوه: متینه وه متینه چېرته یې؟ متینه وه متینه...

متین خپله توپانچه راوویسته. د هغه څو پرله پسې غږونو ته یې ځواب ورنه کړ، خو له څو غږونو وروسته یې د هغه غږ وپېژانده چې دده د ماشومتوب انډیوال او په سعودي عربستان کې د کلونو مسافر ببری دی، نو غږ یې ورته وکړ: دلته یم.

ببری ورته راورسېده. متین یې ټینګ په غېږ کې ونیو او شکرونه یې ایستل چې څه ورباندې شوي نه دي، خو متین ببري ته حیران و، ځکه هم یې د پولیسو یونفورم پر تن و او هم یې دده د ژغورنې لپاره ځان ورته را ورساوه.

ببري متین له اوږې ونیو او روان یې کړ، خو متین ورته وویل: زه ښه یم، تلی شم. متین غوښتل چې د ببري په اړه خپله حیرانتیا لرې کړي، نو ځکه یې ترې وپوښتل:

- ببریه! ته په دې شپه له کومه شوې؟

- کیسه اوږده ده، خو اوس له جنرال صاحب سره ستاسو ژغورنې ته راغلی یم.

متین په حیرانتیا وویل:

- جنرال صاحب؟

- هو!

- هغه چېرته دی؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لږ وړاندې په موټر کې ناست دی.

متین هماغسې پر توپانچه لاس ایښی و، ځکه تر هغو یې پر ببري هم باور نه کاوه، تر څو چې د جنرال موټر ته ورسېدل. جنرال د موټر دروازه خلاصه کړه او متین ته یې وویل:

- ټپي شوی به نه یې؟

- صاحب! روغ یم.

- ټولو کسانو ته ووایئ چې موټرو ته وخېژي او حرکت وکړي.

- جنرال صاحب! سمه ده، خو زموږ موټر له کلي لږ لرې دی او بل مو دلته راوستلی زنداني د ځمکو په منځ کې پاتې ...

جنرال یې خبرې پرې کړې:

- هم مو هغه موټر راوستلی او هم مو په ونه پورې تړلی سړی دلته راوړی دی.

جنرال د څراغ رڼا ته د متین سپېره څېره تر نظر تېره کړه او وروسته یې یو لاسي ساعت ورکړ. متین په حیرانتیا ترې وپوښتل:

- صاحب! پر دې څه وکړم؟

- داد امین جان پر لاس تړلی ساعت دی چې هم کمره په کې ده او هم په کې د غږ لیږدونې اله. جنرال نور څه ونه ویل. موټر ته وخوت او د پولیسو کاروان حرکت وکړ.

هغه پولیس چې په پښو کې ټپیان شوي وو، روغتون ته یې ورسول. امین جان یې بېرته خپلې تیارې کوټې ته یووړ او متین هم په خاورو او دوړو لړلی له موټر نه مات ګوډ راکوز شو. جنرال ورته وویل: روغتون ته لاړ شه، تر څو د ډاکټران معاینه کړي چې وجود دې پټ درد مونډلی نه وي، خو متین ډاډ ورکړ چې ښه یم او روغتون ته د تګ اړتیا نشته.

متین د ارام کولو کوټې ته ننوت، تر څو ارام وکړي، خو په کوټه کې یې ببری له وړاندې ناست و. متین چې هغه ولید، نو په خندا یې وویل:

- وه هلکه د پیري غوندې یې.

- ځکه چې ستا انډیوال یم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا خو همداسې د پخوا په څېر حاضر ځوابه يې.
- همداسې يې وبوله.

متين خبرو ته خوله جوړوله، خو ببرې پرېښېنود او پر چوکۍ يې د زر کېناستو ورته وويل. متين حيران پر چوکۍ کېناست او غلي يې ترې وپوښتل:
- ببريه نه پوهېږم چې څه راباندې کوې؟

ببرې د دروازې پر لور وکتل او ځواب يې ورکړ:
- قوماندانګيه! نور هېڅ درباندې نه کوم. يوازې دې د مخ او لاسونو پر ورو ټپونو دوا وهم چې ميکروب وانخلي.
- وه هلکه! دا خوله دې سمه خوځوه. ته ماته قوماندان نه، بلکې قوماندانګۍ وايې.

بيا متين يوه شيبه وخندل او له هغې وروسته يې وويل:
- ګوره د نورو پوليسو په مخکې راته ونه وايې.
- دومره ساده ګۍ هم نه يم.

د متين پر ټپونو چې ببرې دوا ووهله، نو سوی يې ډېر شو. متين جينګه خوله ونيوه او غږ يې کړ:
- اوف مړ دې کړم هوايي ډاکټره.
- غلی شه موړ ته يې دا ښودلي چې د يوه ټپي لومړنۍ درملنه څنګه وکړو.

بيا هوايي ډاکټر ونه وايې.
- ډاکټر صاحب! ښښنه غواړم.
- قوماندانګيه خدای ج دې وبښه.

يو ځل بيا دواړو وخندل. کله چې په کوټه کې د خندا زور کم شو، نو متين ترې وپوښتل:

- ښه دا راته ووايه چې له سعودي نه کله راغلې او بيا ولې پوليسو ته لاړې؟
- شپږ مياشتې مخکې کور ته د تګ پر ځای دلته راغلم او د پوليسو په ليکو کې شامل شوم.
- ولې دې دغه پرېکړه وکړه؟
- ځکه چې په سعودي کې له يوې خوا کار او غريبي نه پيدا کېدله، که کوم کار به پيدا شو، نو د هغه د مزدورۍ پر پيسو به عربي رانه خېته واچوله. دا دريم ځل و چې په يو کال کې سر په سر عربانو د مزدورۍ پيسې رانه کړې او له دې وړاندې يې هم زما حق رانه خېټې ته کړی و. اخر مجبور شوم چې ويزه ختمه کړم او خپل وطن ته راشم. وطن ته په راتګ سره پوليسو ته راغلم، ځکه له يوې خوا قرضداری يم او له بلې خوا د کورنۍ د ساتنې مسووليت لرم.

ببرې چوپ شو. کارول شوي پومبه (مالوچ) يې په کثافتدانۍ کې واچوله. په دې وخت کې دروازه ټک، ټک شوه. متين ورته وويل: مهرباني وکړه.

د دروازې له خلاصېدو سره سم د دواړو سترګې پر جنرال ولګېدې. د احترام په خاطر له ځايه پاڅېدل. سلام يې وکړ او جنرال ترې وپوښتل:
- تاسو څنګه ياست؟

دواړو په يو غږ ځواب ورکړ:
- صاحب! ښه يو.
- متينه ته څنګه يې صحت خو دې ښه دی؟
- شکر دی، ښه يم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د خدای ج فضل دی چې وژغورل شوې. کنه د دښمن په دام کې به راګیر وې.

- صاحب! ستاسو برکت و.

جنرال د ګوتو له بندونو ټکونه وویستل. یوه شیبه یې د کوټې چت ته کتل. غاړه یې تازه کړه او دا ځل یې په نرخه لهجه وویل:

- بیا ځلې دغسې تېروتنه ونه کړې.

- صاحب! د هغه ساعت ته مې نه و پام، خو اینده کې به پام کوم.

- په دې کارونو کې چې پام ونه کړې، نو هم به ځان د بلاوو خوراک کړې او هم دې ملګري.

- په سترګو صاحب!

جنرال کولا له سر نه کوزه کړه. پر یک تندي چې یې یوازې څو سپین ویښتان ولاړ وو، لاس راښکو. په ببري کې یې سترګې وګندلي او بیا یې ترې وپوښتل:

- ته له متین سره پېژنې؟

ببری وارخطا شو، خو زر یې ځواب ورکړ:

- هو صاحب! دا مې کلیوال دی او هم مې د ماشومتوب انډیوال.

- غواړې چې دده تر امر لاندې دنده تر سره کړې؟

د ببري څېره وغوړېده او ورته ویې ویل:

- که له ده سره شم، نو ډېره به ښه شي.

- متین چې کومې سختۍ زغمي، هغه ته منلی شې؟

- صاحب! د سر په بیه ورته تیار یم.

- افرین، نو چې داسې ده، سر له نن نه به ته له ده سره کار کوې.

- صاحب! مهربان یاست.

جنرال د متین څېره تر نظر تېره کړه، خو دا ځل جنرال په غصه نه و، بلکې په څېره کې یې مسکا لیدل کېده. متین ته یې لاس ور اوږد کړ. یوه کڅوړه یې ورکړه او له دې سره سم یې ورته وویل:

- زویه! په دې کڅوړه کې دوه جوړه ساختګي رېږې، برېتونه او د سر اوږده ویښتان دي. کله چې د دښمن سیمې ته ننوتلې، نو له دې نه ګټه واخلئ. بل که د صحت ښه وې، نو کولی شې چې له ببري سره یو ځای په دښمن پسې ووځې او په خپل کور کې یې له منځه یوسې.

- صاحب! امر مو پر ځای کېږي.

جنرال له ځایه پاڅېده. متین یې پر تندي ښکل کړ او د ببري پر سر یې هم د مهربانۍ لاس راښکه. دواړو ته یې وکتل او له الله ج نه یې د بري غوښتنه ورته وکړه. جنرال له کوټې نه ووت. متین او ببری له یو - بل سره تر غاړې وتل، خو متین وویل:

- زه یوازې ځم، ځکه پر تا مې زړه نه کېږي.

ببري یې په خبرو کې ورټوپ کړ او ځواب یې ورکړ:

- زه تا یوازې نه پرېږدم، چې هر ځای ځې زه دې ملګری یم.

متین چې هر څومره د ببري پر نه تګ ټینګار وکړ، خو هغه ور سره ونه منله. متین چې د غرمې ډوډۍ وخوړه، نو له هغې وروسته د بندي امین جان کوټې ته ورغی. امین جان په تیاره کوټه کې لاس تړلی پروت و او فریادونه یې کول. متین یې مخې ته ودرېده او وار له واره یې ترې وپوښتل:

- هغه ساعت چا در کړی و؟

- جبار.

- ته خبر یې چې په هغه ساعت کې څه و؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسې زما ساعت ته هم بهانه ولټوله او رانه خلاص مو کړ. په ساعت کې به څه بلا وي.

- ځان نګاره مه اچوه. که د لاس ورسره نه لرلی، نو د جاسوسۍ ساعت يې نه درکاوه.

امين جان ددې خبرې په اورېدو سره حيران ور وکتل او څو ځله يې دغه جمله تکرار کړه: د جاسوسۍ ساعت، د جاسوسۍ...

بيا يې متين ته سترګې ور واړولې او ويې وويل:

- ماته جبار دغه ګوتمۍ هم راوړې، چې په دې کې به څه بلا وي؟

متين د هغه له ګوتې نه ګوتمۍ وويستله. د غمي برخې ته يې زور وکړ. پرانيستل شوه. ويې ليدل چې په هغې کې يې هم د غږ ليږدونې سيستم ځای پر ځای کړی دی، نو امين جان ته يې وويل:

- اوس دا هر څه پر خپلو سترګو وينې؟

- هو! زه اوس هغه کسان درته ښايم چې جبار ورته له پاکستانه دا ډول تحفې راوړې.

متين د پتلون له جيب نه وړه کتابچه راوويسته. د امين جان له خولې نه يې د هغه ټولو کسانو په اړه پوره مالومات وليکل چې جبار تحفې پسې ويشلي وې. کله چې يې ټول ورته وښودل، نو ببري ته يې (هغه د دروازې مخې ته ولاړ و) کتابچه ورکړه او ورته يې وويل چې جنرال ته يې ور وړي.

متين دروازه وتړله او امين جان ته يې په چيغو وويل:

- زه غواړم چې د هغه په نيولو کې راسره مرسته وکړې.

- هر ډول مرسته در سره کوم، ځکه هغه زما ژوند تباه کړ.

متين ارامي احساس کړه او ترې ويې وغوښتل:

- ما يوازې د (سره کوښښ) سيمې ته ورسوه او د هغه کور او ځای راته وښايه. کله دې چې دا کار وکړ، نو زه درسره ستا د خلاصون ژمنه کوم.

- زه دې د هغه کلي ته رسوم، خو ما به له دې غضبه خلاصوې.

- زه پر خپله ژمنه ولاړ يم.

دروازه ټک، ټک شوه. متين دروازه پرانيسته. جنرال او ببری دروازې ته ولاړ وو. جنرال ورننوت او ببری همغلته پاتې شو. جنرال متين ته انځور ورکړ او ورته يې وويل:

- دا انځور مې د ساعت له وړې مېمورۍ نه تر لاسه کړ.

متين انځور د امين جان سترګو ته ونيو او ترې ويې وپوښتل:

- دا څوک دی؟

امين جان غريو نيولي وويل:

- دا هغه جبار دی چې زما ژوند يې تباه کړ.

جنرال د امين جان بد حالت ته وکتل او بيا يې متين ته مخ ور واړوه:

- دا سړی بې ګناه دی.

- جنرال صاحب! ماته هم بې ګناه ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین سپین کالي اغوستي وو. تر واسکټ لاندې یې توپانچه ښکارېده. د نورو ورځو خلاف ساتونکي ورسره نه وو چې مخکې او وروسته به یې ورسره منډې وهلې. څېرې یې د ورو ټپونو له امله لږ بدلون کړی و، خو دومره زیات نه چې ډېر وخت یې د څېرې بدلون دوام وکړي. متین له امین جان سره یو ځای د کلي په کوڅو کې روان و او د سترګو په کونجونو کې یې د هغه حرکتونه څارل، ځکه باور یې نه شو پرې کولی.

هر کلیوال چې امین جان لیده، نو ګرمه ستړي مه شي یا روغبړ به یې ورسره کاوه. هر یوه ورته ویل چې ښه شو، په خیر له بنده راخلاص شوې او ځینو بیا ترې پوښتل چې پولیسو ولې نیولی و، خو دده کور ته بیړه وه او د ځان د خلاصون لپاره یې ورته ویل: زه بیا ټوله کیسه درته کوم.

کله چې امین جان له کلیوالو ځان بې غمه کړ، نو له هغه وروسته د کور مخې ته ودرېده او لویه دروازه یې ټک، ټک کړه. د غټې لرګینې دروازې د ځنځیر شرنګ شو. دروازه خلاصه شوه او له کوره سړی

راووت. د سړي لاسونه لړزېدل او سر یې هم ښورېده. له لمر نه یې سترګو ته لاس ونیو او په ژړغوني غږ یې وویل:

- امین جانه زویه ته یې؟

- هو پلاره زه یم.

- زویه لکه چې ښه یې وهلی او ټکولی یې او بل څومره ډنګر شوی یې؟

- نه، نه ښه یم.

د امین جان پلار سلګو واخیست. امین جان یې په دواړه مخه ښکل کړ او په سلګو کې یې زر، زر دا خبره تکراروله: د خدای ج شکر چې په خیر راغلې، شکر زویه، شکر...

متین چې کله دا له ویره ډکه صحنه ولیده، غمجن شو. د امین جان پر پلار او کورنۍ یې زړه درد وکړ. په زړه کې یې پر هغه چا لعنت ووایه چې امین جان او د هغه کورنۍ یې په ستونزو کې اچولې وه. په دې وخت کې یې د امین جان د پلار غږ واورېده چې امین جان ته یې وویل:

- زویه راځه، چې کور ته ننوزو.

خو امین جان متین ته اشاره وکړه:

- پلاره مېلمه لرم.

د امین جان پلار چې کله متین ولید، نو ور روان شو او روغبړ یې ور سره وکړ. کله چې له روغبړ وروسته د روغ او رنځور پوښتنې خلاصې شوې، نو د امین جان پلار متین ته وویل:

- خوریې پر ما ډېرې لوړې ژورې تېرې دي. نور د غمونو زغم راته ګران دی، نو کله چې مې امین جان ولید، له خوشالۍ نه ډېر وارخطا شوم او تاته مې هېڅ پام نه شو. پښتانه باید د مېلمه ډېر قدر وکړي. د مېلمه د خوشالولو لپاره لوی، لوی غمونه پټ کړي او د مېلمه په مخ کې په خپله

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځېره کې د خوشالۍ راوستو کوښښ وکړي، خو بیا هم وایم چې تاته مې نه و پام.

متین د سپین ږیري ځېره تر نظر تېره کړه. د هغه لړزانده لاسونو ته یې وکتل. سپین ږیری ډېر کمزوری په نظر ورغی، خو د هغه په خبرو کې کمزوري نه وه. متین ته سپین ږیری تجربه کار ښکاره شو او هغه ته یې په مسکا ځواب ورکړ:

- کاکا هېڅ خبره نه ده. زه داسې مېلمه نه یم چې خپه شم، بلکې ستاسو خپګان مې خواشینی کوي...

سپین ږیري د متین خبرې پرې کړې او ویې ویل:

- راځه چې کور ته ځو.

- کاکا موږ روان یو او ضروري کار لرو.

- هر څومره ضروري کار چې ولرې له چای څښلو نه مخکې نه شې تللی.

متین زړه نا زړه و. نه پوهېده چې اوس څنګه باور پرې وکړي، ځکه باور کول هم ځان مرګ ته سپارل و. امین جان چې دده زړه نا زړه توب ولید، نو غږ یې پرې وکړ:

- راځه داد پښتنو کور دی.

سپین ږیري د کور په دروازه کې غږ کړ: یوې خواته شئ مېلمه راسره دی. متین او امین جان په سپین ږیري پسې روان شول. کله چې له غټې لرګینې دروازې نه تېر او انګړ ته داخل شول، نو د امین جان د پلار په پښو کې د سپي د راتګ دوړه ولیدل شوه چې د متین خواته په تېزۍ سره روان و. متین چې سپی ولید، نو ځان یې دیوال ته ورساوه. سپي حمله پرې وکړه، خو ده له ستوني ګیر کړ او پرې یې نښود چې زیان ور ورسوي. دغه وخت کې سپین ږیری هم له یوه ډانګ سره راورسېده، خو امین جان

حیران ولاړ و. د امین جان پلار سپی څو ډانګه وواهه او متین یې ستونی پرېښود. سپی له ډېرې وارخطایۍ نه د بوسو پر بوسخانه ننوت. پلار او زوی د متین پښې او بدن وکتل او په همدې حال کې یې ورته وویل:

- داړلی به یې نه یې؟

- نه، نه یم یې داړلی.

متین خپل کالي له دوړو وڅنډل او درې واړه یوې کوټې ته ننوتل. امین جان له متین نه وړاندې شو. له نیالۍ نه یې دوړې وڅنډلې. د تکیې بالښت یې (چې په ګوتو په کې ښایسته ګلان ایستل شوي و) سم کړ او متین ته یې د کېناستو اشاره وکړه. متین کېناست او سپین ږیري هم ډډه ووهله، خو امین جان چې کېناسته، نو متین ورته وویل: ته کور ته لاړ شه چې کورنۍ دې ووینې. امین جان بې له دې چې څه ووایي، مسکی شو او له دروازې ووت.

د امین جان پلار په فکر کې ډوب ناست و. په کړکۍ کې په ځونډیو جوړه هنداره ایښې وه، خو نیمې برخې یې کوټه او پاتې یې انګړ ښکاره کاوه. متین سترګې ور واړولې. خوښ شو، ځکه د امین جان د څارلو وسیله یې پیدا کړه. اوس چې امین جان د متین پر ضد هر حرکت کوي، نو متین یې لیدلی شي.

سپین ږیری وټوخېده. دده له ټوخي سره متین وډار شو او سپک وغورځېده، ځکه دی له اول نه په وېره کې ناست و. ځان ته یې وخندل، خو ژر یې ځان سره سم کړ، تر څو یې سپین ږیری ونه ویني او پرې پوه نه شي. متین بیا هندارې ته وکتل. نور څوک نه وو. چرګې په چوتره باندې منډه کړه. د چوترې په څنډه یوه کټوه چې ګلان په کې کرل شوي وو، ایښې وه او د ګلانو پاڼې باد ښورولې. په دې شېبه کې امین جان له کوټې نه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوترې ته راووت. متين وسله او يا کوم بل ضررناک شی ورسره ونه ليده. امين جان وړه ماشومه، کېدای شي چې لور به يې وي، په غېږ کې نيولې وه او ورسره خندل يې. لږ ساعت يې ورسره تېر کړ. بيا يې د کوټې دروازې ته مخ کړ او څه يې وويل. د کوټې له دروازې نه تر څنګلو د ښځې لاسونه ښکاره شول. له امين جان نه يې ماشومه واخيسته. متين ددې صحنې په ليدو له هنداري نه سترګې واړولې.

امين جان کوټې ته ورننوت. سلام يې واچوه. دوی يې سلام ته وعليکم سلام وويل. امين جان پوه شو چې دده پلار او متين بنډار سره نه دی کړی، نو يې پلار ته مخ کړ:

- پلاره! لکه چې له متين سره دې ګپه نه ده کړې؟

- زويه! ستا ملګری نه خپه کېږي، څکه ماته ګرځېدلی انسان ښکاري.

متين مسکی شو او د خبرو په منځ کې يې وار ونيو:

- امين جانه! کاکا مه په عذابوه.

درې واړو سره وخندل او سپين ږيري متين ته د ټوکې په توګه وويل:

- ستا له خبرو داسې مالومېږي چې امين جانه! پلار دې د ګپې سړی نه دی.

- نه، نه کاکا ته زموږ دروند مشر يې او دا مقصد مې ولاکه وي.

د متين په خبره سپين ږيری خندا واخيست چې کله يې خندا کمه شوه، نو ويې ټوخل او ويې ويل:

- متين جانه هسې ټوکه مې درسره وکړه.

درې واړه غلي شول، خو له لږې چوپتيا وروسته سپين ږيري له خپل زوی نه په دې پوښتنه چوپتيا ماته کړه:

- زويه! ته ولې عسکرو ونيوې او څه يې درنه غوښتل؟

امين جان وارخطا شو او متين ته يې مخ واړوه. متين په خوله لاس ورته کېښود چې د سړي نوم او ځای ور ونه ښيي. امين جان د يوې بهانې د پيدا کېدو لپاره لږ غلی شو او د کوټې چت ته يې وکتل، خو د بهانې پيدا کول ورته ګران و، نو په دې ډول يې ځواب ورکړ:

- پلاره! يوه ملګري ته مې د تيليفون نمبر ورکړی و، نو هغه زما په نمبر غلطې خبرې کړې وې، نو څکه يې ونيوم.

- هغه يې ولې نه نيوه چې ته بې ګناه يې بوتلې او وهل-ټکول يې در کړل.

- هغه نمبر زما په تذکره باندې ثبت و، څکه يې زه ونيولم.

- ښه، ښه، نو داسې خبره ده؟

- هو.

- نو ستا د ملګري سره بايد په قومي رواج (دود) خبرې وکړو چې ولې دده د لاسه موږ ته تاوان ورسېده.

- داسې يې نه پرېږدو. زه او دا ملګری (متين) ورپسې ځو او پيدا کوو يې.

- زويه! که قومي رواج او نرخ ته نه حاضرېږي، نو بيا د ټوپک په خوله خپل بد اخلو.

متين په خبرو کې ور ولوېده او ويې ويل:

- کاکا چې په ګير راشي، نو بيا يې قانون ته سپارو، تر څو قانوني سزا ووينې.

سپين ږيري د متين خبرې ته وکتل. بيا يې په زوره خندا وکړه او له متين نه يې وپوښتل:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا اوس قانون دی چې زما زوی یې په دې حال کړی او ګناهګار روغ ګرځي؟

متین چوپ شو او نور یې له سپین ږیري سره خبره تاو را تاو نه کړه. په دې وخت کې د پیالو شرنګ شو. څو شیبې وروسته یوه وړوکي ډبره د کړکي پر کونج ولګېده. امین جان د ډبرې له کړپ سره پاڅېده او د هغې خوا ته له یوه چاینک او د پیالو له پتنوس سره کوټې ته راننوت.

متین له یوې خوا ویریده چې هسې نه په پیاله کې یې کومه وژونکي بلا ورته اچولي وي او له بلې خوا یې که چای نه څښلی، نو بیا پښتو خرابېدله. دی له ځان سره په دې کش مکش کې و چې په دروازه کې سیرلي وربوز رابښکاره کړ. امین جان او پلار یې دواړو لاسونه ورته وښورول. د لاسونو ښورولو سره سم یې د چکیري شه غږ هم پرې وکړ او سیرلي منډه واخیسته. په دې وخت کې متین ته موقع په لاس ورغله او د امین جان د پلار پیاله یې خپلې مخې ته او خپله پیاله یې د هغه مخې ته کېښوده، خو له چای څښلو وروسته د امین جان پر پلار هېڅ ونه شول او متین خپل شک لرې کړ.

څو شیبې وروسته چې کله امین جان له کورنۍ نه روانېده، نو ټولو اوښکې پسې توی کړې. متین چې دا حال ولید، نو خپله مور ورياده شوه. دی چې کله له کوره روانېده، نو په غېږ کې یې ونیو. په یوه او بل مخ یې ښکل کړ. هغه وخت چې له کوره راووت، تر ډېره یې د دروازې په چوله کې پسې کتل. د ټیکري پیڅکه یې سترګو ته نیولي وه او اوښکې یې پرې وچولې.

له یو- یو نیم ساعت مزل وروسته لوړه دوه سیټه پیکپه د خوست له هوارې نه ووته او د ځدرانو په غرونو کې یې مزل پیل کړ. په غرونو کې تېره شوې لار د ډنګو کمرونو پر سر غځېدلې وه. چا به چې لاندې درې ته وکتل، نو له ویرې به یې زړه په درزا شو او خپلې سترګې به یې پټې کړې، تر څو کړنګ ونه ویني، خو د غرونو خلک یې په کیسه کې نه وو، ځکه دوی په همدې غرنۍ سیمه کې زیږېدلي او لوی شوي وو.

متین، ببری او امین جان د پیکپ موټر په باډۍ کې سپاره وو او په سیټ کې یې ښځې وې. د موټر مزه نه وه، له یوې خوا زوړ و او له بلې خوا غرنۍ لارې زړه ترې ایستلی و. له سلنګسر نه یې تور مبلاین بهېدل او

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمنيو يې پر لار چغچغی کاوه. د هر اکسپلټر سره به يې متر دود ايسته او ټايرونه يې هم پر لار سم نه تلل. هغه څوک چې په باډۍ کې سپاره وو، د ډېرو جمپونو له لاسه يې پر پښتورګو درد و. د زياتو دوړو له لاسه د متين، ببري او امين جان خولو د خاورو خوند کاوه. پر څېرو يې داسې دوړې پرتې وې چې ته وا، اوه واړې دې په خاورو منډلي دي. پر دې سربېره به چې کله په کوم پيچومي کې موټر نه شو ختلی، نو موټروان چې پر سر کړی پاکول يې تر غوږونو راټيټ و، غړپري وکړ: هله ښکته شئ او په موټر پسې زور وکړئ. دوی خواران به له مجبورۍ ښکته کېدل او په موټر پسې به يې تر هغو زور کاوه، تر څو چې به په پيچومي نه و ختلی.

دوړو نه يوازې د دوی څېرې بدلې کړې وې، بلکې د دوی واسکټونه، پتلونه او کالي يې له کتو ايستلي وو. ببري د متين څېرې ته کتل، له خندا شين شو. دومره په زوره يې وخندل چې د خولې لاړې يې تر ده تېرې شوې. متين ته دده پر خندا غصه ورغله او په قهرجنه لهجه يې ترې وپوښتل: ولې خاندې؟

ببري په داسې حال کې چې خندا يې لا کراره نه وه ځواب ورکړ: ملا صاحب! په رېره کې دې يو خروار خاوره ده. متين د ګوتو پر سرونو خپله اچولې ساختګي رېره له دوړو وڅنډله او ورته ويې ويل: ته خپل شکل نه وينې چې په ما پورې خاندې. امين جان د خبرو په منځ کې ور ټوپ کړ: دده رېره هم پردۍ ده، نو تاته ولې غصه درځي؟ په دې وخت کې ببری او امين جان په خندا شول. متين دواړو ته په برندو، برندو وکتل او بې له څه ويلو يې په پټو کې سر او مخ پټ کړل.

موټر له کندې ووت او پيچومي ته نيغ شو. د ډېر دود له لاسه شاته لار نه مالومېده. د پيچومي نيمايي ته چې ورسېده، نو زيګروي يې پيل

کړل، خو په همدې زيګرويو، زيګرويو کې پر پيچومي په داسې حال کې وخوت چې په باډۍ کې ببري په خپله اوم، اوم... کش وکړه او پورته شه؛ ناري ورسره وهلې.

کله چې موټر پر پيچومي وخوت، نو ببري په لوړ اواز څو لنډۍ وويلې:

خاورې د شنه طوطي پر سر شوې
بلبلې واچول پر تور کارغه لاسونه

د غره پر سردې چيلم ډک کړه
د سرې اور به په پېزوان در څېژومه

متين چې سر يې له دوړو نه په پټو کې پټ کړی و، بوجۍ پرې راوښويېده او لاندې يې کړ. ببري ته يې غږ کړ چې بوجۍ ورنه لرې کړي. ببري او امين جان بوجۍ ترې يوې خواته کړه او متين يې ترې خلاص کړ. متين له پټو نه سر راوويست او ببري ته يې له قهره په ډکه لهجه وويل:

- نور نو، نه غواړم چې د ماشومتوب کانې وکړې.
- د ماشومتوب کانې مې کله کړي دي؟
- دا اوس چې دې لنډۍ ويلې.
- لنډۍ، خو لوی، لوی سړي وايي، ماشومان خو لنډۍ نه شي ويلی.

د متين مخ له غصې تک سور شو او زياته يې کړه:

- د لنډيو ګوډيه! د هر شي ځای او وخت مالوم وي. ګوره لويې رېرې مو اچولي دي. که اوس دې څوک غږ واوري، نو خدای ج خبر چې څه فکر به وکړي. دې خبرې ته دې هم پام وي چې دغه ټول غرني پښتانه دي. کېدای

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي چې ستا د غږ په اورېدو بده ومني او زيان را ورسوي. زه او ته، خو سره بلد يو، خو امين جان ته دې پام وي او د هغه خيال ساته. ببرى په خبرو كې ور وغورځېده:

- قوماندان صاحب! امر دې منم، خو په لنډيو ويلو كې نه. بل امين جان په تندر وهه، ځكه د لارې ملګرى مو دى او پاتې شول نور خلک؛ پر هغوى خپل غږ نه اورم، نور څه وايې؟

امين جان هم د ببري خبره تاييد كړه او ويې ويل:

- دا اورېد سفر دى. په دې نه پوهېږو چې كله به بېرته ځو. روغ به ځو او كه په همدې درو كې به وژل كېږو، نو ښه داده چې خپل هدف ته په خوشالۍ سره ځانونه ورسوو. يو او بل مرور نه كړو.

دوى درې واړه لا په دې خبرو اخته وو چې موټر بريک ووهه او ودرېده. موټروان راښكته شو. پكول يې له سترګو پورته كړ او درې واړو ته يې غږ كړ: په دې هوټل كې به مړې (ډوډۍ) وخورو او بيا به لاړ شو.

متين، ببرى او امين جان هم له موټره راښكته شول. پښې يې شخې وې. ځانونه يې سره كش كړل. كالي يې له دوړو نه وڅنډل او هوټل ته ور روان شول.

د هوټل مخې ته د اوبو خاورين ماټ ليدل كېده. پر سر يې له يوه ټيمي كوټي نه جوړ شوى ګيلاس ايښى و او د سړک پربمانه دوړې پرې ښكارېدې. هوټل د يوه لوى كړنګ پر غاړه اباد و. كاړه واړه ديوالونه يې له ډبرو جوړ و. دروازه يې له څو كړو دړو نه رغول شوې وه چې پر يوه لورې ځنګځنه ښكارېده او د كړكۍ چوكاټ ته يې د ښيښو پر ځاى پلاستيک ورټک وهل شوى و، تر څو هوټل ته د زياتو دوړو د داخلېدو مخه ونيسي.

كله چې متين، ببرى او امين جان هوټل ته دننه شول، نو د ننه يوازې هوټل نه و، بلكې پرچون سامان، ټوكران، پلاستيكي بوټونه، چپلې او ... د اړتيا هر څه په كې موجود و. ببري د متين په غوږ كې غلي وويل:

- ياره تر اوسه مې په سعودي كې هم دومره ښه او عصري هوټل نه و ليدلى.

- دا خوله دې لږ بنده كړه.

ببري د متين له غوږ نه خوله رادېخوا كړه او د هوټل چت ته يې وكتل. د هوټل په چت كې د تيرانو پر ځاى د څېريو كاړه واړه لرګي كارول شوي وو. د زياتو لوګيو له امله تک تور او اوږده تارونه پرې ځړېدل.

متين، ببرى او امين جان بوټونه او څپلۍ وويستل او درې واړه له مزرې نه پر جوړ پوزې د يوه خيرن دسترخوان تر څنګ كېناستل. د هوټل خاوند چې لوړ قد، پلنې اوږې، غټ اندامونه او اوږده ږيره يې لرله؛ د دوى مخې ته ودرېده او ترې ويې پوښتل:

- تاسو ته څه راوړم.

متين ورته وويل:

- څه لرې؟

- د ميو وريجې او قورمه شته.

- د ميو وريجو كې څه شى راته اچوې؟

- كه د غوا غوړي په كې غواړې، هغه هم شته، خو مصرف دربانديې راځي.

- په ډېر مصرف كې مو مه راولئ. ځكه موږ مجاهدين يو. ته ورشه موږ دريو ته يو كنډول راجوړ كړه او د غوا غوړي هم په كې وكه.

د متين د مجاهد په خبره د هوټلي تندى تريو شو او په تک كې يې له ځان سره وويل: "هر څوک چې دلته راځي، نو پر موږ يې وس برېدى او هر

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه يې چې زړه غواړي هغه راباندې کوي. "

هوټلي څو شيبې وروسته د دوی مخې ته د ميو وريجو کنډول کېښود. هغه بل کونج کې يو بل کس غږ وکړ: و هوټلي! يوه بي بي سي درسره راوړه. متين او ملګري يې پوه شول چې سړی پيپسي ته بي بي سي وايي. هوټلي پيپسي ورته رواخيسته او له ډورو ډکه يې د سړي مخې ته کېښوده.

ببري د ډوډۍ پر سر له ځان سره وخندل. متين ورنه وپوښتل چې ولې خاندې؟

- له ډوډۍ وروسته يې درته وايم.

امين جان په خندا وويل:

- بيا دې څه شي ته خيال شو چې له خندا نه شين تللی يې؟

ببري له وريجو جوړه کړي ګوله په غوړيو کې غوپه کړه او بيا يې پر دواړو غمبورو شخوند وهل پيل کړل. متين هوټلي ته غږ کړ:

- وروره د ښنبلو اوبه راوړه.

هوټلي د څو زاړو او چيتو چينکونو په لاستيو کې ګوتې ننويستې او ځواب يې ورکړ:

- اوبه د باندې په ماټ کې ايښي دي.

ببري په وريجو ککړ لاسونه يو تر بله سره وسولول. پاڅېده او له ماټ نه يې په همغه خيرن او دوړو ککړ ټيمي ګيلاس کې اوبه راوړې او متين ته يې ورکړې.

متين چې ډېر تږی و، نو ګلاس يې پورته کړ. له هر غړپ تېرېدو سره يې غړکا ختله او د ستوني غټ هډوکی يې ورسره ښکته پورته کېده.

امين جان هم له کنډول نه راپه شا شو او له ځان سره يې غلي وويل: شکر خدايه ج چې په خېټه دې ماړه کړو.

ببري دوی دواړه په شوخ نظر وکتل او ترې ويې پوښتل:

- ډوډۍ مو وخوړه؟

متين ځواب ورکړ:

- هو! ومو خوړه. بيا دې څه ليدلي چې دومره زر، زر د ډوډۍ د خوړلو پوښتنې کوې؟

- د هوټل توفدانيو ته ګورئ. تر اوسه مو په لندن کې دومره عصري توفدانۍ ليدلي وې؟

متين او امين جان چې توفدانيو ته وکتل، نو له خندا نه يې بډوډي نيولي وو، ځکه هوټلي د کلاشينکوف د مرميو کوتي پرې کړي و. په هغه کې يې بيا خاوره اچولي وه او پر خاوره د پاسه بې شمېره د نسوارو غونډاري ليدل کېدې.

متين، ببرى او امين جان درې واړه لا په هوټل کې وو، چې څو وسله وال کسان راغلل. وسله والو ببر سرونه او لويې ږيرې درلودې. د ټوپکو بندونه يې پر مشکنو ښايسته جوړ شوي وو او په کمربندونو کې يې لاسي بمونه، د کلاشينکوف شاجورې او خنجر ټومبلي وو. وسله وال چې څنګه هوټل ته راننوتل، نو ځينو يې پر دوی وسلې ونيولې چې ونه ښوريږې او څو نورو وسله والو هغه کس د ټوپک تر کونداغونو لاندې ونيو چې لږ مخکې يې پيپسي ته بي بي سي ويل. دا سړی يې ددې لپاره وواهه چې ولې يې د حجرې دروازه يې کلپ کړې وه او د خپل موټر له سويچ نه يې کيلي ايستلې وه.

https://lmohandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه سيمو کې چې د حکومت په کنترول کې نه وې، وسله والو د سيمې خلکو ته خبرداری ورکړی و چې د حجرو دروازې به خلاصې پرېږدي او څوک چې موټر لري، هغوی به کيلي ګانې د موټرو له سويچونو نه، نه لرې کوي. دا کار دوی، ځکه کاوه چې کله به له کمينونو نه د شپې لخوا پر کومه سيمه راغلل، نو د حجرو دروازې به خلاصې وې او دوی به شپې په کې تېرولې. پر دې سربېره به يې د کور خاوند په نيمه شپه کې راپاڅاوه او په زوره به يې ډوډۍ ترې غوښتله. بل غرنی خلک چې په کورونو کې د موټر درولو ځايونه، نه لري، نو معمولاً يې له کور نه د باندې دروي. په هر موټر کې به کيلي موجوده وه. کله به چې موټر د وسله والو په کار شو، نو له ځان سره به يې روان کړ. په شپو، شپو يې خپل اکمالات پرې کول او تر هغو به چا پوښتنه ترې نه شوه کولای، تر څو به يې چې په خپله خوښه نه و راوستی.

ببري چې له مظلوم کس سره د وسله والو دغه بد چلند وليد، نو حملې ته يې ځان برابر کړ. په ځای کې وښورېده، خو متين د شا له لمنې ونيو او دې ته يې پرېښښود چې څه ووايي. وسله والو چې کله سړی ښه خمبيره کړ، وروسته يې په برګو سترګو په هوټل کې ناست کسانو ته نظر تېر کړل چې کوم څوک به عکس العمل نه ښکاره کوي، خو ويې ليدل چې ټول پر خپلو ځايونو دي او پر دوی کار نه لري.

ددغه وحشي حالت پر ليدو متين لږ وارخطايي محسوس کړه. د ويرې له امله يې زړه په ټوپونو شو، خو زر د جنرال خبره ور ياده شوه چې ويلي يې وو: " ته به په دې ماموريت کې له ډېرو ستونزو سره مخامخ شې او تا به دغه ستونزې د هغې ختې په څېر پوخ کړي چې کلال منګې په کې

جوړوي. " د جنرال په خبره متين لږ څه ډاډمن شو او زر يې خپله وارخطايي له ملګرو نه پټه کړه.

کله چې وسله وال له هوټل نه ووتل، نو امين جان متين ته خوله ور نږدې کړه او په پسپسي کې يې ورته وويل:

- هغه سړی چې موږ ټولو ته يې په برندو، برندو وکتل، له جبار سره مې ليدلی و.

متين د امين جان په خبره لږ حيران شو او په همدې حيرانۍ کې يې ترې وپوښتل:

- ته ډاډه يې؟

- هو! زه يې ښه پېژنم.

متين ببري ته مخ ور واړوه او ويې ويل:

- په هره بيه چې کېږي، دا سړی بايد تر هغې وڅارو، تر څو چې مو جبار ته ورسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوليسو ځوان آمر چې اوس يې لويه ساختګي ږيره اچولې وه. يو سراچه موټر د هوټل مخې ته ودراوه. ببرى او امين جان په بېړه ور وختل. موټر حرکت وکړ، ببري له متين نه پوښتنه وکړه:

- دا موټر دې له کومه کړ؟

متين قابنامه (د موټر په سيټ کې پاس وړوکي هنداره) سمه کړه. دده څېرې ته يې وکتل او بيا يې ځواب ورکړ:

- دا هغه موټر دى چې ددې سيمې خلک يې د وسله والو له وېرې کيلي په سويچ کې پرېږدي.

متين د موټر پر اکسليټر پښه ټينګه کړه. موټر ګړندى شو او د سرعت (چټکتيا) ستن يې مخ پورته روانه شوه. لاره خرابه وه. جمپونه ډېر وو،

خو سراچه موټر په کې له نورو ګړندى روان و. متين ډېر ګرځني (ګولايي) او غاښې شا ته پرېښودل، غوښتل يې تر څو د هغو کسانو په موټر پسې ورسيږي چې په هوټل کې يې سرې وډباوه.

له اوږده مزل وروسته ببري په يوه لرې ګرځني کې دوړه وليده چې پورته شوه. متين ته يې وويل:

- هاغه وړاندې دوړې پورته کېږي، کېداى شي چې د دوى موټر وي.

متين يوازې سر وښوراوه. په اکسليټر پسې يې پښه تکيه کړه او موټر په تېز مزل کې د جمپونو له لاسه ځان پر ځمکه، ځمکه واهه.

ببر سرې وسله وال چې په دې نورو کې د مقام سړى ښکارېده، په هنداره کې شاته موټر وليد چې ورپسې دى. له ځان سره يې فکر وکړ چې کېداى شي د سپرلۍ (سوارۍ) موټر وي، ځکه يې په لومړي ځل توجه ورته ونه کړه. له نبه مزل وروسته يې چې بيا هنداره کې وکتل، نو موټر هماسې نږدې ورپسې دى او دوى تعقيبوي.

د ببر سرې سړي شونډې چې په برېتونو کې پټې وې، وخوځېدې او خپلو کسانو ته يې وويل:

- دا شاته موټر له ډېر لرې ځايه راپسې دى او موږ ګوري (تعقيبوي).

په موټر کې سپرو کسانو ټولو شاته وکتل او له دوى نه يوه يې نظر ورکړ:

- قوماندان صاحب! شکلونه، خو يې زموږ غوندې دي.

قوماندان په غصه شو او په چيغو يې وويل:

- اخمقانو موټر ودروئ او ويې ګورئ چې څوک دي؟

موټر بريک وواهه. دوړې يې پورته شوې او د سترګو په رپ کې وسله وال ترې ښکته شول.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متين هم موټر وداروه او ببري ته يې وويل چې ما کوم عکس العمل نه وي ښودلی ترهغو به ډزې نه کوې.

متين او ملګري يې هم له موټره ښکته شول، خو وسله والو غږ پرې وکړ چې وړاندې رانه شئ. دوی ځای پر ځای ودرېدل او متين ور غږ کړ چې خبرې کولی شو او کنه؟

د وسله والو قوماندان ترې وپوښتل چې تاسو د چا ډله ياست؟

متين غاړه تازه کړه او ځواب يې ورکړ:

- مجاهدين يو.

قوماندان څو قدمه ورته رالنډ شو، خو په دې ځای کې يې د متين توپانچه وليده چې ورسره ده. قوماندان ته شک پيدا شو چې دا بل څوک دي، ځکه په دې سيمه کې ټول وسله وال پيکا او کلاشينکوف وسلې ګرځوي، نو خپلو کسانو ته يې امر وکړ چې دا جاسوسان دي او ژوندي يې ونيسئ. وسله وال چې له خپلو ځايونو نه ښورېدل، متين د يوه پر سينه د توپانچې مرمۍ وويسته او سړی پر ځمکه ولوېده. ببري هم ځان وغورځاوه او ډزې يې پيل کړې.

د وسله والو له لوري هم پر دوی باندې د ډزو باران جوړ شو. متين سنګر نيولی و او يو، يو يې په نښه کاوه. ببري هم د غټې تيږې تر څنګ پروت و او ټولې مرمۍ يې په نښه وويشتې. جګړه اوږده نه شوه. وسله وال څوک ووژل شول او څا يوازې خولې وازولې. د وسله والو قوماندان چې دا حال وليد، نو منډې ته يې ځان جوړ کړ خو د متين له لوري پرې ډزې وشوې او ټپي يې کړ. متين ور منډې کړې. ببري ټول وسله وال وکتل تر څو ژوندي پاتې نه وي او زيان ورته ونه رسوي.

متين چې کله د وسله والو قوماندان ته ورغی، نو هغه پروت و. اوږده وينښتان يې په خاورو سپېره وو او خوله يې هم له خاورو او وينو ډکه وه.

متين لومړی هغه تلاشي کړ چې هسې نه چاودېدونکي توکي ورسره وي او وروسته يې ترې وپوښتل:

- جبار چېرته دی؟

د وسله والو قوماندان زګيروی وکړ. خوله يې سره جينګه کړه او ځواب يې ورکړ:

- ما نه دی ليدلی.

متين يو کلک سوک په دې خوله وواهه. بيا يې توپانچه ورته پر سر کېښوده او ويې ويل:

- که دا ځل ځواب رانه کړې نو ستا مړی به همدلته د غره ليوان وخوري، ووايه! جبار چېرته دی؟

ټپي قوماندان په وينو لړلي لاس ته وکتل. بيا يې په لستوڼي خوله پاکه کړه. تر يوې اوږدې شيبې غلی و او هېڅ ځواب يې ورنه کړ.

دا ځل متين په توپانچه په دې سر وواهه او زياته يې کړه:

- که زما پوښتنې ته ځواب رانه کړې، نو په موټر پسې دې تړم او پر ځمکه دې کشوم.

قوماندان پوه شو چې په هر ډول وي، نو مالومات رانه اخلي، ځکه يې په ټيټ اواز وويل:

- که ته زما ژوند ژغورې نو کېدای شي چې زه هم مرسته درسره وکړم.

- جبار چېرته دی؟

قوماندان خپل ځان شاته کش کړ. په ډبره يې سر کېښود او ځواب يې ورکړ:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- جبار د (سره کوېښ) په سيمه کې چې له وزيرستان سره لرېدلې ده، اوسيږي. هغه ځای ته ستا ورتګ ګران دی، ځکه جبار ډېر مجاهدين لري او بيا هغه سيمې ته هېڅوک نه پرېښودل کېږي. حتی هغه څوک هم نه پرېږدي چې هلته د زنګوځېو (چلغوزيو) ونې، ځنګلونه يا کورونه لري...

متين د قوماندان خبرې پرې کړې او ويې پوښتل:

- مشران يې څوک دي؟

- ډېر داسې څوک ورته راځي چې نه په پښتو پوهېږي او نه په پارسي. تکې توري ښځې يې دي.

- نور په څه پوهېږې؟

- نور په داسې څه نه پوهېږم.

- د چا د وژلو امر يې درکړی او د څه شي مسوول يې؟

قوماندان غلی شو. متين څو ځلې پوښتنه تکرار کړه خو هغه ځواب نه ورکاوه. متين دوه ډزه پر پښو وويشت او قوماندان خوله اسمان ته پورته کړه. له درده په ډکو چيغو يې وويل:

- د خدای لپاره درته وايم يې.

- که ونه وايې، نو دا ځل دې وژنم.

قوماندان چې دا ځل يې اواز بيخي ټيټ و، وويل:

- موږ ته يې د قومي او مخورو مشرانو د وژنې مسووليت راکړی.

- د ځدراڼو پنځه ويشت مشران مو چې پر يو ځای ووژل، هغه تاسو ياست؟

قوماندان يوازې سر وښوراوه.

- دا بې وزله او غريب ځوانان ولې وژنئ؟

قوماندان دا ځل يوازې سترګې ور واړولې او حالت يې خراب شو،

ځکه وينه ډېره ترې بهيدلې وه. متين چې دده رنګ او حالت ته وکتل، نو په ببري پسې يې غږ کړ:

- ببريه زر راشه چې سړی مو له لاسه ځي، خو ببری چې ورته رارسيده، قوماندان دا نړۍ پرېښوده او سترګې يې پټې کړې.

متين له قوماندان نه پورته شو او ببري ته يې وويل:

- امين جان ته غږ کړه چې له دې ځايه زر ووځو.

ببري په امين جان پسې څو غږونه وکړل، خو د امين جان څرک نه و. متين او ببری دواړه د امين جان د پيدا کولو لپاره د پېښې په ځای کې په منډو شول او امين جانه، امين جانه ناري يې هم وهلې، خو هغه ځينې ورک شو. د موټرو شاوخوا، د ډبرو ځنګونه، د ځېړيو نږدې ونې او نور ځايونه يې پسې ولټول، خو پيدا يې نه کړ. متين انديښمن شو او د سر په وينتانو کې يې ګوتې تېرې کړې، فکر يې وکړ چې ترې وتښتېده. په همدې انديښنه کې متين د کړنګ غاړې ته ورغی. هسې يې لاندې وکتل. سترګې يې پر امين جان ولګېدې چې د کړنګ په نيمايي کې په ولاړه ځېړۍ کې بند و او لاسونه يې ښکته ځړېدل.

متين په بيړه د وسله والو له پيکپ موټر نه اوږد پړی رواخيست. د پړي يو سر يې په سراچه موټر پسې غوټه کړ او بل يې له خپلې ملا نه تاو کړ، تر څو په امين جان پسې لاندې کوز شي. ببري وويل چې امين جان هسې هم ژوندی نه دی پاتې. همدلته به يې پرېږدو. داسې نه چې نورې ستونزې رامنځته شي او پر تا څه ونه شي، خو متين يې خبره ورپرې کړه. ويې ويل: زه دا منم چې په دې ډول ماموريت کې بايد دې شيانو ته پام ونه شي خو بيا هم دلته له يوې خوا پښتو ده او بل که ژوندی و، نو له موږ سره په دې ماموريت کې زياته مرسته کولی شي. متين د کړنګ پر لوري روان شو او

https://mmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري غر پسې وکړ:

- که وژل شوی وي، نو بیا یې هلته پرېږده.

- که ژوندی نه وي، بیا یې هم راخیژوو او په یوه مناسب ځای کې به یې ښخ کړو.

له دې خبرې سره متین په کوزېدو پیل وکړ. هغه څه چې ده ته یې د پولیسو په اکاډمۍ کې ښودلي وو، نن یې عملي کول. که څه هم د متین لاسونه د پړې په مقابل کې نازک وو او سوی یې کاوه، خو په کړنګ کې یې پښو ته مناسب ځایونه پیدا کول او ډېر زور یې پر پښو راوُست.

متین په ډېر اختیاط روان و، تر څو پړی له پاسه نه ډبرې پرې راخطا نه کړي او پر سر یې ونه لګېږي. دغه شیبه د یوه غټ مارغه په ځاله ور برابر شو. مارغه خپل غټ وزرونه وښورول او پر متین یې حمله وکړه. له ډېرې ویرې د متین له خولې ویرونکې چیغه ووته. دده سوي چیغې په کړنګونو کې انګازې وکړې او تر لرې پورې یې انګازې همداسې رواني وې. متین د مارغه له ځالې نه په بیړه تېر شو. ښه و مارغه بېرته خپلې ځالې ته ننوت.

ببري چې د متین چیغه واورېده. ډېر وارخطا شو، له پاسه یې پړې راغږ کړ:

- متینه! ته ښه یې؟

- هو! ښه یم. مارغه وویرولم.

ددې خبرې په اورېدو د ببري د زړه درزا کراره شوه، خو د متین زړه همداسې ویرې اخیستی و.

متین په یوه وحشتناک کړنګ کې تر ستونزمن مزل وروسته د څېړۍ هغې ونې ته ورسېده چې د کړنګ په منځ کې ولاړه وه او امین جان په

کې بند و.

متین لاندې وکتل. ټوله منظره له وحشت او ویرې نه ډکه وه. د کړنګ په منځ کې له ولاړې څېړۍ نه تر ځمکې پورې فاصله په لسګونو متره وه. متین که څه هم ډېر زړور و، خو په دې ځای کې یې زړه ټوپونه وهل، ځکه لوی خطر ته یې ځان ورکړی و او دا هم په زړه کې ور وګرځېدل چې کاشکې د ببري خبره یې منلې وای، خو اوس پښېماني کول د هغو اوبو راګرځول و چې له ورخه تېرې وې.

د پولیسو آمر چې اوس په خپله د مرګ او ژوند تر منځ و، لاس یې د امین جان د غاړې پر رګونو کېښود. د هغه نبض یې وکوت، خو امین جان نور په دې دنیا کې نه و. متین ته یې کورنۍ وریاده شوه. د هغه پلار یې سترګو ته ودرېده. د دوی بې وزلۍ یې په زړه لا زور اغېز وکړ او دې حالت مجبور کړ چې له سترګو یې اوښکې توی شي. له ځان سره یې وویل: متینه دا خو یې سر دی. ته صبر چې نور به له څومره قتلونو، وژنو او ستونزو سره مخامخ شې؟

امین جان د وسله والو په لومړیو ډزو کې پر سینه لګېدلی او له هغې وروسته بیا له کړنګ نه لاندې خطا شوی و.

متین غوښتل چې لومړی امین جان وتړي، وروسته په خپله وخېږي، بیا به له ببري سره یو ځای پړی کش کړي او امین جان به وخېږوي. د پولیسو آمر له ملا نه ددې لپاره پړی خلاص کړ، تر څو د امین جان جسد وتړي، خو ده لا د امین جان جسد نه و تړلی چې د کړنګ په منځ کې پر ولاړه څېړۍ چې ریښې یې ورستې وې، د دوی دواړو وزن ډېر شو. د څېړۍ ریښې له زوره ولوېدې او ښکته پسې خطا شوه. که څه هم متین

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پړی کلک ونیوه خو کالي یې د څېرې په ببرو ځانګو کې بند شول او له ځان سره یې له کړنګ نه خطا کړ.

کله چې متین له کړنګ نه خطا شو، نو ببري څو سوي چیغې پسې وکړې چې مړ یې او که ژوندی؟ خو د متین له لوري ځواب نه ورکول کېده. ببري خوله اسمان ته ونیوه او دعا یې وکړه: یا ربه ته مو مددګار شې. د ببري رنګ ژیړ تښتېدلی و. وارخطا و او په ویره یې د غرو سرونه کتل. له هرې ونې، بوټي، ډبرې او شیلې نه په ویره کې و. ځان یوازې ورته ښکارېده. نور یې له متین نه لاسونه ووینځل او داسې ورته ښکارېده چې نور له ده سره نشته.

ببری نه پوهېده چې اوس په متین پسې کوز شي او کنه؟ خو له لږ فکر کولو وروسته یې له ځان سره وویل: د ملګرتیا حق پر ځای کړه. همداسې یې مه پرېږده. پسې کوز شه. د متین مړی پیدا او ښخ یې کړه. خپلې سترګې یې د لاسونو په ورغویو داسې وموښلې ته وا اوس له خوبه راویښ شو. پر ټوپکونو یې سترګې ولګېدې. په بیړه پرې ورټیټ شو. دوه ټوپک چې د وژل شوو وسله والو وو، رواخیستل او اوږې ته یې ددې لپاره واچول، تر څو د احتمالي ګواښونو او خطرونو چې هره شیبه یې د پېښېدو ویره وه؛ مخنیوی وکړي.

ببری په داسې حال کې چې شاوخوا یې لوړې، ژورې څارلې، د غره په ډډه کې پر هغه نرۍ لاره درې ته کوزېده چې وړاندې د وزو رمو جوړه کړې وه، خو اوس په دې سیمه کې کوم څاروي یا شپانه، نه لیدل کېدل، ځکه دا سیمه له پاکستان نه راوښتو وسله والو ګواښله او د سیمې خلک له ویرې هلته نه شول تللی.

دا لاره هم دومره اسانه، نه وه. ببري به چې هر ګام اخیست، نو له پښو نه به یې ډبرې رغړېدې او لاندې به په دره کې لګېدې. په ځینو ځایونو کې به ببري د کوزېدو په وخت کې لاسونه لګول او په ډېرو ستونزو باندې کوزېده. له ښه ځنډ وروسته درې ته کوز شو او د کړنګ په لوري ور روان شو، تر څو له کړنګ نه لوېدلی متین پیدا کړي. د کړنګ بېخ ته ورسېده. متینه وه متینه... څو غږونه یې وکړل، خو متین غږ نه کاوه. بیخي یقیني شو چې متین نور په دې دنیا کې نه شته.

ببری نا امیده و، خو بیا یې هم په متین پسې هاخوا او دېخوا کتل. د څېرې ازغنه ونه یې ولیده چې هلته لرې پرته ده. منډه یې ور واخیسته. پر هغو رنو اوبو ور ګډ شو چې له چینې نه رابهېدې. څېرې ته په رسېدو یې پر متین سترګې ولګېدې چې په وینو سور لړلی پروت و. ورنږدې شو. د متین ښایسته او ښکلې څېره داسې ورته ښکاره شوه، ته وا خاورې پرې وریږي. زړه یې راډک شو. څو سوي چیغې یې وکړې. دده چیغو په کړنګونو او غرونو کې انګازې وکړې. ښه ډېر یې وژړل او په دې ډول یې زړه یخ کړ.

یو ځل ببري ته ناڅاپه وریاده شوه چې ته خو یې یو ځلې نبض وګوره، کېدای شي چې متین ژوندی وي. اوښکې یې پاکې کړې. پزه یې کش کړه او د لاس ځټ یې د متین د غاړې پر رګونو کېښود. د پولیسو آمر ژوندی ورته ښکاره شو، له هغه لومړنیو طبي مرستو نه چې ده ته یې د پولیسو په روزنځای کې ښودلې وې؛ کار واخیست. اول یې د هغه ورمېږ وکوت چې هسې نه مات وي او د ناروغ د اکسیجن لار یې بنده کړې وي، خو ورمېږ یې روغ و. بیا یې د متین خوله خلاصه کړه چې هسې نه غاښونه یې مات او مرۍ ته ورغلي وي، خو غاښونه یې هم جوړ وو. ببري چې کله دا کار سر

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـه ورساوه، نو ورسره دسمال يې د هغه پر خوله کېښود او پوکی يې په کې وکړ، تر څو نارواغ اکسيجن پوره کړي.

کله چې ببرى د اکسيجن له برخې نه ډاډمن شو. له هغه وروسته يې د متين لاسونه او پښې وکتل چې کوم ځاى يې مات دى. بالاخره يې وليده چې يو لاس يې دوه ځايه مات دى. ببرى اول د لاس ترل پرېښودل، ځکه د متين له ټپونو نه وينه بهېدله. لومړى يې د امين جان کميس څيرې کړ او بيا يې د متين هغه ټپونه پرې وتړل چې ډېره وينه يې ضايع کوله.

ببرى چې د ټپونو له ترلو وزګار شو، نو څو سيده لرګي يې پيدا کړل. د متين مات لاس يې سره سم کړ. متين د هډوکو شديد درد محسوس کړ. چيغه يې کړه او بېرته بې هوښه پرېوت. ببري له مات لاس سره لرګي يوه او بل څنګ ته کېښودل او بيا يې د هغه بنداژ په واسطه وتاړه چې د امين جان له کميس نه يې جوړ کړى و.

ببري تـه د متين حالت ښه ولېدل شو. په لاسونو يې پستي شګې يوې او بلې خواته کړې. د قبر په شان ځاى يې په کې جوړ کړ. د امين جان زني يې پر يوه ټوټه وتړله. په ايستلي کنده کې يې کېښود. مخ يې قبلې ته کړ او شګې يې پرې واړولې. د ښښنې دعا يې ورته وکړه: خداى ج دې رحم درباندې وکړي. په دې وخت کې له کړنګ نه وره ډېره راخطا شوه. د ببري په څنګ کې ولګېده. ببرى يې وډار کړ. په بېړه يې ټوپک رواخيست. د کړنګ سر تـه يې وکتل، خو هغه مارغه يې تر سترګو شو چې متين يې ويرولى و.

ببرى تندې اخيستى و. لاړ، پر يخه چينه يې اوبه وڅښلې. له هغې وروسته راغى. دواړه ټوپک يې غاړې ته واچول. بيا يې متين په شا کړ، تر څو يې يوه خوندي ځاى ته ورسوي. ببرى مخامخ د هغه غره په لوري

روان شو چې ختل پرې اسان و، خو په دې نه پوهېده چې دې خوا ته کلي شته او کنه؛ که ځان د دښمن خولې ته ورکوي.

ببري له يوې خوا متين، دوه ټوپک او له شاجورونو ډک کمربند اخيستي وو. بل لور ته د دښمن ويره ورپسې وه او دريم د غره سخته لاره وه چې ده بايد مزل پرې کړى واى. ببري هڅه کوله چې ستړيا وزغمي او له دې ځاى نه متين خوندي سيمې ته ورسوي، تر څو يې درملنه وکړي او ښه شي.

له ستړي مزل وروسته ببرى د غره سر ته پورته شو. ډېر ستړى و او ويې غوښتل چې دلته ځان هوسا کړي. متين يې د يوه زېغوځي ونې ته کرار کوز کړ. ورته ويې کتل. همداسې بې هوښه و. ببرى چې په خولو کې لوند خيشت و، نري باد ته يې ځيګر مخامخ کړ او د ګرېوان تڼۍ يې پرانيستې، تر څو يې خولې وچې شي. ښه شيبه يې ځان هوسا کړ او وروسته پاڅېده. له واسکټ نه يې وړوکى دوربين رواخيست. د غره له سره يې ددې لپاره شاوخوا وکتل، که کومه ابادي په نظر ورشي، خو يوازې د غرونو کړې، د ګورګورو او زېغوځيو له ځنګلونو او بيزوګانو پرته نور څه نه ښکارېدل، نو دا لنډۍ ورياده شوه:

د غره له سره لارې ځارم
نه يار مالوم شو نه يې اورم اوازونه

ددې لنډۍ په وريادېدو سره د متين خبره ور په زړه شوه چې ورته ويلې يې وو: " هلکه داد ماشومتوب کاڼې نور مه کوه " ده د متين په خبره کې سترګې ګنډلې وې. نږدې ملګرى يې په بد حال و. په دې غرنۍ

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمه کې یې ټولو غمونو، ستونزو او کړاوونو ته ځان یوازې احساس کړ. پر دغه حالت یې زړه راډک شو. سترګې یې نمجنې شوې، خو زر یې ځان سره سم کړ او غلی شان یې وویل چې دا ځای د فریاد نه، بلکې د تورې دی او ځان وباسه.

ببرې د ټوپکو راواخیستو ته ورټینګ شو چې په همدغه شیبه پرې پرله پسې ډزې وشوې او دوړې یې د ببرې له لاسونو سره نږدې پورته شوې. ده ځان وغورځاوه. بیلوټ (ګېټ) یې کش کړ. مرمۍ یې تېره کړه. د ډېرو او ونو بیخونه یې وکتل چې له کوم ځایه ډزې پرې وشوې. سرې یې ولید چې ببرې څنې د ډبرې تر شنګ پروت و او پر ببرې یې وېرونکې غږ وکړ: ټوپک وغورځوه او تسلیم شه، بله لاره نه لرې.

ببرې ورته وویل: زه هم ستا په څېر مجاهد یم. راځه چې خبرې وکړو، خو هغه بیا هم د وسلې غورځولو ټینګار وکړ: ټوپک وغورځوه. کنه اول دې زخمي ملګرې ولم.

د وسله وال په دې خبره ببرې ټکان خوړ. ټوپک یې کېښود، خو په زړه کې ویرېده چې که په لاس ورشي، نو بې له وژلو یې نه پرېږدي. ببر څنې سړي له تیږې پښه راواړوله. د ټوپک شپېلۍ یې مخامخ ببرې ته نیولې او ور روان و. خو ګامه چې ورنږدې شو، د سړي پښه د نښترو په لوخو کې ونښوېده او پر ځمکه ولوېده. ببرې له موقع نه ګټه واخیسته. د سترګو په رپ کې یې ټوپک ته لاس کړ. سړي یې خو ډزه وویشت او ځای پر ځای یې وواژه. شاوخوا یې وکتل. که ګوري چې یو بل کس هم وسله په لاس او دده پر خوا منډې وهي. نښه یې پرې راوړه. پر ماشه یې ګوته ټینګه کړه. څو پرله پسې ډزې یې وکړې. سړی د غره په ډډه کې لاندې ور غړېده. ببرې د زنغونځې ډډې ته سنګر ونیو. تر ډېره هلته انتظار و چې نور څوک شته او

کنه، خو څوک ښکاره نه شول. ګوته پر ماشه پاڅېده. نږدې سیمه یې تر نظر تېره کړه. وروسته یې دوربین رواخیست او هر ځای یې وکوت، خو نور وسله وال یې ونه لیدل.

د ببرې ځان ته فکر شو. زړه یې په ټوپونو و. خوله یې وچه او بدن یې رپېده. هغه پرله پسې پېښو ویرولی و. لاسونه یې هم لړزېدل. په همدې حال کې یې متین پر شا کړ او مزل یې پیل کړ، خو دا ځل له مخکې نه ورته ډېر هره تیره، ونه او بوټی بلا شوي وو. احتیاط یې ډېر کاوه او دا ځل یې د ځان هوسا کول هم په اسانه، نه غوښتل.

ببرې چې په نښه کړې کنډو ته ځان رساوه، نو لمر هم رخصت اخیسته. کرار، کرار یې د ورانګو لمنې ورټولولې او د غرونو له سرونو نه یې ځان پنا کاوه. په ځنګل کې د مرغیو او نورو حیواناتو اوازونه ډېرېدل او د شپې په راتلو سره د ببرې ویره، څو برابره کېده چې هسې نه د ځنګل ځناور یې وخوري او یا له کوم بل څه سره مخامخ شي.

کنډو ته په رسېدو د ماښام خړه پرې رادې بره شوه. ببرې ودرېده. شا ته یې د هغه غره سر ته وکتل چې ترې را روان شوی و. په لنډ وخت کې یې ډېره لار لنډه کړې وه، خو چې کله یې له کنډو نه مخامخ وکتل، نو دوه خېمې په نظر ورغلې چې د غرونو په منځ کې په یوه کوچنۍ هواره کې ولاړې وې. له جیب نه یې دوربین راوویست او د خېمو پر لور یې واچوه. ویې لیدل چې په کټ یې یو سپین ږیری ناست دی. د خېمو تر شنګ څو اوزې (بزې) ترلې دي. د سپین ږیري مخې ته یو مرغومی په ټوپونو دی او پورته، پورته غورځي. یوې ښځې پر تیږو باندې ټبی، ایښی او ډوډۍ پخوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري چې د ورتلو ځای پيدا کړ، ډېر خوشال شو، خو په دې نه پوهېده چې دا عام خلک دي او که دښمنان؟ ژوره ساه يې واخيسته او شکر يې وويست چې يو څوک يې پيدا کړل.

د سپين ږيري درانه غږ: که خدای کول ودرېږه، څوک يې؟ ببري ځای پر ځای ودراوه او له هغه وروسته يې په ټيټ غږ ځواب ورکړ:

- موږ طالبان يو. په جګړه کې مې انډيوال زخمي شو، نو د طيارو د بمبار له ډاره مو لار غلطه کړه او دې خواته راغلو.

سپين ږيري د ټوپک شپېلۍ ټيټه کړه او ترې ويې پوښتل:

- که خدای کول، له مانه څه غواړې؟ (" که خدای کول " د سپين ږيري تکيه کلام و.)

- ملګری مې مړ کېږي، مرسته راسره وکړه.

سپين ږيری خېمې ته ننوت. پر کټ يې له مزرو نه جوړ پوزی سم کړ او ببري ته يې غږ وکړ چې مريض دې راوړه.

ببري متين خېمې ته ور ننوويست او پر کټ يې څملاوه. سپين ږيري د واسکټ له جيب نه چې ډېر جيبونه يې لرل، لاسي څراغ راوويست او ويې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لګاوه. د متین خېره یې وکتله. د سترګو ډډې (سترګغلي) یې له نظره تېر کړل او بیا یې د هغه پر نس باندې ګوتې ټینګې کړې چې پړسېدلی به نه وي، خو نس یې پر خپل حال و.

سپین ږیري چې پر غوږونو یې ویښتان ولاړ وو، ببرې وروځې او سرې سترګې یې وې، ببري ته مخ ور واړوه او ویې ویل:

- که خدای کول، اول به د زخمي مات شوی لاس وتړو. د زخمونو غم به یې وخورو او له هغه وروسته به لږې اوبه ورته ورکړو، ځکه چې خوله یې وچه ده. بل له زخمي نه ډېره وینه بهېدلې ده. شیدو او نورو خوړو ته ضرورت لري چې وینه زر پوره کړي.

ببري چې د کټ پر لنګه ناست و، د سر په ښورولو ځواب ورکړ.

سپین ږیری له خېمې نه ووت. غږ یې وکړ:

- لالمې وه لالمې (للمې) که خدای کول، څه شوې.

للمې پر تبۍ باندې ډوډۍ واچوله. د بوټو اور یې پسې تېز کړ او بیا یې ځواب ورکړ:

- ابا (پلاره) مړۍ (ډوډۍ) پخوم.

- ته مړۍ دومره پرېږده. لاړه شه د زېغوځي ژاوله، زما بیاتي (قیچي) او د سامان کڅوړه راوړه. للمه له ډوډۍ پخولو پاڅېده. ور ښودل شوی سامان یې رواخیست. د خېمې خواته ورغله، خو سپین ږیری خېمې ته ننوتلی و. غږ یې وکړ: ابا راووځه، سامان مې راوړ. سپین ږیری له خېمې نه راووت. لور یې سامان ورکړ. للمه بېرته ډوډۍ پخولو ته روانه شوه او سپین ږیری په خېمه ننوت.

سپین ږیري لاسي څراغ د ببري په لاس ورکړ. بیا یې د متین لاس کش کړ او سیده یې وتاړه. له هغې وروسته یې دده زخمونه لوڅ کړل. یوه زړه

بیاتي یې پسې رواخیسته. د غوښو په پرې کولو یې پیل وکړ. ببري ترې وپوښتل:

- دا ولې پرې کوې؟

سپین ږیري خوله سره ټوله کړه او بیاتي ته یې زور وکړ:

- دا شنه شوې غوښه ده، ځکه یې پرې کوم چې زخمونه یې بیا زر نه ښه کېږي.

- خو تا ټول زخمونه بیا تازه کړل؟

- که خدای کول مه ډارېږه، موږ چې کله د روسانو پر ضد جهاد کاوه، نو په سنګرونو کې مې د ډېرو مجاهدینو زخمونه او مات شوي هډوکي تړلي. بل دا خو دومره ژور زخمونه، نه دي.

دواړه غلي شول. د سپین ږیري د ساه ایستلو سمسومی اورېدل کېده او ببري یې کړه وړه په ځير سره څارل.

سپین ږیري چې کله د متین زخمونه پاک کړل، نو له ببري نه یې وپوښتل چې له تا سره پټۍ او یا کومه دوا ماوا شته او کنه؟

ببري وویل چې له ما سره دوا او پټۍ نشته. څه چې راسره و، د جنګ په ځای کې رانه پاتې شول.

سپین ږیري ددې خبرې په اورېدو د زېغوځي ژاوله رواخیسته. د متین پر زخمونو یې ایښوده او پټۍ یې ترې تاووله. ببری ویرې اخیستی و چې د متین زخمونه خراب نه شي او هم حیران و چې د زېغوځي ژاوله څنګه زخمونه ښه کولی شي؟ خو اخر یې صبر ونه شو، له سپین ږیري یې وپوښتل: دا ژاوله اوس زخمونه ښه کوي؟

د سپین ږیري پزې ته لکه چې د برېت ویښته ورغلي. پزه یې سره منجه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه. په زوره پرنجی یې وکړ. شکر خدایه! شکر یې وویست او بیا یې ببري ته وویل چې د غازي ببرک خان ځدراڼ نوم دې اورېدلی دی؟

- هو! د هغه نوم مې اورېدلی.

- غازي ببرک خان ځدراڼ به چې کله له انګرېزانو سره د جګړې لپاره تلو، نو له ځان سره به یې د ځنګوځي ژاوله ګرځوله چې که کوم ملګری یې زخمي شي، نو د هغه زخمونه به پرې تړي. یو ځل دی هم چې کله د اوسني پاکستان په ټل کې د انګرېزانو پر چونۍ حمله وکړه، نو پر اوږه زخمي شو او خپل مشر زوی ته چې د جنګ په میدان کې ورسره و، وویل: " زما پر اوږه د ځنګوځي ژاوله کېږده او ویې تړه، خو چې غازیان خبر نه شي، ځکه مورال یې کمزوری کېږي." بل په لویه پکیتا کې اکثره غرني خلک د زخم د ښه کولو لپاره د ځنګوځیو ژاوله استعمالوي.

سپین زیري لاړې تو کړې. په فکر کې ډوب شو. څو شیبې وروسته یې زیاته کړه: پخواني خلک کلک خلک وو. له وطن سره یې مینه وه او پر وطن یې غیرت کاوه. که خدای کول، د ببرک خان زوی سید اکبر خان هم پر وطن مین او غیرتي سړی و. د اوغانیستان (افغانستان) په سر چې بد یې پسې ویل، د پاکستان بادشاه (صدراعظم) لیاقت علي خان یې په توپانچه وویشت او مړ یې کړ.

ببري که څه هم زده کړې ډېرې نه وې کړې، خو د سپین زیري کیسه یې له خپلو مشرانو نه اورېدلې وه چې سید اکبر خان ځدراڼ څنګه او ولې لیاقت علي خان وواژه.

سپین زیري د متین ټول زخمونه او مات شوی لاس وتاړه. له هغه وروسته یې په یوه کوزه کې اوبه رواخیستې او ببري ته یې وویل چې د

زخمي خوله خلاصه کړي. ببري د متین خوله خلاصه کړه او سپین زیري یوازې دومره اوبه ورتوی کړې چې خوله یې لنده شي.

ببري ترې وپوښتل چې متین ولې په دومره خوږو پسې نه بیداریږي؟

- دا ځکه چې په ده باندې له دې نه زیات درد تېر شوی دی.

سپین زیري د متین د لاسونو ورغوي او د پښو تلي وسولول، خو په هوښ رانغی، نو ببري ته یې وویل چې زخمي ساه په ارامه اخلي او که خدای کول، ډېر مشکلات نه لري. ارام دې وکړي. سبا به یې بیا ګورو. په دې وخت کې د سپین زیري لور للمې غږ کړ: ابا وه ابا مړی (ډوډۍ) در واخله. سپین زیری ووت او ډوډۍ یې راوړه. ببری چې ډېر وږی و، نو په خوند یې وخوړه او ځان یې ښه موړ کړ، خو چې کله وګرځېده، سپین زیري غوړه خوله پاکه کړه او ویې ویل:

- ولې یې نه خورې؟

- موړ شوم.

- ولاکه داسې وګرځې چې ښه دې ځان موړ کړی نه وي.

- نور یې نه شم خوړلی، موړ یم.

- وه وروره که خدای کول، د پښتون په کور کې یې، څنګه یې نه خورې؟ ولا چې خوړلي دې نه وي. سپین زیری چې له پخوانیو او غرنیو پښتنو نه و، مېلمه ته کمزوری ست یې بېغېرتوب باله، نو ځکه یې ببري ته په زیارتونو او جوماتونو قسمونه ورکړل چې ډوډۍ وخوري. ببری له غرنیو خلکو سره نابلده و، نو ځکه یې په اصطلاح د یوې ګولې ځای هم په ځان کې نه و پرېښی، خو اوس پوه شو چې سپین زیری یې نه پرېږدي. څو وړې وړې ګولې یې په زوره له ستوني تېرې کړې او ویې خوړې چې سپین زیری خپه نه شي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ډوډۍ وخوړل شوه، سپین ږیري ببري ته اشاره وکړه: هغه پوزی وینې، پر هغه ویده شه او کرار خوب وکړه. دلته ویره نشته او که خدای کول، انګرېزان دې ځای ته نه شي راتللی...

ببری د مزري پر پوزي پرېوت او له ځان سره یې وویل: سپین ږیریه څه خبر یې چې موږ له چا سره جګړه کړې او له چا نه راتښتېدلي یو.

ببری چې د خوست او ځدرانو تر دري پوري خرابې لارې، له وسله والو سره جګړې او له هغه وروسته په غرنیو لارو پر شا د متین وړلو ستړی کړی و، نو بې له دې چې ډېر ویښ پاتې شي، د خوب وربښمینې غېږې ته یې ځان وسپاره.

سپین ږیري د متین د شا پر رګونو لاس کېښود. نبض یې عادي ورته ښکاره شو. ساه اخیستل یې عادي او د زړه حرکت یې هم ښه و. سپین ږیري د ګوتې په واسطه د متین د سترګو پردې پورته کړې. څراغ یې ور بل کړ. د هغه کسي یې وکتل او له ځان سره یې غلي وویل: که خدای کول، زر به په هوښ راشي او نور څه یې هم له ځان سره وویل، خو داسې چې بل څوک پرې نه پوهېدل. له هغه وروسته د باندې ووت. سپوږمۍ د اسمان په منځ کې ولاړه وه. د سپوږۍ په رڼا کې د غرونو کږې ډېره ښایسته ښکارېده. نري باد د ښترو څانګې داسې ښورولې لکه پښتانه زلمیان چې ډول ته څنې اچوي او څېرې هم داسې ښکارېدې لکه پښتنې پېغلې چې یې تماشې ته ناستې وي، خو د دغه ښایسته طبیعي جوړښت خوند او رنګ به کله، کله هغه ډزو ګډوډ کړ چې خال، خال په غرونو کې کېدلې او په ښکلو درو او لوړو څوکو کې به یې وحشت خپراوه.

سپین ږیری همداسې ولاړ و او په یوه غره کې یې سترګې نیولې وې. دده له حالت نه داسې ښکارېده لکه خپل غم چې غلطوي او یا یې هم د

هاغه غره په لمنو کې چې دی ورته ګوري، داسې څه ورک کړي وي چې اوس یې خوب او ارام ته نه پرېږدي. څه وخت وروسته په ازغنو بوټو کې ناستې چرګې وککېدې. سپین ږیري مخ ور واړوه. ویې لیده چې یو غټ پشی یې تر مخ تېر شو. سپي ور پسې منډه کړه او پشی یې پسې واخیست.

سپین ږیری خېمې ته لاړ. لاسي څراغ یې ولګاوه. که ګوري چې متین لږ غوندې له خپل ځای نه بې ځایه شوی دی، نو ورنږدې شو، خو سترګې یې پټې وې. پښې او لاسونه یې هم نه ښورول. اوبه یې رواخیستې. په یوه لاس یې د متین خوله خلاصه کړه او په بل لاس یې یو غړپ اوبه ور توی کړې چې ستونی یې لوند شي. وروسته له دې سپین ږیری د کټ تر څنګ کېناست. سر یې په خپلو زنګونو کې ننویست او داسې ښکارېده لکه په ناسته چې ویده کېږي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببری په بل ځنګ واوښت، د سپین رېږي غږ یې واورېده چې د قرآن کریم تلاوت یې کاوه، خو د میندانۍ غږ هم ور سره ګډ و. سترګې یې وغړولې. په ځای کې کېناست. د لاسونو ګوتې یې سره ور وستې او ټکونه یې ترې پورته کړل. خوله یې وازه کړه. اررمی یې وکړ. متین ته ورنږدې شو، خو متین همداسې بې هوښه پروت و. بیا یې د خېمې دروازې ته وکتل. په خپل سر وتل ورته ښه ښکاره نه شول. خېمه د کور یوه برخه وه، خو دلته د لمانځه هم ناوخته کېده. له ځان سره یې وویل: لږ غلی شه کوندې سپین رېږی راشي او د اوداسه اوبه راوړي.

لږ وروسته د تلاوت غږ غلی شو. تر خېمې د کوزې اواز رسېده چې له اوبو ډکېدله او څو شیبې چې نورې هم تېرېدې، سپین رېږی په خېمه ورننوت او د ببري مخې ته یې د کوزې له اېښودو سره غبرګه کړه: ژښیه (ځوانه) ښه خوب دې وکړ، خو چې اوس لمونځ قضا نه کړې.

ببری رښتیا هم چې ټوله شپه په ځان پسې نه و خبر شوی او سهار د سپین رېږي تلاوت او د میندانۍ غږ راویښ کړ.

ببري کوزه واخیسته او سپین رېږي ته یې وویل چې ته وګوره څوک خو به نه وي؟ سپین رېږی مخکې شو او ببري ته یې وویل: راځه.

دوی دواړه د غره ډډې ته لاړل. ببري اودس تازه او لمونځ ادا کړ. له هغه وروسته د سپین رېږي غږ ته انتظار و چې کله ورته وایي: راځه چې ځو، خو داسې ښکارېده لکه له سپین رېږي نه چې ببری هېر شوی وي، ځکه بیا یې هغه غره ته کتل چې په نیمه شپه کې یې سترګې په کې ګنډلې وې. د سپین رېږي دې عمل تر ډېره پورې دوام وکړ. ببری هم نور په انتظار ستړی شو او له بلې خوا یې متین ته تلوار و چې څه وربانده شوي نه وي. اخر ور ولاړ شو. د سپین رېږي پر اوږه یې لاس کېښود او سپین رېږی لکه په خوب کې چې وډار شي، سپک وغورځېده، خو چې ببری یې ولید، نو زر یې ځان سره سم کړ او ځان یې داسې وښوده چې زه، خو هېڅ وارخطا نه شوم.

سپین رېږی مخکې او ببری ورپسې شو. له لږ مزل وروسته کور ته ورسېدل او سپین رېږي غږ کړ:

- لالمې (للمې) زویه! د ښښتر لاندې کټ واچوه چې چای هلته خورو.

- ابا چای تیار دی او کټ مې هم وړی دی.

سپین رېږي ببري ته مخ ور واړوه او ویې ویل:

- که خدای کول، خوریې! راځه چې د زخمي کټ هم راسره یوسو.

دواړه په خېمه ننوتل. په احتیاط یې کټ پورته کړ. د باندې یې راوویست او د هغه ښښتر لاندې یې یوور چې سپین رېږی به هر سهار هلته چای څښه. د متین په لیدو د ببري زړه ډېر درد کاوه او هغه یې په دې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال نه شو لیدلی، خو اوس مجبور و چې دا هر څه وزغمي. بل لور ته ویرېده چې هسې نه سپین ږیری د طالبانو خاص سړی وخېږي. ورباندې پوه نه شي او همدلته یې ونه وژني. ببری له ځان سره په همدې فکر کې ډوب و چې سپین ږیري ترېنه وپوښتل:

- که خدای کول، دا نوم دې راته ونسایه.
- زما نوم ببری دی.
- ببریه! ددې ملګري نوم دې څه شی دی؟
- دده نوم متین دی.
- په اصل کې د خوست یاست؟
- هو.
- په خوست کې د کوم ځای یې؟
- زه خو په خپله د خوست د مرکز یم او متین ځدراڼ دی.
- ښه، ښه که خدای کول، دی ځدراڼ دی؟
- هو.

سپین ږیري د شیدو پیاله واخیسته. سرپ یې ترې پورته کړ. غړپ یې تر ستوني تېر کړ. د سر له ښورولو سره یې اومممممم وکړ او نور غلی شو. ببري ورته وویل:

- ماما! ستا نوم څه دی؟

سپین ږیري یې سترګو ته وکتل. د ږیري څو تاره یې په ګوتو کې ونیول او په مسکا یې وویل:

- باز خان
- زامن، ورونه او وربرونه... څوک لري او که یو ته یې؟

په دې خبره د باز خان څېره غمجنه شوه. سترګې یې سرې شوې. ببري ته یې د ځواب پر ځای یوازې وکتل او نور یې هېڅ ونه ویل.

ببري چې دده دا حالت ولید نو ترې غلی شو او بیا یې خپله پوښتنه تکرار نه کړه. پیاله یې پورته کړه. پوف، پوف ... پوکی یې ور وکړ، تر څو یخ شي، خو شیدې په اور پخې وې. ګرمې وې. زر نه یخ کېدې او ببري پیاله کېښوده.

د باز خان او ببري تر منځ چوپتیا خوره شوه، خو په دې ښکلې غرنۍ سیمه کې د ډول، ډول مرغانو او نورو حیواناتو اوازونو چوپتیا ماتوله. دغو اوازونو ببري ته خوند ورکړ. غوږ یې ورته ونیوه. دی که شاعر نه و، خو شاعرانه مزاج یې درلود. لاندې چې ترې ناست و، هغه نښتر ته یې وکتل. نور نښترونه یې هم تر نظر تېر کړل. نرې باد نغمې ترې ایستلې او دغه لنډۍ زړه ته ورغلې:

ستا د نښتر په شان ځواني ده
زما نیستي ده چې روان له ملکه یمه

جانان مې جړې د زړه پرې کړې
لکه نښتر په تاوېدو ځمکې له ځمه

باز خان خولې ته لاس ونیو. ټوخی یې وکړ او بیا یې په خندا وویل:

- ته چې طالب هم یې نو په دې نه پوهېږې چې چای او یا بل خوراک ته پوکی ورکول حرام دي؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري هم وخندل، خو دا خندا يې د وارخطايۍ خندا وه، ځکه وويرېده چې هسې نه ومې پېژني.

دواړه غلي شول. شيبه پس د پښو ښکالو راغله. د پښو له غږ سره ورې ډبرې هم رغړېدې. باز خان او ببري ور وکتل. که ګوري چې للمه ده او د اوبو ډک ژی يې پر اوږه دی. ببري زر ورته ښا کړه او مخ يې بل خوا واړوه.

للمه ښايسته او غرنۍ پېغله وه. د سروې په څېر يې دنګه ځواني درلوده. د بطې په شان يې اوږده غاړه وه او سترګې يې له هوسۍ نه پور کړې وې. خدای پاک داسې ښکلا ورکړې وه چې د ښار نجونې يې په جمال او جلال پسې نه رسېدې. د کور اکثره کارونه يې خپله کول، ځکه پلار يې سپين ږيری و. د اوبو ژی يې په داسې لاره راوړو چې د سم خوست زلميان به تش هم نه وای پرې تللي. للمه د غره هوسۍ ته ورته وه، نو ځکه له هرې ډبرې، بوټي، ونې او غنې سره روږدې وه او داسې لارې ورته ستونزمنې نه وې.

باز خان د نسوارو ډبلی رواخيست. سر يې لرې کړ. دوه ګوتې يې ورټيټې کړې او شنه نسوار يې په شونډه کې کېښودل.

هلته ببري ته د نسوارو دوړه باد ورووړه. پزه يې وتخنېده او څو زورور پرنجې يې سر په سر وکړل. له دې سره سم يې له سترګو اوښکې روانې شوې او پزې يې هم سرپ سروپ جوړ کړ.

باز خان تري وپوښتل:

- که خدای کول، څه درباندې وشول؟

- د نسوارو ګرد... خبره يې پرې شوه او بل پرنجی يې وکړ.

باز خان وخندل او نور يې څه ونه ويل.

متين سترګې وغړولې. شاوخوا يې وکتل او غږ ته يې خوله جوړه کړه، خو دومره توان په کې نه و چې خبرې وکړي.

سپين ږيری باز خان راپورته شو. د هغه څېرې ته يې وکتل. پر تندي يې لاس ورته کېښود او ويې ويل:

- که خدای کول، پر ځان زور مه راوله. ډېر زر به ښه شې. بيا يې په للمه پسې څو پرله پسې غږونه وکړل چې زخمي په هوښ راغی. شيدې زر پخې کړه او رايې وړه.

للمې چې دا غږ واورېده، نو له ځان سره يې شکر وويست: شکر خدايه چې دا خوراکی په ښه کېدو شو. د څېرې څو لرګي يې په بيړه سره لاندې باندې کړل. اور يې بل کړ او شيدې يې باندې کړې.

هلته ببري له خوشالۍ نه خپلې اوښکې نه شوې پټولی. شکر خدايه، شکر...، زر، زر يې شکرونه ويستل چې متين په هوښ راغی او سپين ږيری هم خوشال و، ځکه دده د لاس برکت و چې متين ته خدای ج تر دې دمه ژوند ورکړ.

باز خان لا د متين پر شاوخوا راګرځېده او دده حرکتونه يې څارل چې د للمې سندريز غږ په غرونو کې انګازې خورې کړې او پلار ته يې وويل چې شيدې پخې دي. پلار يې ور غږ کړ چې زر يې راوړه. للمې پر مخ ټيکری سم کړ. د شيدو ډک جام يې رواخيست او د ننبتر خوا ته يې ور وړ.

سپين ږيري پلار يې جام ترې واخيست او پوښتنه يې وکړه:

- سړې (يخې) کړې دې دي؟

- هو!

باز خان ببري ته وويل چې ته دې خپل لاسونه تر زخمي لاندې کړه، کرار يې کينوه او که خدای کول، لورې ته يې شاته تکيه کېږده. ببري

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرار، کرار متين راپورته کړ او للمي چې له ببري نه شرمېده هم، د متين شاته يې تړلي بستره کېښوده، تر څو متين شاته ونه لوېږي. بازخان لور ته وويل چې ته نور لاړه شه. للمه هم د نورو ښځو په شان رحم کوونکي وه. پر زړه نرۍ وه او د متين پر بد حالت زړه درد وکړ. زړه يې راډک شو. له سترګو يې اوښکې راغلې. غلې يې د اوښکو په وچولو پسې د ټيکري پيڅکه واړوله او په خېمه کې ورکه شوه.

باز خان د متين خولې ته د شيدو جام ورپورته کړ او ويې ويل:

- که خدای کول، خوله وازه کړه. غړپ ترې وکړه. لږ غټ غړپ، ای زمريه سرپه داسي...، بل غړپ هم ترې وکړه چې زر له خيره ښه شې او شاباس.

متين له شيدو نه څو غړپونه په زور وکړل، خو باز خان ورته وويل چې دا څو ورځې دې څه نه دي خوړلي، که جام وچ نه کړې نو زر نه ښه کېږې.

متين د (نه) په ډول سر وښوراوه، خو سپين ږيري ور سره ونه منله او ټولې شيدې يې پرې وڅښلې.

نن يې دريمه ورځ وه چې متين په هوښ راغلی و. له پخوا نه يې اوس حالت ښه ښکارېده، خو لا هم په پښو نه شو درېدلی. بدن يې کمزوری و او زخمونه يې پوره نه و جوړ شوي.

متين په ځای کې وښورېده. له درده يې خوله جينګه کړه او د کېناستو هڅه يې کوله. ببري ورمنډه کړه. په جګېدو کې يې مرسته ورسره وکړه او تکيه يې ورته سمه کړه. متين چې کېناست، نو شاوخوا يې وکتل. له ببري نه يې په کمزوري غږ وپوښتل:

- د امين جان مړی هملته پاتې شو؟

- هو، څه مې کړی وای. له مجبورۍ نه مې خاورې پرې واوړلې.

متين غلی شو. بيا يې ژوره ساه واخيسته او د دعا لپاره يې شنډې پرانيستې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خدای ج دې يې وبښي.
- امين.
متين د اوبو کوزه پورته کړه. څو غړپه اوبه يې وڅښلې او بيا يې زياته کړه:
- دا ښکلې سيمه کوم ځای دی؟
- ياره! موږ يې هم نه پېژنو، خو ستا له برکته مو دا ځای پيدا کړ.
متين مسکی شو او بله پوښتنه يې وکړه:
- دا سپين ږيری څوک دی؟
- دا سپين ږيری باز خان نومېږي او ستا ترېور دی.
- زما ترېور؟!
- هو! آمر صاحب چې کله ښه شوې بيا نور تحقيقات وکړه.
د ببري دې خبرې ته متين کمزوري خندا وکړه او نور غلی شو.

ببري جيب ته لاس کړ. په موټي کې يې زنغوځي (جلغوزي) رواخيستل. لمن کې يې واچول او د سپينولو پيل يې پرې وکړ. په لږ وخت کې يې دغه د غره مېوه سپينه کړه او متين ته يې وويل چې ويې خوري. د متين که څه هم ډېر خوراک ته زړه نه کېده، خو له مودو ملګري ببري يې نه شو خپه کولی. زنغوځي يې ترې واخيستل او دانه، دانه يې خولې ته اچول چې ناڅاپه جدي شو او هغه لوري ته يې وکتل. پر للمه يې سترګې ولګېدې. للمه د خېمې تر څنګ ولاړه وه او متين ته يې پټ، پټ کتل، خو چې پوه شوه، متين هم ورته ګوري، نو ژر يې دده له سترګو ځان پنا کړ او ورکه شوه.

د للمې له ورکېدو سره که ګوري چې له هغه لوري باز خان را روان دی او سيرلی يې هم تر غاړې نيولی دی. نري باد يې ږيره پر څيګر ايخوا

ديخوا کوله. کله، کله به د باد څپه دومره تېزه شوه چې د پټکي شمله به يې هم شاته ترې واړوله. موده وروسته د هغه نښتر لاندې را ورسېده چې معمولاً به تل هلته کېناستل. باز خان ببري ته وويل چې دا چاړه در ونيسه. ببري ترې وپوښتل:
- په دې باندې څه کوې؟
- که خدای کول، دا سيرلی حلالوم. متين به يې اول ينه وخوري او وروسته غوښه، خو داسې نه وي چې د ملا نصرالدين په شان پر تول سيرلي پښې راتاو کړي.

د باز خان دې خبرې ته ټولو وخندل. کله چې د خندا زور کم شو، نو ببري ورته وويل چې سيرلی مه حلالوه، ځکه متين اوس ښه دی، خو سپين ږيری چې د يوې خبرې سړی و، ورسره ونه منله او د سيرلي پر غاړه يې چاړه د الله اکبر له ناري سره سمه راکش کړه او حلال يې کړ.

کله چې يې د سيرلي نه څرمن واړوله، ټوک، ټوک يې کړ، نو ينه يې للمې ته ورکړه چې متين ته يې په غوړيو کې سره کړي. للمې هغه د غوا په غوړيو کې سره کړه. پلار ته يې غږ کړ چې ورشي او وريې وړي. پلار يې ورغی او څو شيبې وروسته يې د ينې کاسه د متين مخې ته کېښوده. متين مننه ترې وکړه او ويې ويل:
- زه به دې هېڅکله دغه حق پر ځای نه کړم، ځکه ته مو دا څو ورځې ډېر په عذاب کړې... باز خان يې خبره پرې کړه:
- که خدای کول، تر څو چې ښه شوی نه وې، تر هغو پورې دې دا خپل کور دی او همدلته به اوسې.

متين او ببري سره وکتل او بيا دواړه باز خان ته مسکي شول. ددوی له سپين ږيري سره ښه ساعت تېر و، ځکه هغه به ټوله ورځ د متين د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشالولو لپاره د ځوانۍ کیسې کولې او هغه کیسې به یې هم ورته کولې چې ځنګه به یې پر اوښانو د ځدرانو له غرییزو ځنګلونو نه په قاچاقي لارو تمبې (چتراش) وړلې او ځنګه به یې د ظاهر شاه پاچا له عسکرو نه ځان ساته.

یوه شپه یې له خېمې نه د باندې لېمڅي هوار کړی و. د چرګانو له بڼکو نه ډک بالښتونه یوې او بلې خواته ایښي وو. متین په کټ کې، ببری او باز خان لاندې پر لېمڅي ناست وو او ډېر یې لګولې وې چې باز خان د ظاهر شاه د یوه عسکر د نیولو کیسه ورته کوله. متین او ببري ډېره په خوند اورېده.

ده ویل چې یوه ورځ د ظاهر شاه عسکرو پر تمبو بار اوښ رانه ونیو او زما خپلخانې ته خدای ج له همدې اوښ نه روزي ورکوله. ما به چې له دې خوا نه د اوسني پاکستان د ټل سیمې ته بار یووړ، نو له هغه خوا به مې د بار پر پیسو د کورنۍ لپاره ګوړه، چای، رختونه (ټوکران) او ... سامان راوړ، خو کله چې عسکرو اوښ رانه ونیوه، نو په زړه کې مې وویل: لکه چې اوس دې خپلخانه له لوږې مري.

همدې فکر مې په مغزو کې ځای ونیوه. بالاخره همدې فکر کولو دې ته مجبور کړم چې د ظاهر شاه د وخت یو عسکر وتښتوم او په بدل کې یې اوښ را خلاص کړم.

که خدای کول، نیمه شپه وه چې یو عسکر په پیره کې ولاړ دی او له ځان سره ناري وهي: کې ستې؟ کوجا میرې؟ زه په پارسۍ مارسۍ سم نه پوهېدم، خو له دې ټکو سره بلد وم، ځکه دوی به ټوله شپه دا ناري وهلې، خو هغه چا به زیات غورځي (ناري) کول چې د ټوپک پر ځای به

کوتک ورسره و. دې پیردار هم زیات غورځي کول. یوه شوم چې ټوپک ورسره نشته او یوازې کوتک ورسره دی.

باز خان شاته مخ واړوه. لاړې یې تو کړې او بیا یې کیسې ته دوام ورکړ: عسکر همدا غورځي کوي او زه د شا لخوا غلی، غلی ورغلم چې د پښو کړپې مې وانه وري، خو چې کله ور ورسېدم، نو په یوه لاس مې د هغه خوله ورته بنده کړه او په بل لاس مې یې مغزی تاو کړ. په دې ترتیب مې سرې ځملاوه او په پټکي مې یې خوله او لاسونه ور وتړل. نه زور و، نه خوښه، خو عسکر روان و چې بالاخره مې له هغه ځایه راوویست.

بله ورځ مې عسکر له اوښ سره بدل کړ. ماته یې خپل اوښ راخوشې کړ او دوی ته مې عسکر ورپرېښود.

متین ځان سره کش کړ. خوله یې وازه کړه. اررمۍ یې وکړ او بیا یې وویل: دا خو ولا ډېره جالبه او خوږه کیسه وه.

له دې وروسته سپین ږیري باز خان متین ته وویل چې له نورو ورځو نه ښن ډېر ښه یې. انشاالله زر به ښه شې، خو دا راته ووایه چې په ځدرانو کې د کوم ځای یې؟

متین لږ غلی شو. بیا یې زر خبرې پیل کړې:

- زه په اصل کې د تنګي ځدرانو د "غورمې بولی" یم. (دا په ځدرانو کې ځان ته یوه پلارینه (قبیله) ده.) پلار مې سلام نومیږي. له نیکونو راهیسې په خوست کې ژوند کوو او هلته اوسېږو.

باز خان له خولې نه د ږیري ویښته لرې کړ او پرله پسې یې بله پوښتنه وکړه:

- کوم سلام؟ هغه د زرمیر زوی به نه یادوې؟

- هو، زرمیر زما نیکه و کنه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره باز خان پاڅېده. متين يې پر تندي ښكل كړ او زياته يې كړه چې (كه خداى كول) سلام د دوى سكه خوريې دى او له دوى سره يې ښه تګ، راتګ كاوه.

له دې وروسته اوږده چوپتيا خوره شوه او باز خان هم په فكرونو كې ډوب تللى و. سپوږمى له غرونو اوښتې وه او اسمان له رڼو ستورو ډک و. د ابشارونو اواز پر غوږو خوږ لګېده. روانو اوبو به ډبرې سره جنګولې او ځپو يې په غرونو كې انګازې خورولې. متين، ببرى او باز خان غلي ناست وو. بالاخره دغه اوږده چوپتيا باز خان په دې جمله ماته كړه: نو اوس مالومه شوه چې تاسو طالبان نه ياست. متين او ببري يوه او بل ته په وارخطايى سره وكتل او د سپين ږيري په خبره حيران شول.

سپين ږيري چې د دوى حيرانتيا وليده، نو ډاډ يې وركړ او ورته ويې ويل: كه خداى كول، تاسو بې غمه اوسئ. زه مرسته درسره كوم، خو چې پر ما وسله وال او يا بله ډله خبره نه كړئ. زامن او يو ورور مې پروسږ كال ووژل شول او يوازې دا يوه لور مې پاتې ده. لور مې يو خداى ځ لري او يو ما ، نور څوک نه لري چې ساتنه ترې وكړي.

د باز خان په دې خبره متين او ببرى هم غمجن شول. د لانټين پلته اخر ته رسېدلې وه. د پخوا په شان يې رڼا نه كوله. متين د لانټين په تته رڼا كې د باز خان څېرې ته وكتل. زړه يې پرې وسوزېده او له ځان سره يې وويل چې هر چېرته ځم، نو په غمونو اوړم. خولې له خندا ډكې وي، خو شپې او ورځې يې غمجنې. ستا د خوښى لپاره خوشالي كوي، خو له زړونو يې وينې څاڅي. جنګه درباندې لعنت شه چې هېڅ افغان ته دې خوشالي پرېښنبوده.

متين په همدې سوچونو كې و چې پيشو رامنډې كړې. د دوى تر مخ پر لېمڅي تېره شوه او باز خان هم غاړې تازه كړې. ببري لانټين ته لاس ور اوږد كړ. پلته يې پورته كړه او رڼا زياته شوه. متين وويل: پلته يې مه پورته كوه چې بيا تېل ډېر خوري، خو باز خان ور غبرګه كړه: پرېږده يې، څه د سړي سر به وخوري. دوى چې دا خبره بشپړوله، نو چرګ وزرونه وټپول او اذان يې وكړ. متين د لانټين رڼا كې په لاس تړلي ساعت ته وكتل او بيا يې وويل: اوهوووو...، دا خو څه كم يوه بجه ده. درځئ چې ويده شو.

متين كټ كې ناست و، ايله وغځېده. ببرى هم خپلې بسترې ته پورته شو. باز خان خپل څادر ټک واهه او د كور په لوري لاړ.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار د اذان وخت و. تياري ورو، ورو خپله لمن ته‌ولوله او په غرونو کې د تبر غږ اورېدل کېده. له دې ښکارېده چې چا د ځنګلونو ونې غوځولې. بل لورته به کله، کله د ماشينونو غږ او د يو څه شي د برمه کولو اواز راغلو، دا بيا په همدې غرونو کې د کروميټ ډبرو د کانونو خپل سري کيندنې رواني وې. کروميټ ډبره د خلکو لخوا په غيرې مسلکي ډول له کانونو را ايستل کېده او بيا به په موټرو کې پر قاچاقي لار پاکستان ته وړل کېده. په قاچاق کې له قاچاقبرانو سره د ولسوالانو او نورو چارواکو هم لاس و. پاکستان ته به چې ورسول شوه، نو هلته به پروسيس کېدله. په پيټيو کې منظمه بندېده او بيا د کراچۍ بندر له لارې په بېړيو کې نورو هېوادونو ته صادرېدله، خو د پاکستان په نوم، نه د افغانانو. ګټه او امتياز يې دواړه د پاکستان کېدل.

شين سهار له خېمې نه لږ هاخوا څو ځلې انګولا واورېدل شوه او وروسته داسې خرپى جوړ شو؛ تا به ويل چې چا څوک چپه کړې او تر ستونې يې نيولې.

باز خان چې خرپى واورېده، نو په بيړه يې تر بالښت لاندې ټوپک رواخيست او شکمن ځای ته يې ورمنډې کړې. ببرې هم بيدار شو. په اول سر کې وارخطا و، خو زر يې خپله وارخطايي ورکه کړه او په منډه په باز خان پسې ورغی. هلته په رسېدو باز خان دوه ډزه وکړل او د بوټو په منځ کې يې څه شی وويشتل. ببرې هم د تيږې شاته سنګر ونيوه، خو باز خان چې خړ سپی هم ورپسې و؛ په خندا راوګرځېده.

ببرې په حيرانۍ ترې وپوښتل:

- څه شی و؟

باز خان لږ څه په ساه کې لوړ و. په سترې غږ يې ځواب ورکړ:

- که خدای کول، په اوزو پسې لېوه راغلی و، خو دا ښه و چې سپی هلته و. لېوه يې راچپه کړی و. دی دې خدای ج ووهي.

ببرې ژوره ساه واخيسته او بيا دواړه يو ځای سره روان شول. للمه د خېمې په دروازه کې ولاړه وه او متين هم د ټوپک په ډزو پسې راويښ شوی و. په کټ کې وارخطا ناست و او فکر يې کاوه چې که کوم دښمن حمله پرې کړې.

کله چې متين ته ببری ورنږدې شو، نو ترې وې پوښتل:

- متينه څنګه يې؟

- نور ښه يم، خو زما زخمونه او لاس بايد ډېر زر ښه شي. د دښمن په منځ کې پراته يو او زه وينم چې ای ايس ای د طالب په جامه کې فعاليت کوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته بيړه مه کوه. خدای ج به هر څه اسان کړي. لاس خلاصولو ته دې څو ورځې پاتې دي. زخمونه دې هم نور ښه شوي او له خيره سره به زر پر خپلو پښو ودرېږې.

متين ږيره وګروله او زياته يې کړه:

- زما ږيره تخنيږي. هسې نه چې د سرېښو وخت راباندې پوره شي.

- څومره وخت يې پاتې دی؟

- څه باندې دوې مياشتې وخت ورته شته دی او د وېښتانو د ښه کېدو ضد دوا هم، همدومره وخت لري.

- انشاالله مونږ به له دوو مياشتو نه په لږه موده کې بريالي کېږو.

متين په غاړه کې اچولې مات لاس ته لږ زور ورکړ. ګوتې يې وښورولې. بيا يې نور زخمونه تر نظر تېر کړل. له پخوا اوس ښه و، خو کمزوري يې پر ځای پاتې وه.

د ببري پام شو چې باز خان بيا هغه غره ته مخامخ په فکرونو کې ډوب ولاړ دی چې څو ورځې مخکې يې ورته کتل او په هغه ورځ يې هم د نن غوندې په څېره کې غم ښکارېده. ببري متين ته اشاره وکړه او ويې ويل:

- باز خان مې څو ځله وليد چې هغه غره ته غمجن ګوري او تر ډېره ورته په فکرونو کې ډوب ولاړ وي... ببري لا دا خبره نه وه بشپړه کړې چې للمې غږ کړ:

- ابا وه ابا چای تيار دی.

باز خان سوړ اسويلی وکړ، خو چې پوه شو د متين دوی ورته پام دی، نو په زوره يې پر شونډو مسکا خوره کړه، تر څو متين او ببري ورباندې پوه نه شي او بيا په زنګېدلو قدمونو د دوی پر لوري ور روان شو.

دري واړه تر نښتر لاندې چای څښلو ته کښناستل. پيالې يې ډکې کړې او سپين ږيري په خيرن واسکټ لاس ننويست. يو موټی زنغوځي يې متين ته ورکړل او يو موټی يې ببري ته. باز خان نسوار تو کړل. پر خوله يې اوبه ورغړولې. بيا يې زنغوځی تر چينجنو غاښونو لاندې کېښود او ټس يې ترې پورته کړ.

هلته متين هم شخوند وهل پيل کړل او له دې سره سم يې وويل:

اوممممممممم ولا چې ډېر خواږه دي، ښه اورته (وريته) شوي دي.

هاخوا ببری له خرسنې ډوډۍ ګوله وکړي او بيا له پيالې نه سرپ پورته کړي.

کله چې چای وخوړل شو، سپين ږيري للمې ته غږ کړ:

- لالمې! راشه د سلام له زوی متين سره سترې مه شې وکړه، دی خو زمونږ خوريې کېږي.

د متين زړه په ټوپونو شو. په څېره کې يې وارخطايي وليدل شوه، په لږ بدلې غږ يې وويل:

- هيڅ کېسه نه ده.

- هلته په خوست کې به بيا عزيزانو ته وايې چې له باز خان کره تللی وم او په سترې مه شې هم نه پوهېدل

للمې غږ واورېده، خو لږ پسې ورکه شوه. سپين ږيري غاړه تازه کړه او بيا يې ور غږ کړ چې زر راشه.

لږ څنډ وروسته للمه راغله. متين ته يې لاس ورکړ او ورته ويې ويل:

- سترې مه شې.

- جنتي شې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متين لاندې كتل. للمې ببرې ته مخ ور واړوه او له لرې نه يې سترې مه شي وركړه.

- وروره سترى مه شې.

ببري هم په داسې حال كې ځواب وركړ چې لاندې ځمكه يې ګروله.

كله چې للمه روانه شوه، نو متين د شلخوا غلي پسې وكتل او له وارخطايۍ نه يې د زړه دربى دومره تېز و چې په اصطلاح پر خپلو غوږو يې اورېده.

ټول غلي ناست و. باز خان د نسوارو كوټې په هنداره كې خپل مخ ته وكتل. پر پزه يې ببر وېښتان ولاړ و. له هغو نه يې اوږد وېښته په ګوتو كې ونيو او له بېخه يې وويست.

متين د للمې په فكر كې و چې پرون يې ولې پټ، پټ ورته كتل. كه يې پلار ورباندې پوه شي او يا يې ووينې، نو دده حيثيت به نه يوازې د دوو پيسو شي، بلكې د ژوند څكه ولاكه ځيني وكړي.

بل لور ته ببرى همداسې د ځمكې په ګرولو اخته و او ليكې يې په كې ويستې. يو غټ مېږى راغى او پر لنګې يې وچيچه. بې اختياره يې لنګى په شپېړه وواهه. شرك ته يې متين او باز خان هم ته متوجه شول. دې صحنې ته تر يوې شيبې درې واړو ښه وخندل.

چې د خندا زور كم شو. څو شيبې غلي ناست وو. متين يو وار ببري ته وكتل او بيا يې له باز خان نه وپوښتل:

- ماما؛ تا د شپې ويل چې زامن او ورور دې ووژل شول او يوازې يوه لور در پاتې ده؛ په خپل مرګ مړه شوي او كه بله پېښه وه؟

د باز خان پر شونډو مسكار وركه شوه. تر څو شيبو پورې غلى و. بيا يې متين ته په سرو ستركو وكتل او ويې ويل:

- كيسه ډېره ترخه ده، خو درته وبه يې كړم.

متين په كټ كې ځان سم كړ او ببري هم د ځمكې ګرول پرېښودل.

سپين ږيري باز خان لاړې تېرې كړې او كيسه يې داسې پيل كړه:

- په دې غره كې مې د اوزو او پسونو يوه لويه رمه لرله. دغه رمه زما، زما د ورور او زامنو ډېره لويه هستي وه. د هغه رمې په بركته مو د زنګوځيو ډېر ځنګلونه واخيستل. رمه به مو په ژمي كې ستاسو د بوليو د منطقې (سيمې) له لارې، د ښنګوستي (په تنګي ځدراڼو كې د درې نوم دى) په دره ننوويسته او د ځمبخې پر كنډو به مو خوست ته اړوله تر څو ژمى هلته وي، ځكه چې په ژمي كې د خوست هوا مناسبه وي.

باز خان غلى شو. د اوبو كوزه يې پر سر واړوله. اوبه يې وڅښلې. له اوبو څښلو وروسته يې د څادر په څنډه خوله پاكه كړه او كيسې ته يې دوام وركړ.

په اوړي كې مو بيا دا رمه له خوست نه بېرته دې غرنۍ منطقې ته راوسته او ټول اوړى مو كله په يوه غره او كله په بل غره كې څروله چې زما ورور او زامن به په مياشتو، مياشتو ورپسې وو. دوى هم خوشال وو، ځكه پيسې يې ګټلې. خو يوه ورځ په هاغه مخامخ غره كې (هغه غر يې ور وښود چې دى به غمجن ورته ولاړ و.) مې درې زامن او يو ورور په رمه پيسې وو چې د امريكايانو جيټې راغلې او بمبار يې پرې وكړ.

كيسه دردناكه وه. سپين ږيرى غلى شو. د ستركو په كونج كې را روانه اوښكه يې پاكه كړه. شاوخوا يې وكتل او له لرې چوپتيا وروسته يې په ژړغوني غږ زياته كړه:

كه خداى كول، بمبار دومره سخت و چې پر غره يې اور بل كړ. بمبار د شپې له څلورو نه د ګهيځ تر اتو بجو روان و. دا څوترې بمبار چې كله غلى

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو خان مې یوازې ور ورساوه، ځکه په دې منطیقه کې ډېر څوک ژوند نه کوي.

هلته په رسېدو مې په داسې څه سترګې ولګېدې چې په ټول عمر ورسره نه وم مخامخ. داسې نه وه چې پر ما سختې نه وې تېرې یا مې مړي او زخمیان نه وو لیدلي. د جهاد په دوره کې مې ډېر سخت حالتونه لیدلي وو، خو دې حالت هغه ټول رانه هېر کړل.

زامن او ورور مې پاک سوزېدلي وو. داسې لوبه یې پرې کړې وه چې نه پېژندل کېدل او نه هم د راوړلو وو، نو مجبور شوم چې هلته یې تر خاورو لاندې کړم. خدای ج دې ددوی شهادت قبول کړي.

متین او ببري ورپسې امین کړه.

باز خان له ګوتو ټکونه پورته کړل او کیسې ته یې داسې دوام ورکړ:

له څلورو سوو نه زیاتې اوزې او مېږې وې چې په دې کې یوه هم ژوندۍ نه وه پاتې. که خدای کول، پر دې پېښه د خوست عزیزان خبر شول. دوی خبریالان دي که څه بلا له ځان سره راوستل. غره ته چې د موټر لار نشته، نو په پښو یې مزل ور وکړ.

څو شپې وروسته زما وړه ریدیو (راډیو) ده، په هغه کې مې خبرونه نیولي وو چې دا واقعه یې اعلان کړه. ویې ویل چې د هغه وخت بادشاه (جمهور رئیس) حامد کرزي کمیسیون که څه بلا ورته ټاکلی، تر څو مالومه کړي چې رښتیا یې د وطن خلک (ملکیان) وژلي او که طالبان دي، خو د کرزي بادشاهي هم د هوا ګزول وو؛ نه یې کمیسیون مالوم شو او نه یې ممیسیون.

د باز خان کیسه پای ته ورسېده. ببري او متین هم دده پر غمجنه کیسه ساړه اهونه وویستل.

متین او ببری پنځه څلوېښت ورځې هملته وو. د متین زخمونه اوس ښه شوي وو او لاس یې هم خلاص کړی و. متین به سهار وختي له لمانځه وروسته د منډې تمرین کاوه، تر څو یې بدن وده وکړي او په راتلونکې کې ستونزه احساس نه کړي.

بل خوا ببری له باز خان سره و. که هغه به د لرګیو په راوړلو پسې تلو، نو دی به سم ورسره و او که بل کار به یې کاوه، نو هم یې له څنګ نه، نه جلا کېده.

یوه ورځ باز خان او متین د سهار په خړه کې د لرګیو په راوړلو پسې له کوره ووتل. متین چې له خوبه راویښ شو، نو د اوبو ډکه کوزه ورته

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابنبي وه. هغه يې ور واخيسته. اودس يې تازه او لمونځ يې ادا کړ. له هغه وروسته بيا هوار ځای ته لاړ او منډې وهل يې پيل کړل.

للمې د سهار چای لپاره ډېر انتظار ورته وکړ چې را به شي خو متين پسې ځنډ کړ. بالاخره للمه مجبوره شوه چې پسې ورشي او چاى څښلو ته يې راوغواړي، خو چې هلته ورسېده، نو د متين د ځوانی په ليدو دا هر څه ترېنه هېر شول، ځکه متين اوس بيا د ګل په شان په غوړېدو و. متين له پخوا نه ښکلي او دنګه ځواني لرله. تک تور وېښته او طبيعي تورو سترګو يې د ډېرو خلکو پام ځان ته اړوه؛ للمه خوارکۍ خو لا پر ځای پرېږده.

متين په منډو سر و. ځان يې ښه سترى کړى او خولې يې پر مخ روانې وې. للمې هم ښبتر ته په داسې حال کې ډډه ووهله چې دده ورته پام نه و. دغه شيبه له ښبتر نه د للمې پر اوږه وچ ډکی راولوېده. په دې سره هغه لکه له خوبه چې راويښه شي، په ځای کې سپکه وغورځېده او ځان ته يې پام شو. زر يې ځان سره سم کړ او متين ته يې ورغږ کړ چې چاى څښلو ته راشي.

متين ځای پر ځای ودرېده. حيران يې ور وکتل او ويې ويل:

- ته دلته څه کوې؟

- تا پسې راغلم، چای تيار دی.

متين اوتر، اوتر شاوخوا وکتل او بيا يې زياته کړه:

- ته ورځه چې ماما دوی راشي بيا به يې وڅښنم.

- نه، اوس به راسره ځې، ځکه ابا بيا غصه کېږي او وايي چې تا تر اوسه چای ولې نه دی ورکړی.

متين ورغی. يوه شيبه يې په خړو، خړو ورته وکتل او بيا يې په ترخه لهجه وويل:

- ته ښه کار نه کوې چې په ما پسې راځې ځکه زه يو نر يم او ته ښځه.

- ما خو پردي چاته غږ نه دی کړی چې چای ته راشه او اوس خو مې تروړزی هم کېږي، نو ولې درپسې رانه شم؟

وروسته يې جيب ته لاس کړ. پر ګلانو جوړ دسمال يې رواخيست. متين ته يې ورکړ او بيا يې زياته کړه: ها، دا واخله. تاته مې جوړ کړی چې ستړی کېږې، نو بيا به خولې پرې پاکوې. بل چې دومره منډې وهې او ځان ستړی کوې، خو راځه له ما سره د اوبو ژی راوړه، نو ښه ورزش به دې کېږي.

د للمې پر دې خبره د متين رنګ له غصې سور واوښت، خو چې للمې دده غصه او وارخطايي وليده، نو ښه ډېر يې ورته وخندل او په تلو کې يې له خندا نه په ډکه خوله وويل: څومره ساده يې.

للمه روانه شوه. متين تر هغې پسې کتل، تر څو هغه ترې پناه شوه. بيا يې په لاس کې ورسره دسمال سترګو ته ايخوا ديخوا واړوه. ښايسته و. خوند يې ورکړ او د هغې خبره هم ورياده شوه چې شيبه وړاندې يې ورته وويل: کله چې د منډې په وخت کې خولې کېږي، نو بيا يې پر دغه دسمال پاکوه. دا مې ستا لپاره جوړ کړی.

متين ورو، ورو د للمې په فکر کې ډوب شو. د هغې تورې سترګې وريادې شوې، ښايسته ورته ويسېدې. دومره ښايسته چې زړه يې بې واره حرکت تېز کړ او په ساه کې هم ورسره لوړ شو. يو څه يې محسوس کړل، داسې لکه د هغې خندا چې اوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متين چې کله ځان ته پام شو، نو ځان يې ملامت کړ او ويې ويل چې ته يو پوليس يې او پوليس بايد هېڅکله داسې غلطي ونه کړي. هر پوليس ته اول ګورنۍ او بيا هېواد ور تر غاړې دی.

متين لکه ليونی ځان ته ګډ و او خبرې يې کولې. همدا شيبه دوی هم راورسېدل. ببري د لرګيو پنډ پر شا و او غږ يې پرې وکړ:

- وه متينه! څنګه له ځان سره ګډ يې؟

متين د غږ په اورېدو وارخطا شو او خبره يې په هسې، هس، هـ... کې تېره کړه، خو ببری پوه شو چې متين څه ستونزه لري، ځکه د ملګري په خوی تر ټولو ښه د هغه نږدې ملګری پوهېږي چې بيا د ببري او متين په شان له وړوکوالي نه سره ملګري او يو ځای لوی شوي وي.

ببري ترې وپوښتل چې چای دې څښلی او کنه؟ خو متين ورته وويل چې زه تاسو ته متل وم، تر څو تاسو هم راشئ او يو ځای يې سره وڅښو.

باز خان پر لېمڅي ناست و چې دوی هم ورغلل، خو باز خان په ترخه لهجه متين ته وويل چې تا ولې چای نه دی خوړلی. متين په ځواب کې ورغبرګه کړه: چې تاسو راسره نه ياست، يوازې چای خوند نه راکوي. بالاخره درې واړه چای څښلو ته کېناستل او هر يوه له خپلې پيالې نه سړپ پورته کاوه.

متين ببري ته مخ ور واړوه او ويې ويل:

- زه او ته بايد سبا په خپل کار پسې لاړ شو، ځکه زه نور ښه يم او ارام ته ضرورت نه لرم او...

د متين پر دې خبره ببری حيران شو، د هغه خبره يې پرېکړه:

- خو زه دې وينم چې ته لا ارام ته اړتيا لري، نو ولې دې بيړه شوه؟

متين دا ځل لږ په ترخه لهجه ځواب ورکړ:

- زه نور ښه يم . بايد کار مخکې يوسو او هر څنګه چې کېږي، سبا نه پاتې کېږو.

باز خان ببري ته مخ ور واړوه، خو هغه سترګک ورته وواهه چې څه مه وايه.

ورځ تېره شوه او پر وطن شپه راغله. متين په دې پلمه چې سبا وختي ځي، تر نورو شپو مخکې پرېوت. سپين ږيری هم پاڅېده. څادر يې ورسره واخيست او ويده کېدو ته لاړ. ببری هم له ناکامه کټ ته پورته شو او اوږدې پښې وغځېده.

متين چې هر څومره ځان ويده کاوه، خو خوب نه ورتلو. د للمې يوه، يوه خبره وريادېده. ددې تر څنګ که څه هم ده ځان داسې ښوده چې زه يې په کيسه کې نه يم ، خو چې کله به د هغې د سپوږمۍ په څېر ښايسته څېره او له هوسۍ نه پور کړي تورې سترګې وريادې شوې، نو زړه به يې په سينه کې په ټوپونو شو او د هغې د بيا ليدو تلوسه به ورسره پيدا شوه. بل به چې سبا ته د تګ خبره وریاد شوه، نو نه پوهېده چې ولې ددې ځای نه پرېښودو پسې خپه کېږي او ولې يې زړه نه غواړي چې دا ځای پرېږدي. په دې کش مکش کې يې څو ځلې پر ځان ايت الکرسي چوف کړه، تر څو له دغه وسوسو نه خلاص شي. کله به پر يوه ډډه شو او کله پر بله ، خو تر اخره نه ويده شو او نه يې هم د للمې له يادونو ځان خلاص کړ.

د سهار له ملا اذان مخکې چرګ خپل وزرونه وټپول او بانګ يې وکړ. متين هم له غره نه پناکېدونکې سپوږمۍ ته کتل او په زړه کې يې بې اختياره تېره شوه چې کله زه لاړ شم، نو دې سپوږمۍ ته به ګورم او کېدای شي چې په هغه شپه للمې هم ښايسته سترګې ور پورته کړي وي. ددې خبرې په کولو سره متين په کټ کې نېغ کېناست. توبه، توبه خدايه توبه...

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

توبې يې وويستې. د سهار يخ باد پرې ولګېده. خوند يې ورکړ او له ځانه سره يې وويل چې دا باد به د للمي پر خېمه هم لګېدلی وي، ځکه به خوندور ښکاري.

متين د للمي په مينه کې کراره کراره ډوبېده. ده هېڅکله دا ډول حالت نه غوښته. نه پوهېده چې له للمي سره يې مينه ده، خو د هغې په وريادېدو به يې زړه درد وکړ او بل ډول خوږ احساس به يې کاوه.

متين ټوله شپه د للمي په مينه کې غرق و. حال يې د مجنون غوندې و.

متين هڅه کوله چې دی يو پوليس دی او پوليس بايد په هېڅ ډول د داسې څه قرباني نه شي چې هم يې نوم بد شي او هم يې د اصلي هدف مخه ډب کړي، خو دلته متين هم ناتوانه و، زړه يې داسې څه کول چې دده په وس نه و پوره.

متين دغه غربيزه سيمه چې پخوا يې هره ونه او بوټی ورته دښمن ښکارېدل، خو نن ورته د للمي پر سر بوټي، ونې او کاڼي له رنګينيو نه ډک و او په فکر کې يې له دې هر څه نه ښکلاګانې ورېدې.

باز خان له نورو ورځو نه للمه وختي له خوبه راويښه کړه او ورته ويې ويل چې پاڅي؛ چای وختي تيار کړي، ځکه متين دوی روان دي.

للمي چې دا غږ واورېده، نو د سترګو له غړولو مخکې يې په زړه کې سوي څړيکه تېره شوه. د بېلتانه غږ بد پرې ولګېده او بيا يې خپل پلار ته له خوب نه په ډکو سترګو حيران، حيران وکتل. خو پښتنه پېغله وه، نو ځکه يې له خولې نه ولې او څنګه کلمې ونه وتلې.

للمي چې لمونځ ادا کړ، اول يې د زړه د صبر دعا وکړه او بيا يې متين ته د خير او دده د ښه ژوند لپاره خدایج ته زارۍ وکړې. وروسته پاڅېده. په بيړه يې چای تيار کړ. د متين او ببري د سفر لپاره يې د غوا په غوړيو

کې له خيشتو (لندو) اوړو نه د کلچو په شان ټيکالي پاخه کړل او په دسمال کې يې ورته غوټه کړل.

له چای څښلو وروسته باز خان متين ته وويل چې که خدای کول، ته لا ښه شوی نه يې، خو ضد کوې. متين ځواب ورکړ چې بيا بيخي پرې ناوخته کېږي. کېدای شي چې هوا يخه شي. د هرې ورځې په تېرېدو دا ماموريت سختيږي. شپې يې ډېرې وتلې دي او دلته له دې زيات اوسېدل ورته ښه نه دي.

- کوم لوري ته ځئ؟

- سره کوښښ ته.

باز خان له چای نه غړپ وکړ او بيا يې بې له مقدمې زياته کړه: که خدای کول، دغه د پاکستان جاسوسان دي او که ای ايس ای ورته وايي، ډېر خطرناک خلک دي، ځکه دوی د ځدراڼو په سيمه کې د زياتو خلکو زامن، ورونه او پلرونه برمته (يرغمل) کړي. دا کار يې ددې لپاره کړی چې که کوم څوک کار ورته ونه کړي، نو برمته کړی کس سمدلاسه وژني او هغه کس مجبور دی چې د خپلې کورنۍ د ساتنې لپاره د دوی هر امر ومني. ددې تر څنګ د مرستې خلک هم په کې شته، خو که موقع پيدا شي او يو څوک يې ملاتړ وکړي.

که څه هم د متين فکر د للمي په ليدو کې و، خو بيا يې هم د باز خان پر خبره غور وکړ او ترې ويې پوښتل چې دا کسان به سړی څنګه مالوم کړي؟

باز خان د لونګۍ پر شمله له ګيږې نه د چايو څاڅکي پاک کړ او بيا يې زياته کړه: که خدای کول، زه کوښښ کوم چې تاسو ته د مرستې لپاره يو څوک پيدا کړم. تر اوسه برياڼلی شوی نه يم، ځکه تاسو ناڅاپي روان

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی، خو تر څو چې تاسو هلته رسیږی، نو زه به هم یو څه وکړم. بل مو دي ته هم فکر وي چې هغه منطقه د جبار ده او جبار ډېر ظالم سړی دی. په دي منطقه کې يې خلکو ته زیاتې ستونزې او کړاوونه ورکړل.

په همدې خبرو، خبرو کې چای وخوړل شو. د متین که څه هم تګ زړه نه غوښته، خو اوس پښتو او غیرت نیولی و. یو خوا دنده ور تر غاړې وه او بل يې له خولې وتلي وو چې نه پاتې کېږي.

ببری بیا د متین لپاره خپه و، ځکه ویل يې چې متین تر اوسه لا سم نه دی ښه شوی، داسې نه چې د وسله والو پر ضد د عملیاتو پر مهال څه پرې ونه شي او ځانونه د خپلې بې غورۍ قرباني نه کړي.

باز خان پاڅېده او زیاته يې کړه: که خدای کول، چې یو ځل مو د تګ نیت کړی وي، نو بیا پر ځانونو مه ناوخته کوئ.

متین او ببری له ځایه پاڅېدل. هغه دوه ټوپکونه چې له وسله والو نه ببري اخیستي وو، یو متین واخیسته او بل ببري. سپین ږیري باز خان بیا نه یوازې شاجورونه له مرمیو ورته ډک کړل، بلکې اضافي شاجورونه يې هم ورته وسپارل او دا يې متل ورته وکړ چې: "وسله که بار ده، خو په کار ده."

دوی چې له باز خان نه رخصت اخیست، للمه هم راورسېده. ببری څو ګامه لرې لاړ. متین ته يې وویل چې څو شېبې به پاتې شوی وای، خو متین ځواب ورکړ چې اوس ځم او بل وخت که مې موقع پیدا کړه، نو بیا به راشم.

للمې متین ته غوټه ورکړه. ها دا در واخله. خامخا پر لاره به ورېږي شئ.

متین چې غوټه ترې واخیسته، نو د خدای په امانۍ په خاطر يې لاس ور اوږد کړ. للمې لاس ورکړ، خو دا ځل متین د هغې لاس ته غلې زور

https://momandpublications.com

ورکړ او بیا يې پرېښود. دغې زور د للمې زړه ته د برېښنا غوندې ټکان ورکړ او دغه شارټې د مینې وه، ځکه ښه پرې ولګېده.

متین هم له باز خان نه رخصت واخیست او روان شو، خو د متین دغه تګ د للمې پر زړه د غمونو بار واړوه او متین هم د للمې نه د لرې کېدو پر وخت داسې محسوسوله لکه هر قدم چې پر ماتو شیشو ږدي او د شیشو د درد څړیکه ان په زړه کې هم محسوسوي. باز خان او للمې همداسې له شا پسې کتل. متین چې کله درې ته کوزېده، نو شاته يې مخ واړوه او دوی ته مسکی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین له ټولې ورځې مزل وروسته پر یوه لوړه کېناست او ډېرې ته یې ډډه ووهله. له ستړیا نه یې رنګ سپین تښتېدلی او په ساه کې لوړ و.

ببری هم راورسېده او په ستړي غږ یې پوښتنه وکړه:

- اوس څه کوو؟

- مزل... خو ته صبر چې زه نقشه وګورم.

متین جیبي نقشه پرانیسته. د کانتور پر کرښو چې د غرونو لوړې څوکې مالوموي؛ ګوته تېره کړه او ویې ویل: سره کوېښ ته لا لار پاتې ده. موږ باید په لږ وخت کې ځانونه ورسوو. دښمن هوښیار دی چې دام راته وانه چوي.

ببري غلي وویل:

- خو د لمر سترګه په ډوبېدو ده.

- تر ماښامه باید مزل وکړو. متین له دې خبرې سره پاڅېده او روان شو.

د متین بدن که څه هم ښه شوی و، خو کمزوري یې لا پاتې وه. ببری پوهېده چې په مزل کې ستړی کېږي، خو بیا هم هڅه کوي چې دنده ښه ترسره کړي او لار په لږ وخت کې ووهي. دواړو د ماښام تر ناوخته مزل وکړ. وروسته د اوبو تر څنګ په یوه شنه ساحه کې تم شول. تر سبا پورې همدلته پاتې شول او دمه یې جوړه کړه.

کله چې د ماخستن د ډوډۍ وخت راورسېده، ببری ولاړ شو. په پتکي کې یې اوبه راوړې. وروسته یې د دسترخوان په ډول دسمال هوار کړ او هغه کلچو ته ورته ټیکالي یې خپل او د متین مخې ته کېښودل چې للمې د سفر لپاره ورته پاخه کړي وو.

متین چې دا ولیدل، نو یو ځل بیا للمه وریاده شوه او د هغې په بېلتانه کې یې ځان ډېر بدمرغه محسوس کړ، خو له دې سره، سره یې پر ځان زور راوست، تر څو ببری پرې پوه نه شي.

متین له ډوډۍ خوړلو وروسته ببري ته وویل چې زه پیره کوم او ته ویده شه. ببري که څه هم ټینګار وکړ چې زه پیره کوم او ته ویده شه، ارام ته اړتیا لري، خو متین ورسره ونه منله.

ببری د بالښت پر ځای ډېره تر سر لاندې کړه او پرېوت. ستړی و. څو شیبې وروسته په دې نړۍ کې نه، بلکې د خوب په غېږه کې وو، خو متین ویښ او پیره یې کوله. پر زړه او ذهن یې نه یوازې د للمې غم حملې کولې، بلکې له دې وړاندې چې څه د ژوند ترخې پرې تېرې شوې وې؛ یوه، یوه وریادېده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یتیم کېدو رانیولي، د غربت تر سختو شپو، پولیسو ته ورتګ او بیا تر نن پورې چې کوم تکلیفونه او ستونزې د خپل وطن او خلکو لپاره زغمي، دا ټول یې یو، یو فکر ته ورغلل، خو پر دې ټولو سربېره یې د للمې غم پر زړه بل ډول اثر کړی و او تر ټولو خوږ ورته ښکارېده.

د فکرونو دغې اوږدې لړۍ پر متین باندې شپه نیمایي ته ورسوله او سپوږمۍ د اسمان په منځ کې پر تندي ولاړه وه. متین په دې نیت چې للمې به ور ته کتلي وي، تر اوږدې شیبې یې سترګې په سپوږمۍ کې ګنډلي وې او د هغې سیل یې کاوه. سپوږمۍ ته په کتلو یې نه یوازې د مینې لیونۍ تنده ماته نه شوه، بلکې د للمې غم یې پر زړه لا خپلې منګولې خښې کړې. د هغې ورکړې دسمال یې رواخیست، پر مخ یې واچوه. د هغې د پېغلتوب بوی ترې ورغی. خوند یې ورکړ. په همدې حال کې خوب غلبه پرې وکړه او په ناستې ویده شو.

سهار زیړ لمر ختلی و. متین او ببرې دواړه ویده وو. څو بیزوګان پر لوړه ناست وو او د دوی لورې ته یې ورې ډبرې رغړولې چې اخر یوه ډبره د ببرې پر پښه ولګېده. سترګې یې وغړولې. که ګوري چې په وطن زیړ لمر ولاړ دی. متین هم پر مخ دسمال اچولی او تیږې ته یې ډډه وهلې، ویده دی. په بیړه یې ټوپک ته لاس کړ، خو چې لوړ یې وکتل. پر بیزوګانو یې سترګې خښې شوې. بیزوګان هم له ټوپک نه ووېرېدل او په منډو شول. ببرې چې د دوی تېښته ولیده، نو د ټوپک شپېلۍ یې بېرته ټیټه کړه.

ببرې پر متین هم غږ وکړ، تر څو پاڅي چې ناوخته دی. متین چې له خوبه راویښ شو، نو په حیرانۍ یې ببرې ته وکتل چې څنګه په بیړه کې او بیا تر لمر ختو پورې په ناستې ویده پاتې دی. دسمال ته یې فکر شو. حیرانې یې په وارخطایۍ بدله شوه. ژر یې جیب ته کړ او په یو ډول سره

یې له ببرې نه د دسمال د پټولو هڅه وکړه، تر څو پرې پوه نه شي. په هغه متل کې یې څه ښه ویلي چې: (غل په غره کې نه ځایېږي.) متین په وارخطایۍ سره د دسمال په پټولو ببرې شکمن کړ او پوه شو چې خامخا د کاسې لاندې نیم کاسه شته.

دواړو بیا ټوپک اوږو ته واچول او مزل یې پیل کړ. د متین ستراتیژي دا وه چې له یوې خوا په لنډه لاره خپل هدف ته ورسیږي او بل لور ته یې پر سمو لارو، ځکه مزل کول نه غوښتل چې دښمن به یې د هدف مخه ډب کړې او دواړه به له منځه یوسي، نو له دې امله دوی ته د ځدرانو د غرونو پېچلي جغرافیي موقعیت پرېمانه ستونزې جوړې کړې وې. مجبور وو چې د هېواد او خلکو د ژغورلو لپاره یې دا هر څه زغملي وای.

له ببرې سره اوږد لرګی ورسره و. د کوزېدو په وخت کې چې به یې پښې وښویېدې او یا به پوه شو چې له غره نه په منډه کېږي، نو ځان به یې پرې تکیه کاوه. په یوه ځای کې چې دی او متین دواړه کوزېدل، نو ببرې پر لرګي ځان تکیه کړ. متین ته یې مخ ور واړوه او ویې ویل چې زه خو څو لنډۍ وایم. متین له ځان سره مسکی شو او بیا یې وویل: ستا له لنډیو نه هسې هم نه کېږي، پرې ورځه له خیره. ببرې شاوخوا وکتل او بیا یې لاندې لنډۍ وویلې:

زلفې دې دام خال دې دانه ده
زه خوار مرغه په دام د زلفو بندي شومه

د یار وصال کې ګرمي کېږي
ظالم بیلتون یې سرو لمبو ته کشوینه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

گودر ته ځي ورپسې ورشه
هغه به ژی په لېو ورو، ورو ډکوينه

متين چې کله وروستۍ لنډۍ واورېده، نو پوه شو چې ببري ده ته اشاره وکړه. د ببري پر وړاندې د متين رنګ له شرمه سور واوښت او په بنده، بنده ژبه يې وويل: ته څه، څه، څه ... بد کوې او دا څه وايې؟

ببرۍ چې د سوړ مزاج خاوند و، نو په خندا يې ځواب ورکړ: هسې ما خو لنډۍ درته ډالۍ کړې او نور مې هېڅ نه دي ويلي.

د متين رنګ که څه هم د ببري پر وړاندې له شرمه سور شو، خو پټه په زړه کې يې له لنډيو نه دومره خوند واخيست چې له دې وړاندې يې اټکل هم نه شو کولی. په تېره د ببري وروستۍ لنډۍ ډېر خوند ورکړ، په زړه کې يې بار، بار تکراروله چې:

گودر ته ځي ورپسې ورشه
هغه به ژی په لېو ورو، ورو ډکوينه

ببري هم له شوخۍ نه په ډکه لهجه په لنډۍ کې د منګي پر ځای ژی ورته ياد کړ، ځکه للمې به په ژي کې اوبه راوړلې او يو ځل يې متين ته هم ويلي وو؛ ته چې منډې وهې او ورزش کوې، نو له ما سره د اوبو ژی ولې نه راوړې چې له دې نه دې هم ښه ورزش وشي.

متين هم پر ځان پوه شوی و چې کرار، کرار يې زړه او ذهن د للمې مينه لاندې کوي. بل لور ته يې دې ته نيم زړه خوړ چې که په کلي او ګاونډ

کې خلک خبر شي، نو ده او دده کورنۍ ته به هېڅ ابرو او عزت پاتې نه شي. په پښتني ټولنه کې که څه هم پېغلې او ځوانان مينه کوي، خو د پېغورونو له امله د مينې اظهار نه شي کولی او نه هم په خپله خوښه د واده غږ پورته کولی شي.

په ډېرو ځايونو کې داسې ليدل شوي چې کوم زلمي او پېغلې په خپله خوښه واده کړی، نو د خپلې کورنۍ لخوا هم د ژوند تر اخره له پېغورونو نه دي خلاص او نور خپل خپلوان، خو يې پر ځای پرېږده. په ډېرو سيمو کې بيا داسې هم شوي چې کومې جينۍ په خپله خوښه د واده غوښتنه کړې، نو د پلار، تره او يا ورور لخوا داسې چلند ورسره شوی چې د مرګ تر کندې يې رسولې ده.

ځينې يې بيا د مينې راز هېچاته نه وايي. دغه د راز نه ويل اکثره وخت ددې لامل شوي چې د هلک يا جينۍ ژوند ورځ په ورځ تريخ شي. بالاخره په ورستيو کې خبره دې ته لاړه شي چې ځان وژنه وکړي او يا هم د کورنۍ لپاره نورې ستونزې په ميراث پرېږدي.

اوس نه يوازې متين د هغې په مينه کې د غرقېدو پر لوري روان و، بلکې للمه هم چې متين ترې راوتلی؛ دده له غمه يې ښه شيبه نه ده ليدلې. هر وخت يې يادېږي. ټل يې زړه غواړي چې د متين ديدن وکړي. غږ يې واوري. يو ځل بيا د سفر لپاره ټيکالې ورته پاخه کړي او بالاخره يې لاس ته غلی غوندې زور ورکړي.

که څه هم د للمې لپاره دغه غريبه وطن کشمير دی، خو چې متين په کې نشته او ترې تللی دی، نو دا سيمه ورته بلا ګرځېدلې. د هغه په وريادېدو يې اوښکې نه ټينګېږي او د متين په بېلتانه کې هره شيبه ورته د زهرو ګوټ غوندې ده، خو پر دې ټولو سربېره يې څه داده چې پلار يې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربانديٍ پوه نه شي او که چېرې پرې پوه شو، کېداى شي له مخې يې لرې او ځان ترې بې غمه کړي.

متين او ببرى په لوړو او ژورو کې له اوږده مزل وروسته يوه خوړ ته کوز شول چې د اوښکو په څېر رڼې اوبه په کې بهېدې. ببرى چې ډېر تږى و، نو په خېټه ورته پرېوت او په خملاستې يې اوبه وڅښلې، خو متين په لپه کې وڅښلې او تنده يې ماته کړه.

د اوبو په منځ کې ښايسته کبان ليدل کېدل. کله به يې يوې خواته منډې کړې او کله بله خوا. متين فکر يووړ او له لږ فکر وروسته يې ببري ته وويل چې ژوند ددې کبانو په څېر ښايسته دى، خو په سوله کې ژوند، نه د جنګ په ګرمو لمبو کې.

ببري اوبه ډېرې څښلې وې. په خېټه يې لاس کېښود او بيا يې د متين له خبرې سره خپله خبره غبرګه کړه: که زه او ته اوس په چکر دغه ښايسته غرونو ته راوتلي واى، نو څومره خوند به يې کړى و، خو اوس له دې ښکلې منظرې خوند نه شو اخيستلى، ځکه هره ونه، بوټى او کاڼى راته دښمن ښکاري.

دواړه په دې بهانه ګڼي چې خبرې کوي نور يې د ستړيا ايستلو مطلب و. د دوى تر منځ په خبرو، خبرو کې ببري له موقع نه په استفادې متين ته وويل چې زه يوه پوښتنه لرم، خو غصه کېږې به نه او ځواب هم درنه غواړم.

متين يوه شيبه ورته وکتل او بيا يې په مسکا وويل چې زه او ته له وړوکوالي انډيوالان يو. په دې دومره وخت کې زه کله تاته غصه شوى يم او که نن دا خبره کوې. څه وايې؟ پوښتنه دې وکړه.

ببري په شوخ نظر ورته وکتل او بيا يې په ډېره بېباکه لهجه وويل:

- هغه دسمال د چا و چې پر مخ دې اچولى و؟

متين چې د ببري خبره واورېده، نو په حيرانۍ يې وويل:

- دا پوښتنه ده چې تا وکړه؟

- هو! ځواب يې غواړم، ځکه له اول نه دې راسره منلې چې نه غصه کېږې.

- بل وخت درته وايم، اوس يې وخت نه دى او ...

ببرى چې له خولې نه پوچ و، نو په دې الفاظو يې د متين خبره پرېکړه:

- چې غل نه يې نو وارخطا ولې يې. متين جانه ما له اول نه په زړه کې ويلي و چې که له عملياتو نه په خير ژوندي راستانه شوو، نو د متين لپاره به دغه جينۍ غواړو او بيا به د خوستوالو ښايسته اتڼ داسې کوو.

ببري د رڼو اوبو تر څنګ په شګه کې اتڼ واچوه او له اتڼ سره يې دا سندره هم ويله:

شين راکټ په شګو کې پنچر دى
مور ته ناوي راکړى مازديګر دى

ببري له ځان سره په اتڼ کولو ښه ځان ستړى کړ او متين هم دده شوخۍ ته دومره وخندل چې له خندا نه يې تشي نيولې وو.

کله چې ببري اتڼ بس کړ او متين ته يې په ستړي غږ وويل:

- ځواب غواړم، ځکه نه پوهېږو چې بل وخت به مړه يو او که ژوندي.

متين چې د ببري شله توب وليد، نو پوه شو چې نه يې پرېږدي. بل لور ته د کيسي کول د متين لپاره ډېر ستونزمن و او له دې وړاندې له داسې څه سره نه و مخامخ شوى، خو بيا هم مجبور و چې د وړوکوالي او بيا په تېره د لارې ملګري ببري ته هر څه سپين، سپين ووايي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرې همداسې د متین خولې ته کتل چې کیسه کله پیلوي. متین لږ غلی شو. له وارخطایۍ نه یې لاړې تر ستوني تېرې کړې او بیا یې په رپېدلو شونډو ددې او للمې تر منځ تېره شوې کیسه ببري ته وکړه.

کله چې د متین د مینې کیسه پای ته ورسېده، نو ببري له ځان سره اوممممممممم اواز وکړ. سر یې وښوراوه او بیا یې متین ته په کتو زیاته کړه چې ما به مخکې له ښکلو کې درته وویل، نو پر تا به بده لګېده، خو اوس دې په خپله ولیدل چې د یوې غرنۍ پېغلې د زړه مارغه ستا پر سر کیناست او د خپلې مینې پاچا یې کړې.

متین او ببری لا د اوبو پر غاړه وو چې وړاندې اسونه وشنېدل. ببری وارخطا شو، خو متین تر لاس ونیو. په ټیټه ملا یې منډې کړې او دواړه په بوټو کې پټ شول.

اسونه رانږدې شول. د خوړ په تیږو کې یې خرپې جوړ کړ او وسله وال کسان پرې سپاره وو. متین د بوټو له منځ نه ورته کتل. پر اسونو سپاره کسان د وسله والو طالبانو په شان وو. ببرته یې په بوټو کې سر ټیټ کړ او ببري ته یې په پسپسي کې وویل چې پر یوه اس داسې ښکارېده لکه ښځه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ورسره وي، چې دا ښځه ورسره څه کوي؟ ببري په ټيټ غږ ځواب ورکړ: نه پوهېږم.

د اسونو د پښو خړپې ورک شو او وسله وال لاړل. متين لږ غلی و او بيا يې شاوخوا سيمه تر نظر تېره کړه چې هسې نه کوم يو يې پاتې وي، خو چې کله څوک په نظر نه ورغلل، نو له بوټو نه راووتل او ببري ته يې وويل چې دا خلک بايد تعقيب کړو چې چېرې ځي او څه کوي.

ببري لومړی د ورسره ټوپک شپېلۍ ته وکتل او بيا يې زياته کړه: هغوی پر اسونو سپاره دي او موږ پلي يو، نو څنګه به يې تعقيب کړای شو؟

متين شاوخوا وکتل. مخامخ د غره لوړې څوکې ته يې اشاره وکړه: بايد هغه ځای ته ځانونه ورسوو او له هغې نقطې نه کېدای شي چې دوی وڅارو.

د متين لونګۍ رنګه شوه. بيا يې پر سر کړه او ببري ته يې وکتل. هغه ورته وويل: اوس ښه شوه. له دې خبرې سره دواړو د غره لوړې څوکې ته حرکت وکړ. که څه هم هغې څوکې ته د ختلو لار خطرناکه وه، خو دوی بيا په کم وخت کې دغه لاره لنډه کړه او يادې څوکې ته يې ځانونه ورسول.

هلته په رسېدو متين له ببري نه اوبه وغوښتې. ببري اوبه ورکړې او ورته يې ويل چې کمې وڅښه ځکه ما هلته ډېرې څښلې دي، نو اوس مې په تشي درد دی.

متين له خولې نه د اوبو پټکی کوز کړ او شکر خدايه! غږ يې وکړ. خولې يې پاکې کړې. دوربين يې رواخيست. سترګو ته يې ونيوه. لاندې سيمې ته يې واچوه. ايخوا او ديخوا يې تاو راتاو کړ. له لږ ځنډ تاوولو وروسته يې اه غږ وکړ او ببري په بېړه ترې وپوښتل:

- څه شوي ؟

- هغه ښځه چې له وسله والو سره وه، اوس يې په شګو کې ښخنوي. لکه چې وژني يې.

د پېښې په ليدو د متين ستونی وچ شو او ببری هم وارخطا و. په وارخطايۍ يې ترې وپوښتل: اوس څه وکړو؟

متين څو شيبې غلی و، خو زړه يې صبر ونه کړ. دوربين يې رواخيست او لاندې يې په کې وکتل، زر يې له سترګو لرې کړ. د ښي لاس په ګوتو يې خپل تندی ونيو او زياته يې کړه:

- دغه ښځه وژني. بايد ويې ژغورو.

- خو دوی ډېر دي؟

متين د ببري خبرې ته وکتل او بيا يې ځواب ورکړ:

- موږ راغلي يو چې دغه ډېر له منځه يوسو. خلک او هېواد ترې بې غمه کړو.

له دې خبرې سره سم متين روان شو او ببري هم په چوپه خوله حرکت پسې وکړ.

دواړو کله د يوې او کله د بلې ګورګورې تر څنګه ځانونه پټول. په دې ډول يې هغه کوله چې وسله والو ته ځانونه ورنږدې کړي او ښځه د دوی له منګولو نه وژغوري.

له لږ ځنډ وروسته دوی د غره لاندې ډډې ته ورسېدل. دومره ورنږدې شول چې د وسله والو خبرې يې په اسانۍ اورېدلی شوې. متين او ببري سنګر ونيو. متين ببري ته کسان په ګوته کړل او ورته ويې ويل چې کله بريد کوو، نو ته به دغه کسان په نښه کوې او ولې به يې. زه به دا نور په نښه کړم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله والو ښځه تر زنګونو پورې په شګو کې خښه کړې وه. ترې تاو کسان دې ته انتظار وو چې مشر يې د سنګسار امر ورکړي، خو په دې وخت کې د وسله والو تر منځ جنجال پيدا شو، ځينو يې ويل: دا به په ګوليو وولو او ځينو بيا زياتوله چې نه، سنګسار کوو يې. يو تن غصه شو او دده په غصه کېدو ټول غلي شول، داسې ښکارېده چې دا يې مشر دی او څه ويل غواړي.

مشر يې له غصې نه په ډکه لهجه وويل چې دا بايد سنګسار شي، زموږ درې ملګري يې وژلي. دا زما پرېکړه ده او دا حق هم دی.

کله چې متين او ببري دا خبره واورېده، نو په حيرانۍ يې يو او بل ته وکتل. هلته کسانو ډبرې واخيستې، تر څو ښځه سنګسار کړي چې ناڅاپه د متين او ببري له لورې پرې د ګوليو باران جوړ شو. متين اول هغه څوک په نښه کړل چا چې د مشر امنيت ساته. پر متين او ببري باندې هم د وسله والو له لورې ډزې پيل شوې، خو د دوی ډزې غيرې منظمې وې او ناڅاپي برید وارخطا کړي وو.

جنګ لا روان و چې ببري د متين له امر نه سرغړونه وکړه. په خپل سر له سنګر نه پاڅېده او په داسې حال کې يې پر کوزېدو پيل وکړ چې يو نيم ډز به يې هم کاوه. ببري دا فکر کړی و چې نور ټول وژل شوي دي، خو دده اټکل غلط و. د شا له لورې دوه تنه راغلل. يوه يې ببری پر پښه زخمي کړ. بل په بېړه راغی، پر اس يې سپور کړ او همداسې زخمي يې له ځان سره يووړ.

متين د شا لخوا نه ډزې پرې وکړې، تر څو يې مخه راوګرځوي، خو په دې هڅه کې ناکام شو. متين خپل ټوپک په ځمکې وواهه. چيغه يې کړه او بيا يې د افسوس په ډول د سر په ويښتانو کې د لاسونو ګوتې کش

کړې، خو افسوس څه ګټه نه کوله. لږ پاتې و چې متين خپل حواس بايللي وای. د جنرال خبره ور ياده شوه چې ورته ويلي يې و: د پېښو پر مهال له قوي زغم او صبر نه کار اخله. ددې خبرې په ورياديدو يې حواس سره راټول شول. ټوپک يې رواخيست. شاوخوا يې وکتل. څوک نه و، نو په احتياط، احتياط د ښځې پر لور ورغی، تر څو هغه وژغوري.

کله چې متين ښځې ته ورلنډ شو، يوه شيبه يې د دښمن له ويرې شاوخوا وکتل. څوک نه و او بيا يې زر، زر د هغې د را ايستلو لپاره شاوخوا شګې ترې لرې کړې. هغه يې له خښېدو نه خلاصه کړه او ښځه په داسې حال کې چې په بوکره کې پټه وه، له کندې نه په خپله راوخته.

متين پوه شو چې د ښځې روغتيايي وضعيت ښه دی. غوښتل يې چې لږ ترې لرې شي، خو ښځې اوم، اوم، اوم... غږ کاوه او نور څه يې نه شول ويلی. متين بيا له مجبوريته پسې راغی. زړه نا زړه او شرم نيولی و چې بوکره يې ترې لرې کړه. د بوکرې له لرې کېدو سره يې د هغې څېرې ته په حيرانۍ وکتل. داسې حالت پرې راغی لکه خوب چې ګوري، نو سترګې يې ومږلې. وروسته پوه شو چې دا يو حقيقت دی. په سترګو کې يې اوښکې ډنډ شوې او په لړزېدلي غږ يې وويل:

- للمې ته او...

خبره يې په ستوني کې ونښته او نور غلی شو.

د للمې په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې. خوله يې تړلې وه او زنه يې رپېده. متين په داسې حال کې چې لاس يې لړزې اخيستی و، د هغې له خولې نه يې پلستر لرې کړ. بيا يې لاسونه چې شاته تړلي وو، خلاص کړل. للمې په سلګو، سلګو د متين غېږې ته ځان واچوه او په سلګو کې يې متين ته وويل چې ابا يې رانه وواژه. د للمې له خولې نه ددې جملې په

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربدو متين ډېر خواشينی شو، خو حواس يې راټول کړل او للمۍ ته يې تسليت ورکړ او ويې ويل: پر باز خان دې خدای ج رحم وکړي.

د للمۍ په زړه کې چې کله د وسله والو ويره لږ څه کمه شوه، نو ويې ليدل چې سر يې د متين په غېږ کې ايښی. سپکه ورغورځېده. له شرمه تکه سره شوه. ټيکری يې پر سر سم کړ او متين ته يې په لړزېدلي غږ وويل: - زه خو ډېره ويرېږم، اوس به څه کوو.

متين چې د للمۍ ويره وليده، نو زياته يې کړه:

- مه ويرېږه، زه درسره يم.

للمۍ چې د متين خبره واورېده، نو د زړه درزا يې کمه شوه او داسې يې وانګېرله چې تکيه يې همدا متين دی.

متين د خړو اوبو بوی محسوس کړ. للمۍ ته يې وويل چې زر هغه لوړ ځای ته وخيژي. سيلاب راغی. للمۍ هم په داسې حال کې منډه واخيسته چې کله به يې د کميس لمن او کله به يې ټيکری په ازغنو بوټو کې نښتی و، خو له دې سره، سره بيا هم لوړ ځای ته ځان ورساوه.

متين په بيړه دوه ټوپک غاړې ته واچول او يو يې په لاس کې واخيست. ده لا حرکت نه و کړی چې سيلاب په چټکۍ رانږدې شو. د سيلاب په ليدو للمۍ سوې چيغې پرې وکړې چې ځان خلاصوه، ګني وړي دې.

متين په منډه د غره څنډې ته وخوت او سيلاب د وسله والو مړي له ځان سره واخيستل. سيلاب دومره لوړ روان و چې د سيمو خلکو تر اوسه دومره ډېر سيلاب نه و ليدلی. دغه سيلاب پر هغه کال په خوست کې هم ډېرې ځمکې لاندې کړې. کورونه يې ونړول او ډېری خلک يې له ځان سره

يوړل. کله چې د ځدراڼو له غرونو سيلاب راووځي، نو د خوست خلک بيا په کې د لرګيو د نيولو کوښښ کوي او بالاخره يې دغه اوبه يوسي.

د متين زړه ستړی، ستړی کېده چې د للمۍ خواته ور ورسېده. للمۍ چې دده ستړيا وليده، نو ورته ويې ويل چې دا يو ټوپک ماته راکړه او که کوم ځای کې بند راتلې، زه به مرسته درسره کوم. متين يې سترګو ته وکتل. زړه يې پرې وسو او بيا يې په مهربانه لهجه وويل:

- تا د ټوپک ويشتل زده دي؟

- هو!

- کله دې ډز پرې کړی؟

د متين پر دې خبره د للمۍ په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې. لاړې يې تر ستوني تېرې کړې او بيا يې په غريو نيولي غږ ځواب ورکړ:

- يو ځل مو مخکې پر کور بريد وشو. هغه وخت کې مې له پلار سره په جنګ کې برخه واخيسته او لومړی ځل و چې په ټوپک مې ډزې وکړې. بل همدا اوس چې دغو ظالمانو زما پر پلار بريد وکړ، خو اخر... د للمۍ خبرې د هغې سلګيو غوڅې کړې او متين هم پرې پوه شو چې ته څه ويل غواړې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه له نيمې تېره وه. سپوږمۍ کمزوري رڼا کوله. د غره ځناورو اوازونه کول. کله، کله به له لرې نه د وسلو ډزې واورېدل شوې، ته وا چېرته جګړه پېښېږي.

للمه چې ټوله ورځ يې په منډو، جګړه او ويره کې تېره کړې وه، د متين واسکټ يې د بالښت په ډول ورته جوړ او خوب وړې وه، خو متين بيا ببرې ته غمجن و، ځکه نه پوهېده چې وژلې به يې وي او که ژوندۍ به ورسره وي. خوب يې له سترګو الوتی او وينښ ناست و.

بل خوا للمې ته انديښمن و، ځکه دا هم يو پېټی و، خو مجبور و چې هم جګړه وکړي، هم هدف ته ځان ورسوي او هم للمه خوندي وساتي. پر

دې سر ببره که څه هم متين زړور ځوان و، خو نن يې د ويرې احساس کاوه. چېرې به چې د څه شي ټک شو، نو دده زړه به په ګوګل کې په ټوپونو شو. متين په همدې ويره کې پاڅېده. تيمم يې وواهه. بيا يې الله ج ته دوه رکعته نفل لمونځ وکړ. د خدای ج دربار ته يې د دعا لاسونه لپه کړل او په زاريو يې وويل چې ياالله ج ته مې په دې ماموريت کې کامياب کړې. خدايه ته دومره توفيق راکړې چې للمه هم وساتلی شم او ... . کله چې متين دعا خلاصه کړه، نو پاڅېده او د هغې تيږې ډډې ته يې ځان ورساوه چې لږ وړاندې ناست و.

په دې ځای کې للمې چيغې کړې. داسې چيغې يې وکړې چې متين يې سخت وويراوه. متين غږ پرې وکړ چې څه پېښه ده، خو للمې همداسې چيغې وهلې. متين ددې لپاره چې غږ يې دښمن وانه وري، د هغې په خوله يې لاس ونيو او بيا يې وپوښتل چې څه درباندې وشول؟

للمه چې په هوښ شوه، نو په ويرېدلي غږ يې متين ته وويل: په خوب کې مې د ورځې پېښه ليده. وسله والو غوښتل چې ما وتښتوي او بيا مې ووژني. زما پلار يې زما د سترګو پر وړاندې وواژه. متين ډاډ ورکړ چې هيڅ خبره نشته. ته پرېوزه او ويده شه، خو للمې ورته وويل چې زه له تا نه لرې نه ځم، ځکه سخته ويرېږم. متين غلی غونډې د هغې سر پر خپله سينه تکيه کړ، تر څو ډاډه اوسېږي او ونه ډاره شي.

متين هم له ډېرې ستونزې نه د شپې په نيمايي برخه کې ويده شوی و. ده چې کله له خوبه سترګې وغړولې، نو زيړ لمر پرې راختلی و. په وارخطايۍ پاڅېده. شاوخوا يې وکتل. للمه نه وه، حيران شو چې دا څه شوه؟ دوربين يې رواخيست. شاوخوا يې للمه پکې وکتله او هم يې د دښمن ځار وکړ چې هسې نه دلته نږدې وي، خو په دې دواړو کې يو هم په

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر نه ورغی. له مجبورۍ یې په للمه پسې غږونه وکړل. للمې وه للمې... ده که هر څومره نارې ووهلې، خو د للمې درک مالوم نه شو.

متین نور له ځان سره تصمیم ونیوه چې دغه ځای باید پرېږدي، ځکه ډېر پاتې کېدل ورته ښه نه دي. ټوپکونه یې رواخیستل او روان شو. همداسې یې په للمه پسې هم کتل، تر څو پیدا یې کړي. په همدې حال کې چې کله له یوې غونډۍ نه واوښت نو پر للمه یې نظر ولګېده. اور یې بل کړی و. لوګی ترې خوت. خدای زده چې څه یې پخول، خو د متین غصه یې راوپاروله.

متین په همدې غصه کې په ګړندیو قدمونو ورغی. ورنږدې شو او له ورنږدې کېدو سره سم یې له قهر نه په ډکه لهجه وویل:

- تاته چا ویلې و چې تر دې ځایه یوازې راشه او ته دا حالت نه وینې؟

للمې چې د ډوډۍ تبۍ ته ورته په نرۍ تیږه پسې لاندې اور بل کړی و، نو اول یې د متین خبرې ته وکتل. پوه شوه چې غصه دی او بیا یې په خوږه لهجه ځواب ورکړ:

- پورګې پخوم. (پورګې هغه یو ډول ترخه غرنۍ مېوه ده چې په غرونو کې یې ولاړې خبرې نیسي.)

ددې خبرې په کولو یې د ګرمې تیږې له سر نه اورته (وریته) شوې پورګې رواخیستل. لږ یې ځان ته پرېښودل او ډېر یې متین ته ونیول، خو متین ورته وویل: زه یې نه خورم. راځه چې له دې ځای نه زر لاړ شو، ځکه دښمن هره شیبه زموږ د پیدا کولو په لټه کې دی.

للمې بې له څه ویلو له متین نه خپل ټوپک واخیست. غاړې ته یې واچوه او دواړه د زنغوځیو، څېړیو او نښترو په ګڼ ځنګل کې روان شول.

کله چې یې لږ مزل کاوه، نو متین یو ځل بیا نقشې ته وکتل. د نقشې له کتو سره یې سر وښوراوه او ویې ویل چې اوس هدف ته نږدې یو او که ببری یې وژلی نه وي، ژغورل یې ضروري دي.

للمې د نقشې په لیدو له متین نه وپوښتل:

- دا کاغذ دې څه شی دی؟

- دا نقشه ده.

- نقشه یې څه بلا وي؟

متین یې په سترګو کې سترګې وګنډلې او بې له ځنډه یې وویل:

- دا به یوه بلا وي.

للمه هم په کړه خبره وپوهېده. سر یې ښکته کړ. اضافي پوښتنې یې پرېښودې او ورسره روانه شوه.

په غرنۍ سیمه کې د مزل پر مهال د للمې پښې پرښو او تیږو زخمي کړې. بالاخره یې متین ته وویل چې نور مزل نه شم کولی، ځکه پښې مې ډېر درد کوي. متین ورته وویل چې ته دلته کینه. زه زر راځم. متین په ونو کې ځان ورک کړ. له لږ ځنډ وروسته چې راغی، نو هغه ګنجی (بنیان) په لاس کې ورسره و چې ده د کمیس لاندې اغوستی و. څیرې یې کړ. بیا یې ریتارې د للمې له پښو نه تاو کړې، تر څو مزل وکړای شي او پښې یې له درده وژغورې.

کله چې متین د للمې له پښو نه ریتارې تاو کړې، نو په ځای کې ودرېده. شاوخوا یې وکتل او بیا یې وویل:

- درځه! پر هاغه کنډو به واوړو.

للمې چې د متین دغه رحم او مهرباني ولیده، نو زړه یې لا ور ړنګ شو او دده سترګو ته یې له مینې نه په ډک نظر وکتل. له ډېرې مینې یې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه په ګوګل کې په ټوپونو شو. حتی دومره تېز غورځېده چې په درزا یې متین هم پوه شو. للمه په ساه کې لوړه وه. متین هم په خواږه نظر ورته وکتل. هغې له شرمه سترګې ټیټې کړې، نو متین ورته وویل: للمې راځه، چې ناوخته دی. د متین پر دې خبره دواړو په پرښو او تېزو کې مزل پیل کړ. په مزل کې که متین هر څومره ښه و، خو للمه هم ترې کمه نه وه، ځکه دا په غره کې لویه شوې پېغله وه او په همدې غرونو کې یې خاپوړې کړې وې. پښې یې، ځکه زخمي شوې وې چې یېلې پښې وه. په تګ، تګ کې متین للمې ته مخ وراړوه او زیاته یې کړه:

- ګوره! د هر قدم په اخیستلو د پښې ځای ته نږدې کېږو. کله، کله داسې هم کېږي چې له دښمن سره مخامخ شو او زه د هغه د وژلو هڅه وکړم، خو ته به ځان په واک کې ساتې او چیغې به نه وهې، ځکه ستا چیغې به مونږ دواړه د مرګ خولې ته ورکړي.

للمې له مسکا نه په ډک نظر ور وکتل او و یې ویل چې سمه ده. متین چې د للمې مسکا ولیده، نو په اصطلاح زړه یې باغ، باغ شو، ځکه د هغې مسکا ورته په زړه پورې وه، خو زر یې پام شو او خپل حالت یې سمبال کړ.

دوی دواړو له ښه مزل وروسته نور کندو ته نږدې وو چې د للمې کمیس په پرښه کې ونښت او څیرې شو. له دې سره سم یې متین ته غږ کړ:

- متینه! کمیس مې...

متین چې مخ ور واړوه، نو د للمې یو بغل ښکارېده او کمیس یې څیرې و. متین چې دا حال ولید، نو په بیړه یې ببرته مخ ترې واړوه. له لونګۍ نه یې یوه ټوټه پرې کړه او هغې ته یې ور وغورځوله چې خپل ځان

پټ کړي. للمې د کمیس څیرې برخې سره یو ځای کړې او د لونګۍ ټوټه یې ترې تاو کړه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس چې پیره ولاړ و، تر څو یې ځان سره سماوه، متین ور ورسېده او له ځان سره یې ژورې کندې ته خطا کړ. د سړي له لاس نه وسله او مخابره وغورځېدل، خو په زور کې له متین نه کم نه و. دواړو یو او بل خولې، خولې ته په سوکانو ووهل. کله به یې یو لاندې کړ او کله بل. له ډېر کش او ګیر وروسته یې نه یوازې متین سترى کړ، بلکې پوره یې وارخطا کړى و. للمه پوه شوه چې متین یې وارخطا کړ، نو د ځېړۍ لرګي ته یې لاس کړ او هغه بل سړى یې پر سر وواهه. درانه ګوزار د سړي سر وګرځاوه او پر ځمکه راپرېوت. متین هم له موقع نه ګټه واخیسته او څو ګزارونه یې سر په سر ورکړل چې په دې سره سړى بېخي له کاره ولوېده.

متین پوه شو چې سړى نور د ولاړېدو نه دى، نو ځکه یې وار له واره ترې وپوښتل:

- پرون چې مو راوړ، هغه سړى چېرته دى؟

سړي د (نه) په دود سر وښوراوه.

- د مخابرې نوم د څه دى؟

سړي چې سترګې وغړولې، نو د متین څېره ورته ګډوډه ښکارېده. سر یې ګرځېده. د ونو سرونه یې ولیدل چې ترې څرخېدل او حال یې ډېر خراب و، په لړزېدلي غږ یې وویل:

- خنجر طالب!

متین چې هر څومره هڅه وکړه چې سړى په خبرو راولي، خو هغه یا د حال ویلو نه و او یا یې نه غوښتل چې نور څه ووایي. بالاخره متین مجبور شو چې للمې ته ووایي، ته د هغې ونې لاندې لاړه شه او زه هم درځم.

للمه چې لاړه، نو متین د سړي کار ورخلاص کړ او ویې واژه. بیا یې کالي، بوټونه او ټول لباس ترې وویست او خپله یې واغوست. له هغه وروسته یې خپل کالي للمې ته وروړل چې خپل زنانه کالي لرې کړي او د نر کالي واغوندي. للمې هم همداسې وکړل. خپل کالي یې لرې او د متین کالي یې واغوستل چې سم دم سړى ترې جوړ شو.

للمه د متین څنګ ته راغله. د هغه وینې شونډه یې ولیده. د ټیکري پیڅکه پسې یې رواوړله او وینې یې ترې پاکې کړې. متین یې سترګو ته وکتل او بیا یې په نرمه لهجه ورته وویل چې ته چېرته پټه کېنه. زه د سړي پر ځای لږه پیره کوم او کېداى شي چې په دې ډول د ځان لپاره څه لار خلاصه کړو.

متین د وسله والو په لباس کې پیره دار شو او په مخابره کې یې د دوى غږونه اورېدل چې پر یوه او بل یې پر مستعارو نومونو نارې وهلې.

https://montandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوليسو ځوان آمر چې اوس کټ مټ وسله وال جنګيالی ښکارېده، تر څو ساعتونو پورې پيره وکړه، خو ده ته چا د ‹ خنجر طالب › په نوم غږ ونه کړ. متين دې حالت کرار، کرار د مايوسه کېدو پر لور روان کړ. فکر يې وکړ چې هسې نه وژل شوی کس دوکه کړی وي او غلط نوم يې ور ښودلی وي.

دی لا په دې کش مکش کې و چې په مخابره کې غږ شو:

- خنجر طالب، خنجر طالب!

متين د مخابرې تنۍ په غټه ګوته کېکاږله او ويې ويل:

- جنابه اورم.

- تندر طالب پيرې ته درغی، ته دې خپل ځای ته راشه.

- سمه ده، قوماندان صاحب!

متين چې دا خبره واورېده، نو پر بدن يې د ويرې لړزه راغله او زړه يې هم په ټوپونو شو. لږ وروسته يې پر هغه کس هم سترګې ولګېدې چې ورته راويې ليږه. د هغه په ليدو يې وارخطايي نوره هم زياته شوه، نو زر، زر يې ايت الکرسي پر ځان چوف کړه. له جيب نه يې سورت ياسين رواخيست. ښکل يې کړ او الله ج ته يې دعا وکړه چې ته برى راکړې. دغه شيبه چې سړی هم رانږدې کېده، د جنرال خبره د تېر په څېر بيا ور ياده شوه چې ورته ويلي يې وو: " د يوه هدف د تر لاسه کولو لپاره کلک هوډ او زړورتوب ته اړتيا ده. " له دې سره سم هغه کس ورته رانږدې شو او د متين ويره هم تر ډېره راکمه شوه.

متين ته چې کله سړی راورسېده، نو پرې شکمن شو چې دا بل څوک دی. هغه چې ټوپک ته لاس کاوه، نو متين د ټوپک کونداغ ورسره کړ او

په دوهم وار يې سړی د ځمکې مخ ته کړ. د سړي له نسکورېدو سره سم متين وسله او مخابره ترې واخيستل او ورسره جوخت يې ترې وپوښتل:

- پرونی سړی مو چې راوړ، هغه چېرته دی؟

سړي خوله له وينو پاکه کړه. ببرې ځنې يې له سترګو پورته کړې او متين ته ددې پر ځای چې ځواب ورکړي، يوازې وکتل.

متين بيا خپله پوښتنه تکرار کړه، خو دا ځل سړي د هغه مخ ته لاړې ور تو کړې او د ورک شه غږ يې وکړ.

متين پوه شو چې حال نه وايي. د ټوپک له خولې نه يې ګاز وويست او بيا يې د هغه په سترګه کې ورټينګ کړ. دا درد د وسله وال لپاره د زغملو نه و، چيغې يې کړې، خو متين يې زر په خوله پسې لاس ونيوه او چيغې يې چا وانهورېدې. کله چې د سړي بغارې کرارې شوې، نو متين بيا هغه پوښتنه تکرار کړه:

- پرونی سړی مو چې راوړ، هغه چېرته دی؟

سړي په سترګه پسې د لاس ورغوی نيولی و. درد يې کاوه او په همدې حال کې يې ځواب ورکړ:

- هغه د غره په ډډه کې په يوه غار کې تړلی پروت دی.

- اقرار يې کړی؟

- اقرار چې يې کړی وای، نو اوس به ژوندی نه و.

- د مشر نوم مو په مخابره کې څه دی؟

- کوم مشر؟

- جبار درته يادوم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس چې د متین په پښو کې پروت و، په زاریو یې پیل وکړ. ویې ویل چې ما مه وژنه او وعده راسره وکه چې نه دې وژنم. که چېرې ته ما نه وژنې، زه به تاته ډېر رازونه ووایم او خبر به دې کړم.
متین شاوخوا وکتل او بیا یې وویل:
- که پوره مرسته راسره وکړې، نو نه دې وژنم او د جبار نوم په مخابره کې څه دی. ووایه! هسې وخت مه ضایع کوه؟
- غازي سنګر.
- ستاسو ټول کسان یو ځای ټولیږي ؟
- هو! لږ وروسته د غرمې ډوډۍ ته ټولیږي.
- زما د پیرې ځای اوس چېرته دی چې د بل پیره دار پر ځای ورشم.
- د هاغې لویې ښېرۍ لاندې ډبرینه کوټه وینې، هغه د ای ایس ای کسانو دفتر دی او د هغوی د دفتر مخې ته ستا پیره ده.
متین غوښتل چې ددې کس لاسونه، پښې او خوله ور وتړي، خو په یوه شیبه کې وسله وال کس دده له کمربند نه خنجر واخیست. پر متین یې وار وکړ او پر کینه اوږه یې زخمي کړ. متین هم د سترګو په رپ کې د هغه لاس تاو کړ. خنجر یې تر واخیست او د هغه غاړه یې ورپرې کړه. کندې ته یې کش کړ او کالي یې ترې وویستل. له هغه وورسته د للمې پر لور ورغی. للمه همداسې پټه ناسته وه. ده کالي ورکړل او ورته ویې ویل چې اوس زما کالي لرې کړه او دا واغونده چې له دې کسانو سره مو فرق ونه شي.
للمې ولیدل چې د متین له اوږې وینې بهېږي، په وارخطایۍ یې ترې وپوښتل:
- زخمي یې؟

- نه، ډېر نه یم خوږ.
- ته راښکاره کړه.
- نه، لاس مه وروړه، ښه یم.
للمې د متین خبرې ته غوږ ونه نیوه. د هغه لستونی یې پورته کړ، تر څو یې زخم وګوري. کله چې یې ولید، نو ویې ویل: او هو دا خو ډېر خوږ شوی یې او زیاته وینه ترې بهیږي. ته دلته کینه چې زه یې درته وتړم.
متین کېناست. للمې په بیړه د زنځوځې له تنې نه ژاوله پرې کړه. بیا یې د زخم خوله سره ور وستله. له هغه وروسته یې ژاوله پرې کېښوده او ټوکر یې ترې تاو کړ. د متین پر حالت د للمې زړه وسوزېده. په خواږه نظر یې ور کتل. مینه یې پرې راغله. هیجاني شوه. لاس یې ورنږدې کړ. غوښتل یې چې د متین مخ ته یې ور وړي، خو هغه ترې شاته شو او پاڅېده.
که څه هم د متین د اوږې زخم درد کاوه، خو د وینې له ضایع کېدو نه یې زړه بې غمه شو.
للمې هم د متین په څېر د وسله والو په شان ځان برابر کړ. د شاجورو ډک کمربند یې واچوه او ټوپک یې لاس ته کړ. متین للمې ته وویل، ته به زما پر ځای پیره داره شې او زه لاندې ورکوزېږم. که لاندې جګړه ونښته، ته ډزې مه کوه. که پوه شوې چې وسله وال ستا پر خوا راځي او یا هم د شا لخوا نور څوک راتلل، نو په هغه وخت کې درته اجازه ده. بل دې فکر وي چې ببرې هم ژوندی ورسره دی او د هغه ژوند ته ګواښ باید متوجه نه کړو.
شکر خدایه، شکر... للمې د ببرې پر ژوندي پاتې کېدو شکرونه وویستل. متین په پیل کې د دوربین په واسطه شاوخوا کسان او ځایونه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وځارل، خو چې کله روانېده، د للمې سلګۍ یې واورېدې. ورته ویې کتل او بیا یې وپوښتله:

- ولې ژاړې؟

للمې د متین خفګان نه شو زغملی. په زوره یې په ستوني کې سلګۍ تربتې کړې او بیا یې ځواب ورکړ:

- هسې پر تا مې زړه سوزي...

متین چې د للمې اوښکې ولیدې، نو په زړه کې یې د درد څرېکې تېرې شوې. ورنږدې شو. د لاس په ورغوي یې د هغې پر مخ را روانې اوښکې پاکې کړې. للمې هم دده لاس ونیوه. خپلو شونډو ته یې نږدې کړ، خو متین لاس ترې کش کړ او ورته ویې ویل:

- ته مه وارخطا کېږه. انشاالله بری به زما او ستا وي.

یوه شیبه یې د للمې سترګو ته په مینه، مینه وکتل، خو دده له کتو نه للمه وشرمېده او سترګې یې ټیټې کړې. متین د للمې دې انداز ته مسکی شو او بیا یې د دښمن پر لور حرکت پیل کړ. څو شیبې وروسته ورسېده. هلته په رسېدو سره یې که څه هم په زړه کې یو څه ویره وه، خو په ظاهر کې یې پر ځان څوک نه پوهول. زړور ورغی او د ای ایس ای د کسانو دفتر مخې ته پیره شو. پر لاس تړلي ساعت ته یې وکتل. ډوډۍ خوړلو ته لا هم څه کم یو ساعت پاتې و. د ننه په ډېرین دفتر کې ناستو کسانو د خپلو لاسته راوړنو په اړه خبرې کولې او بادارانو یې په کړس، کړس ورته خندل. متین ټولې خبرې اورېدې، خو که د خدای ج خوښه وي، لږ وروسته به هر څه ګډوډ شي او هېواد به له شر نه خلاصون ومومي.

دغه څه کم یو ساعت وخت د متین لپاره له یو کال نه هم اوږد شو. نه یې غوښتل چې دغه زرین او طلایي چانس له لاسه ورکړي. په دې وخت

کې د جنرال هغه ورکړې اله وریاده شوه چې ورته ویلې یې وو: "هر وخت چې په کوم ځای کې بند راغلې، نو ددغه الې تڼۍ کېکاږه او موږ به ځانونه در ورسوو." متین څو ځلې هغې تڼۍ ته فشار ورکړ او د دوی د مرستې په انتظار شو، خو الې نه شین او نه سور غمی ولګاوه او نه هم د ډوډۍ د وخت تر پوره کېدو پورې څوک رابښکاره شول چې مرسته ورسره وکړي. پاس یې وکتل. د نښتر په سر کې د انتن په شان اله نسب شوې وه. کېدای شي چې دا اله د سیګنالونو د کته کولو اله وي او د متین الې به هم د همدې له امله کار نه کاوه. بالاخره یې په زړه کې فیصله وکړه چې هر ډول کار باید په خپله تر سره کړي.

هغه شیبه هم رالنډه شوه چې وسله وال یو، یو د ډوډۍ خوړلو ځای ته روان وو، راټولېدل. اشپز هم دسترخوان هوار کړ او وچه ډوډۍ یې پرې واچوله. له دې وروسته یې یوه بل ته غږ کړ: هلکه! ته قوماندان صاحب غازي سنګر ته ډوډۍ ور وړه.

هغه کس راغی. اشپز ډوډۍ په لاس ورکړه. متین یې حرکتونه څارل او د جبار کوټه یې ښه مالومه کړه.

ټول یې ډوډۍ ته کیناستل. یوازې درې کسان په پیره کې پاتې شول، تر څو پر دوی پیره وکړي. متین هغوی هم تر نظر تېر کړل او دا لار یې ورته ولټوله چې وروسته له دوی سره څه ډول جګړه وکړي.

کله چې دوی ډوډۍ ته سره راټول شول، نو متین ته یې هم غږ کړ:

راځه! ته ولې ولاړ یې؟

متین هم ور روان شو او په تګ کې یې د ټوپک پر شپېلۍ د قرآن کریم سورتونه چوف کړل چې هسې نه د ډزو په وخت کې وربند شي. پر ټوپک یې له اول نه مرمۍ تېره کړې وه. کله چې متین ځان مناسب ځای ته

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورساوه، ډوډۍ ته پر راټولو کسانو يې اور بل کړ او په ضرب د څو دقيقو کې يې ټول له منځه يوړل. پيره درانو چې وضعه وليده، ډزې يې پيل کړې. متين ځان وغورځاوه، خو دغه درې تنه د شا لخوا بل چا په ډزو ووژل چې دې کار متين هم حيران کړ.

متين په يوه سترګه د جبار خونه څارله او له بل لوري يې د اى ايس اى کسانو کوټې ته ځان ورساوه. هلته په رسېدو سره يې دروازه څو ځله وويشته. بيا يې کرار ور پرانيست او غږ يې ورو کړ چې د باندې راووځئ. د اى ايس اى کسانو که څه هم غږ واورېده، خو په اول غږ راونه وتل. متين ډزې پرې پيل کړې. شيبه وروسته په کوټه کې چيغې شوې چې ډزې مه کوه. موږ ځانونه درته تسليموو. کله چې دوى راووتل، نو درې تنه وو. په دې وخت کې د ننه له لوري ډزې پرې وشوې. متين ځان يوه څنګ ته کړ. له بم نه يې کيلي وويسته او بيا يې کوټې ته ور وغورځاوه. څو ثانيې وروسته چاودنه وشوه. په کړکيو لمبې راووتې. د بم په برېد کې د باندې دوه تنه ووژل شول او يو پاتې شو. متين هغه ته وويل چې په ګونډو شي. هغه يې په ګونډو کړ او لاسونه يې تر شا ور وتړل.

بل لور ته جبار هم له خپلې کوټې راووت او پر متين يې ډزې پيل کړې. متين هم متقابلې ډزې شروع کړې، خو جبار له لږ جنګ کولو وروسته په منډه شو. همدا شيبه هغه بل کس چې درې پيره داران يې ووژل، زنګون وواهه. سترګه يې پټه کړه. ننبه يې پرې راوړه. پر پښه يې وويشت او نسکور يې کړ.

متين په داسې حال کې چې دده له پلوي کس سره يې ډېر اختياط کاوه، تر جبار پورې ځان ورساوه. د هغه څېره يې وليده. په خپله همغه سړى و چې جنرال يې متين ته د امين جان د ساعت له ميمورۍ نه انځور

ورکړى و. دلته جبار د ټوپک شپېلۍ متين ته برابره کړه. ډزې يې وکړې، خو متين ځان پر ځمکه وغورځاوه. جبار ته مرمۍ ور خلاصې شوې، نو همداسې يې پر متين د ټوپک وار وکړ، خو متين سر ترې ټيټ کړ. کله چې متين هغه بې وسلې وليد، نو ورلنډ شو. يوه شيبه يې د هغه خونکارې څېرې ته وکتل. بيا يې جبار د ټوپک په کونداغ وواهه او پښه يې پرې ماته کړه.

جبار چې ډېر ظالم سړى و او ځان يې هم ډېر کلک ښوده، خو د متين له دې ګوزار سره يې چيغې اسمان ته پورته شوې او د هډوکو درد ورته د زغملو نه و. دى لا په دې دردونو کې و چې متين دا ځلې ښى لاس ورته مات کړ او له دې سره جوخت يې په زاريو پيل وکړ: د خداى ج لپاره ما مه وژنه، ځکه کورنۍ او ماشومان مې دي، خو متين يې هېڅ خبرو ته پام ونه کړ او يوازې يې ترې وپوښتل:

- غريب او بې وزله ځوانان دې ولې ترور کول؟

جبار ورته وويل چې ما هېڅوک نه دي وژلي. متين د ټوپک خوله پرې زواروله او څو ډزه يې نور هم پر دې پښو، پښو وويشت او بيا يې پوښتنه تکرار کړه.

جبار ورته وويل:

- ژوند مې وژغوره. زياتونه رانه بهيږي او زړه مې سستې کوي.

- تر هغو دې نه ژغورم، تر څو چې هر څه راته ونه وايې.

جبار چې له خپل بدن نه روانه وينه وليده، نو د مرګ اژدها يې هر شيبه سترګو ته درېده او بې له ځنډه يې خوله خلاصه کړه:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ما ته د پاکستان استخبارات پیسې راکوي. زه د دوی لپاره قومي مشران، دولتي چارواکي، استادان او عامه تاسیسات له منځه وړم. د ځدرانو په سیمه کې مکتبونه، نه پرېږدم او کوښښ کوم چې سیمه یې نا امنه وساتم...

متین یې خبرې پرې کړې او بیا یې وپوښتل چې هغه ځوانان مو ولې ووژل؟

دا ځل د جبار غږ تر پخوا ټیټ و او زیاته یې کړه:

- پر ځوانانو مو د خپلې ډلې لپاره له یو ځای نه بل ځای ته وسلې، چاودېدونکي مواد ، تبلیغاتي پاڼې او نور شیان وړل، خو چې کله به یې انکار وکړ، نو هغه مو وژل. بل مو د دوی په واسطه د دولتي چارواکو اختطاف او ترور هم کاوه.

- دا هر څه کوئ، خو د طالب په جامه کې. په دې مسایلو کې د امین جان غریب له ۲۲۰ شمېرې نه هم کار اخلې او د هغه کورنۍ مو د ویر پر ګډې کېنوله. هداسې نه ده؟

- همداسې ده.

د متین سترګې له غصې نه رډې راختلې وې، په همدې حال کې یې بله پوښتنه وکړه:

- په خوست کې څومره کسان لرئ؟

- زما په کوټه کې کمپیوټر شته، ټول مالومات په هغه کې دي، خو ما وژغوره. جبار همداسې نور ډېر څه ویل غوښتل، خو د متین اعصاب ورته خراب شول. همداسې یې پسې ضربه کړ او له جبار نه یې خلک بې غمه کړل. متین چې کله ترې روانېده، نو د هغه مړي ته یې وکتل او بیا یې

له ځانه سره وویل: تا له قانون نه لوړ جرمونه کړي دي، ځکه باید ووژل شې.

له دې وروسته متین په بیړه د جبار کوټې ته ورننوت او کمپیوټر یې له ځان سره واخیست. کله چې له کوټې نه راووت، نو هلته وسله وال کس چې د متین په ګټه یې کار وکړ، همداسې ولاړ و او شاوخوا یې کتل. متین غږ پرې وکړ چې وسله وغورځوه، خو هغه ورته وویل چې زه دې ملګری یم، وسله نه غورځوم.

متین بیا ورغږ کړ:

- ته څنګه او له کوم لوري زما ملګری یې؟

- ستا په اړه باز خان خبر راته لېږلی و چې مرسته ورسره وکړه او ما هم مرستې ته در ودانګل.

له دې خبرې سره سم وسله وال کس را روان شو، تر څو متین ته راشي، خو په دې ځای کې یوه زخمي وسله وال سر پورته کړ. هغه یې ضربه کړ او ځای پر ځای یې وواژه.

متین په بیړه پر زخمي وسله وال ډزې وکړې او له دې نړۍ نه یې رخصت کړ. د ای ایس ای نیول شوي کس ته راغی. څو پوښتنې یې ترې وکړې، خو هغه په اردو خبرې کولې او په اردو متین نه پوهېده، نو پنجابی یې بې ګټې وباله او ځای پر ځای یې وواژه. وروسته متین هغه غار ته منډې کړې چې ببرۍ یې په کې ترلې و.

هلته په رسېدو یې ببرۍ ولید چې په غار کې ترلې او له ډېرو وهلو او ډبولو نه بې هوښه پروت دی. په همدې حال کې وسله والو کسانو د هغه په خوله کې میږې هم ورخوشې کړې دي. په بیړه یې هغه رواخیست. زخمي شوي پښه یې ترلې وه. ولاړ موټر ته یې واچوه او للمې ته یې هم

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناري کړې چې زر راشه. هغه هم لږ ځنډ وروسته راورسېده او موټر ته ورسره وختله. متین د وسله والو موټر په تېزۍ سره روان کړ او له څه کم یو ساعت مزل وروسته یې ځان د تنګي ځدرانو عمومي سړک ته برابر کړ.

کله چې د خطر له ځای نه راووتل، نو متین خوشالي وکړه. د للمې پېزې ته یې ګوتې ور وړې او په شوخۍ یې ورته وویل:

- ناداني څنګه یې ؟

هغې یې لاس په دواړو لاسونو کې ټینګ ونیوه. شونډو ته یې نږدې کړ او بیا یې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ:

- ښه یم، خو د پلار غم مې پر زړه ډېر زور کړی دی.

د للمې پر دې خبره د متین خوشالي لاړه. په سترګو کې یې اوښکې ډنډ شوې او ویې ویل: ددې ظالمانو له لاسه ډېر دوستان او ملګري قرباني شول.

متین له څو میاشتو اوږده سفر، له ډېرو خطرونو او ګواښونو وروسته د خوست او کابل عمومي لارې ته راووت او په ډېره خوشالۍ یې د خوست پر لوري مزل ته دوام ورکړ. د مازدیګر لمر په ډوبېدو و چې د بل چا له مبایل نه یې د ملکي روغتون رئیس ته زنګ وواهه چې په بېړه امبولانس ور ولېږي. دی چې کور ته رسېده، نو امبولانس هم په کوڅه کې ښکاره شو. ښېرې یې په دواړه مخه ښکل کړ. بیا ډاکټرانو امبولانس ته پورته کړ او روغتون ته یې د درملنې لپاره یووړ.

د دروازې مخې ته چې د متین مور د موټر غرهار واورېده، نو لوڅ سر د باندې راووته او پر متین یې سترګې ولګېدې. ټینګ یې په غېږ کې

ونیو او په سلګو کې یې شکرونه وویستل چې په خیر کور ته راستون شو. کله چې یې متین پرېښود، نو للمې ته یې وویل: زویه! ستړې مه شې.

متین شین شو او په خندا یې وویل: ادې جانې دا للمه ده، د باز خان لور او د سړي جامې یې اغوستې دي.

ددې خبرې په اورېدو د متین مور ټکنۍ شوه، خو بیا یې هم للمې ته ستړې مه شې ورکړه. کله چې کور ته سره ننوتل، نو للمې ته یې خپل کالي ورکړل او ورته ویې ویل: ها، اوس دا واغونده. کله چې متین بازار ته لاړ شي، ښایسته کالي به درته راوړي.

للمه چې بلې کوټې ته په کالیو بدلولو پسې لاړه، نو مور یې متین ته له غصې نه په ډکه لهجه وویل: دا سمه ده چې باز خان زموږ دوست دی، خو بیا هم له تا سره ددې جینۍ راتګ مناسب نه دی، ځکه د پښتو وطن دی، خلک به څه وایي، ها...

متین په خندا، خندا کې د مور له غصې نه ډکې خبرې پرې کړې او د للمې په اړه یې ټوله کیسه ورته وکړه چې ورونه او تره یې څنګه وژل شوي وو. بیا یې پلار څنګه ووژل شو او بالاخره یې للمه څنګه د وسله والو له منګولو نه خلاصه کړه...

د متین مور چې دا کیسه واورېده، نو پر للمه یې زړه وسوزېده. د زړه له درده یې وخ، وخ، خوارکې، څو ځله تکرار وویل او نور یې متین ملامت نه باله.

کله چې شپه تېره شوه، نو په سبا ورځ سپین ږیري جنرال او څو نور لږ پوړي نظامي چارواکي متین ته د مبارکۍ لپاره ورغلل. جنرال متین په غېږ کې ونیو او ورته ویې ویل: زویه! هېواد پر تاسو ویاړي، ته یو اتل یې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له جنرال سره نورو کسانو هم متین ته ددې لوی ماموریت د تر سره کولو مبارکي ورکړه. کله چې جنرال دوی ببرته ترې روانېدل، نو متین ته يې وويل: د یک شنبې په ورځ به له کورنیو چارو وزارت نه لوړ پوړی هیئت راشي. ستا په وياړ به لويه غونډه جوړه و او رتبه هم درکوو.

د متین پوښتني ته دولتي چارواکي، ملګري، دوستان او کليوال ډلې، ډلې راتلل او پرې پنډېدل. څو ورځې همدا حال و، خو کله چې د مېلمنو زور کم شو، نو د متین مور غلې غونډې متین ته وویل:

- زويه! كه خپه کېږې نه، نو يوه خبره مې درته کوله.

- ادې ووايه! ولې به خپه کېږم.

د متین مور له کړکۍ نه د باندې وکتل او بیا يې په ټيټ اواز داسې زياته کړه چې للمه يې وانه وري:

- للمه ډېره ښه جينۍ ده، نو كه خوښه دې وي، درته واده به يې کړم.

د متین مخ له شرمه سور شو او په بنده، بنده ژبه يې وويل:

- ادې ستا خوښه ده، زه نه پوهېږم.

مور يې پوه شوه چې متين راضي دی. د واده ورځ يې مالومه کړه او د شيانو د راوړو يې ورته وويل.

سهار ته متین ساختګي ږيره لرې کړې وه. د پوليسو ښايسته يونفورم يې پر تن و. ښايسته ويښتان يې شاته اړولي وو او له کوټې نه راووت.

للمه د انګړه په کوز سر کې وه. د متین پر ليدو حيرانه شوه. دومره ښايسته ورته ښکاره شو چې له دې وړاندې يې په دې انداز کې نه و ليدلی. متین هم مخ ور واړوه. هغه په سترګو کې ورته مسکۍ شوه. ده هم د مينې په انداز کې شونډې ببرته کړې او ورته وېې خندل.

متین لا د کور له دروازې نه، نه و وتلی چې تیلیفون يې وشرنګېده.

د مبايل ښيښې ته يې وکتل. د ببري شمېره وه. اوکې يې کړ او ويې ويل:

- سلام!

خو ببري د وعليکم سلام پر ځای له شوخۍ نه په ډکه لهجه دا لنډۍ ورته وويله:

ملنګه دوه ګټې دې وکړې

يو دې خير تول که، بل دې وکړل دیدنونه

پای

خوست

خپله جونګړه

١٦٢

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

https://momandpublications.com

This document was created with Win2PDF available at http://www.win2pdf.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library